

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE
Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št. 7

30. julij 2002

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

Slivniško jezero

Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

SUPER KRIŽARJENJE

Turistična agencija KEKEC
Hotunje 55 - Ponikva

organizira križarjenje z ladjo Ščerdo
od 7. do 14. Septembra 2002
na relaciji Trogir-Hvar, Ščerdo,
Mljet, Korčula, Jelsa, Milna, Trogir.

Cena:
440 eurov ali **400 eurov ob lastnem prevozu**
(doplačilo 37 eurov za parking v Trogirju)

Zdaj lahko uresničite svoje sanje!
Inf.: 041 674 383

Avtobusni prevoz, polni penzion v klimatizirani kabini, vključene turistične takse, vstopnine v nacionalne parke, animacija, zavarovanja.

RESEVNA

Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

Vafel
Batons
lešnik

394,00

Pommess
frites
1 kg

197,00

Posoda za
kuhanje testenin

6.249,00

Nerjaveča posoda
*več velikosti

od **2.990,00** dalje

Fruc
0,5 l

179,00

kos

Lejko mlejko
1,4% 1 l

139,00

Sladoled Tuš
3 l

799,00

kos

*vanilija-jagoda
*vanilija-čokolada
*kokos-cappuccino

349,00

Lešnikove
paličice
Žito
300g

Sladoled
1 l

231,00

kos

199,00

Kuhinjske krpe
*bombažne
45 x 70 cm

Ponev z ročajem

3.610,00

Ekonom
lonec

6.990,00

Pralni
prašek
AVA
2,8kg

999,00

**Osvežite se v naših KAVA BAR - ih v
BLAGOVNICI Šentjur in MARKET - ih
Planina, Ponikva, Svetina.**

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOG!

VSE CENE SO V SIT

Živeti z nami je ceneje

VSE SLIKE SO SIMBOLICNE

VSEBINA

Visoke temperature tudi v
občinskem svetu 4Kaj ponuja koalicija
LDS+SDS+NSI 6Dobje v osamosvojitvenem
zanosu 8200 milijonov odškodnine
za bazen 9Slivniško jezero,
kdo bo tebe ljubil? 12Zadnje slovo od
Rafka Vodeba 14Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11Glavni in odgovorni urednik:
Franc KovačLektoriranje:
Eva KovačPostavitve in oblikovanje:
Jure GodlerTisk:
Grafika Gracer, Celje
8,5% DDV je vračunan v ceno.Naslova uredništva:
Dušana Kvedra 11, 3230 ŠentjurTelefon:
03 574 15 00, 041 759 816E-pošta:
sentjurske.novice@siol.netSpletna verzija
www.sentjurskenovice.siTransakcijski račun:
Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco
javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,
pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

NOVICE

27. avgust 2002

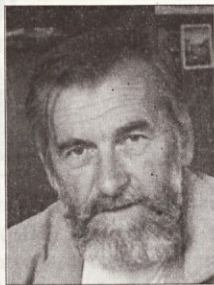
UVODNIK

Franc Kovač

Ni za javnost

Teoretično dileme, upam, ni: javnost in mediji so nepogrešljivi sestavni del vsake kolikor toliko demokratične družbe in niso nikoli odveč. Ampak samo teoretično, kajti ločnica med javnim in zasebnim je marsikdaj tako zabrisana, da jo mnogokrat zgreši tudi naše pravosodje, kaj šele navadni občan ali amaterski novinarji. In potem so tu nesporazumi, zamere, prepiri, tožbe.

V zgodovini Šentjurskih novic nam tovrstnih dogodkov pač ne manjka. Zlasti težko je bilo na začetku, po vsaki številki ŠN so peli telefoni, anonimneži so se prostaško izživljali nad avtorji, znani občani so grozili s tožbami, mnogi so nad nami na ulici vihali nosove. Skratka, lepa podoba primitivnega provincializma. Z leti se je ta scena skoraj povsem umirila. Da, zamere seveda nastajajo v določeni meri še naprej, le tako neposrednih »represalij« ni več ali pa so bolj prefinjene. V devetih letih so si ŠN prislužile eno samo tožbo, odškodninsko zahtevo nekdanjih sodelavcev Službe državne varnosti, katerih imena smo prepisali iz enega od slovenskih časnikov. Naše javne osebe, ki so bile največkrat predmet naše (pre)kritične obravnave, na primer nekdanji predsednik IS Grdina, župan Malovrh, podžupan Pungartnik in Čokl, če naštejemo le

tiste najbolj izpostavljene, so se razmeroma hitro navadile tudi soja njim manj naklonjenih medijskih žarometov in ga sprejeli kot nujno zlo, ki pa so se mu uspeli izogniti z zadrževanjem informacij, zapiranjem pred javnostjo, kupovanjem medijev in s podobnim. Skratka, razmeroma na civilizirani ravni. Tu vsekakor moram izzvati župana Malovrha, ki je z javnim blatenjem urednika ŠN na lanski proslavi desetletnice slovenske državnosti prestopil mejo in si upravičeno prislužil kazensko ovadbo.

Drugače je z navadnimi občani, tudi raznimi podjetniki in kvazipodjetniki, zlasti tistimi, ki se v časopisu pojavijo poredko, prvič in še to ne v najbolj rožnatih barvah. Njih je zelo lahko tudi nehote užaliti.

Dan po izidu junijske številke ŠN sta me v uredništvu obiskala dva urejena gospoda, Samo Kovačič in Roman Leljak. Začelo se je vljudno, beseda je dala besedo, ton se je zviševal in končal v odkritih grožnjah. Hvala bogu, če sem prav razumel, si ne bosta z menoj osebno mazala rok, toda poskrbela bosta, da bodo to namesto njihju opravili naša država, davkarija, inšpekcije, sodnija in morda še kdo... No, ne vem, koga sta še mislila, toda nisem se najbolje počutil. Miro Petek? Bil sem dobesedno šokiran. Če bi si tovrstno sceno privoščil nekdo tam daleč iz

bohorskimi host, bi razumel, toda Samo Kovačič in Roman Leljak sta urbana in razgledana državljana, ki imata za seboj številne izkušnje. Zato sem ju vzel nadvse resno. Najmanj desetkrat sem prečital sporni člančič »Kaj snujeta Samo Kovačič in Roman Leljak?«, ga preanaliziral po dolgem in počez, toda v njem sem našel komaj kaj potencialno spornega.

Da, priznam, povezave med Samom Kovačičem in Romanom Leljakom, ki sem jo vsaj v naslovu nesporno nakazal, pač enako kot mi jo je posredoval moj vir, nisem preveril. Kriv sem in se obema opravičujem. Moram verjeti Romanu Leljaku, da z izgradnjo »penzionistično-turističnega kompleksa« nima nič in da ima vso pravico na Planini obiskovati svoje znanke in prijatelje. Njegovega grozljivega osebnega mnenja o medijih in novinarjih si ne žensem k srcu, saj podobno razmišljajo tudi nekateri šentjurski občani, ki se imajo za ugledne in pomembne.

Toda zakaj je nepopravljivo prizadet Samo Kovačič? Ni pristal niti na popravek ali morebitno opravičilo. Zato, kot je rekel sam, ker od tistega, kar je zapisano, razen trditve, da Samo Kovačič ni od muh, ni nič res? Ker s svojim člankom hočem onemogočiti njegova prizadevanja za razvoj Planine?

Na Planini sem preživel eno najlepših let svojega življenja, bil tam živinozdravnik, še preden ali takrat, ko je gospod Samo privekal na svet in se še sedaj čutim povezanega s Planino. Ne, g. Samo, ta očitek zadržite zase! In zakaj se odrekate nesporni bogati denarni donaciji gasilcem? Četudi ni šlo za 5000 evrov, ampak za samo polovico tega zneska? Če bi resnično hoteli, da javnost tega ne zve, bi pač tudi ravnali tako. Samo zapisal sem, kar mnogi Planinčani vedo. Podobno velja za kip sv. Florjana. Ali sem zapisal še kaj drugega? Razen zadnjega stavka, ki pa je namenjen tako mojemu viru, upravnim organom kot seveda tudi Vam. Vaše vehementno stališče, da je Vaša bogata donacija gasilcem Vaša zasebna stvar in da o Vaših podjetniških načrtih lahko govorite le Vi sami in to takrat, ko se boste tako odločili in boste povedali, kar se vam bo zdelo prav, je Vaša nesporna pravica. Kljub temu pa nimate nobene pravne ali moralne pravice groziti tistim, ki so opazili Vaše početje in o tem dovolj korektno obveščajo javnost. Dovolj korektno!

Pravica do obveščenosti je ustavna kategorija zelo visokega ranga, ki je v tem primeru, sem prepričan, čvrsto na strani ŠN. Drugačna razumevanja te zadeve so lahko kvečjemu le tema pregretih gostilniških debat in sumljivo preprostega pojmovanja pojma javnosti. Našemu sodstvu sicer brezpogojno ne zaupam, toda prepričan sem, da bi za nas našla razumevanje celo nekdanja in ŠN nenaklonjena šentjurska sodnica.

Čistilnica na robu mesta

Morda bodo nekateri rekli, da ni aktualno, toda v bistvu smo priče zapletom, ki jih povzroča občinska struktura in predvsem njen prevladujoči člen - župan. Zapleta se pri gradnji čistilne naprave za Šentjur in bližnjo okolico - Črnelico, Bezovje, Botričnico, Podgrad in Vrbovo, ki bi naj bila nekje med Alposom in Klavnico. Čeprav so se zapletli pričakovali pozneje oziroma se ponavadi pojavijo pri izbiri izvajalca, se je tokrat, ko je zadeva vredna skoraj 2 milijardi tolarjev, od tega bo samo za kanalizacijsko omrežje potrebno zagotoviti 1 milijardo tolarjev, zapletlo že na samem štartu. Na zadnjem sestanku občinskega sveta smo svetniki sprejemali odlok, ki naj bi določal pogoje za oddajo koncesije po sistemu BOT, ko koncesionar objekt gradi (Build), z njim obratuje (Operate) in ga po preteku koncesije preda občini (Transfer). Izvajalec, ki bi uspel na natečaju, bi dobil v upravljanje že zgrajene objekte za zbiranje, odvajanje in čiščenje odpadnih vod (čistilne naprave na Ponikvi, v Dramljah, na Planini in v Šentjuru pri domu oskrbovancev) in objekte z napravami, ki jih bo zgradil. Seveda koncesionar dobi tudi pravico, da v naslednjih 25 letih v večji meri sam oblikuje cene svojih storitev. Tisto, kar je sporno, je 22. člen Odloka, s katerim občinske strokovne službe dajejo županu proste roke za vse odločitve. Takole se glasi ta člen: **Javni razpis vodi komisija, ki jo izbere župan. Javni razpis uspe, če ponudbo predloži vsaj en ponudnik. O morebitnih pritožbah pri javnem razpisu odloča župan. Koncesijsko pogodbo sklene župan. O podelitvi koncesije seznani občinski svet.**

Najmanj to, kar vemo svetniki in navadni državljani, bi morali vedeti župan in občinske strokovne službe. Če kje, potem je treba pri takšni za Šentjur mega investiciji zagotoviti transparenten in sproten nadzor javnosti. Kako bo občina zagotovila izbiro najugodnejšega ponudnika, ne glede na to, ali je domač ali tuj, bomo videli na naslednji seji, ko si bodo občinske strokovne službe in župan vzeli čas in še enkrat prebrali svoj predlog odloka ter Zakon o javnih naročilih.

V pomoč in ne iz zlobe jim citiram le 1. odstavek 41. člena tega zakona: **Če naročniku po pregledu in ocenjevanju ne ostaneta popolni ponudbi vsaj dveh ponudnikov, ne sprejme sklepa o izbiri najugodnejšega ponudnika.**

L. Žafran

Julijska seja občinskega sveta

Visoke temperature tudi v občinskem svetu

Da, tudi v zraku je bilo 30 stopinj, v občinski dvorani pa nedvomno še več. Tako v hidrometeorološkem smislu, še posebej pa v razpravi svetnice in svetnikov, ki je tokrat nekajkrat dosegla vrelišče. Bila je to predstava, da se reče. Verjetno je nekaj prispevala tudi vročina, še več pa najbrž zavestno in podzavestno pričakovanje velike jesenske veselice. Ne vrtnice, temveč volilne. Smo v obdobju, ko se razdirajo stare in rojevajo nove ljubezni. To je lepo obdobje. Kakor za koga. Princip je isti, vse ostalo pa so nianse.

Tokrat je temperatura dosegla delovno raven že na samem začetku. Dnevni red je navadno formalnost, a verjetnostni račun se vsake toliko vendarle ne izide. Za začetek je župan sam umaknil predlog potrditve cen pogrebnih storitev in najemnin grobov. Nadaljevala je normativna komisija in predlagala umik odlokov o knjižnici in geoinformacijskem centru. Razlog? Odloka sta bila nepopolna in nista vsebovala finančnih ocen. Svetniki so se strinjali. Prav tako so podprli Jožeta Artnaka (LDS) pri razširitvi točke o prostorskih planih, zavrnili pa so Cveta Erjavca (ZLSD), ki je

Zašiljene iz občinskega sveta

»Ali smo na kontaktni oddaji ali na seji občinskega sveta?«, Janez Škoberner o kontaktnih v dialogu med Robijem Marušo in Marijo Rataj.

predlagal umik točke o cenah čiščenja odpadnih vod, in Marka Diacija (SMS), ki je želel, da se na dnevni red uvrsti Odlok o ustanovitvi štipendijskega sklada. Polurno ogrevanje je bilo končano in bitka se je lahko pričela.

»Prokleti« Ljubljančani in šentjurski prostorski plani

Prostorski plani so ena resnejših rak ran šentjurske občine in ovirajo razvoj, predvsem nekaterim podjetnikom. Občina že nekaj let ob pomoči Regijske razvojne družbe iz Domžal skuša na državni ravni sforsirati sprejetje nekaterih vlog, toda skozi birokratske postopke jim je od 425 vloženih vlog uspelo uspešno pripeljati le 19 primerov. Kaplja v morje.

Ob tokratnem predlogu sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta za šentjursko obrtno cono in naselja v Dramljah, je zavrelo Jožetu Artnaku. »Takšnega podcenjevanja ne smemo več trpeti. Ti prokleti Ljubljančani si mislijo, da smo Kozjanci zadnji bedaki na svetu. Ne smemo se več pustiti podcenjevati. Treba je konkretno udariti po mizi in pokazati birokratom v Ljubljani, da se ne mislimo več šalit«, je izredno čustveno in

glasno grmel Artnak. Predlagal je, da plane, ki jih je potrdil OS in ki že leta plesnijo na strokovnih službah v prestolnici, občina pošlje v presojo direktno na vlado. Ta bo morala nekako odgovoriti, če pa tega ne bo storila v 45 dneh, se avtomatsko razume, da se z njimi strinja. In OS jih mirno potrdi. In »mirna Bosna«.

Zašiljene iz občinskega sveta

»Ne znam se več orientirati. Ne vem več, kje je vzhod, zahod, sever in jug«, Tatjana Oset o orientaciji ob predlaganih odlokih.

Borut Ulčar, ki kot strokovni svetovalec skupaj z Marijo Rataj dela na tem projektu, je svetoval bolj umirjeno pot. Nekoliko je branil ljubljanske birokrate, ki so sicer čisto fejest ljudje, toda ujeti v birokratske okove, zakone in papirnate vreče brez dna. Navodila, ki jim je potrebno zadostiti, so zelo zaostrena, pa tudi 45 dnevni rok za odgovore na ministrstvih praktično ne upoštevajo. Ulčar je potarnal, da imajo kup

Zašiljene iz občinskega sveta

»Naša gradnja in kultura se ne moreta primerjati z Gorenjsko. Če že ne drugega, zaradi vina«, Cveto Erjavec o razlikah med Gorenjci in Kozjanci.

problemov, ker ima Šentjur zelo razpršeno gradnjo, ponekod jim manjkajo po cela naselja, upoštevati morajo potencialne zidanice... Veliko težavo predstavlja tudi to, da leta 1986 takratna skupščina ni sprejela prostorskih planov.

Zašiljene iz občinskega sveta

»To bo vojna«, **Jože Korže** o morebitnih posledicah cen čiščenja odpadnih vod.

Po dokaj dolgi razpravi so vendarle nekako prišli do soglasja, da direktno na vlado ne bodo pritisnili, saj ta primera najbrž sploh ne bi obravnavala, ker ni šel skozi ustrezne službe. Seveda zato ni kriv Šentjur, pa vendar... Bodo pa močneje pritisnili na birokrate v Ljubljani in zahtevali obrazložitve. V tolažbo nam je lahko to, da niti v prestolnici nimajo sprejetih prostorskih planov, imajo pa jih recimo v sosednjih Slovenskih Konjicah. Kot je bilo slišati, bi lahko Šentjur te načrte v najboljšem primeru sprejel v treh letih. Hudo!

Vrele odpadne vode in plin

Prava predstava pa se je šele razvzemala. Javno komunalno podjetje je predlagalo ceno 253 SIT za kubični meter čiščenja odpadne vode. To je dvignilo na noge uporno krilo vladajoče SLS. **Robert Maruša** in **Janez Škoberne** sta jo dobro naložila županu Juriju Malovrhu in vodji Oddelka za okolje in prostor Mariji Rataj. Iskriilo in bliskalo se je kot ob najhujši nevihti. Maruša se je čudil, od kot Ratajevi podlaga za takšne predloge in želel vedeti ozadje. Škoberne se je nakuhal nad županom, češ da na OS samo še dvigujejo cene, pritoževal se je, kako lahko izvajalec tako nonšalantno predlaga cene in kako lahko občinskemu svetu podajajo predloge strokovne službe, če je to po statutu pristojnost župana. Situacija je bila že kar rahlo smešna in

Mestinšek odstopil!

Na julijski seji je bila svetnikom posredovana odstopna izjava Rudija Mestinská, ki je v občinskem svetu predstavljal Neodvisno listo. Ustrezna komisija je sprožila postopke določitve novega člana sveta, neuradno pa naj bi Mestinskovo mesto zasedla Aleksandra Maček s Prevorja.

nenavadna, še posebej če pomislimo, da vsi trije gospodje nosijo SLS drese. Oglasil se je še **Jože Korže** (SDS), ki je predlog ocenil za ad hoc pripravljene, zahteval pa je, da se izvzame Ponikva, ker nikakor ni primerljiva z drugimi kraji, ki tudi imajo čistilno napravo. Zavrnitev predloga je bila po takšnem viharju seveda še samo formalnost, podražitev pa je podprl samo en svetnik.

Podobna scena se je ponovila pri predlogu dviga (za skoraj 19%) distribucijske marže zemeljskega plina. Ponovno je najodločneje protestiral Maruša, Diaci pa je ugotovil, da so svetniki tako ali tako zamudili predpisani 30 dnevni rok za odločitev in da je vseeno, kaj sprejmejo. Predlog Adriaplina je prišel na občino 30. aprila, svetniki pa so sejali 1. julija. »Plinski« predlog seveda ni bil sprejet.

Enakost pred zakonom

Svetniki so potrdili razglasitev stare hiše v Loki pri Žusmu za etnološki spomenik. Stavba je že skoraj propadla, pred letom pa jo je kupil neki Italijan, vzpostavil stik z Zavodom za varstvo kulturne dediščine in pričel z obnovo. V prvi obravnavi so se svetniki seznanili z Odlokom o določitvi pogojev za podelitev koncesije za izgradnjo kanalizacijskega omrežja in z Odlokom o geoinformacijskem centru Šentjur.

Nekoliko več debate je bilo pri prodaji oziroma zamenjavi dveh zemljišč na Ponikvi in Šentjurju.

Zakonca Puser sta kupila pet kvadratov »javno dobrega« travnika v Ulici 1. Celjske čete, Občina pa je na Ponikvi za potrebe rekonstrukcije ceste Hotunje-Slom zamenjala parceli z Mlakarjevimi iz Podgaja. Oglasil se je Korže, ki je pred časom predlagal podobno menjalno pogodbo za nek svoj travnik, vendar ni uspel. »Nismo enaki pred zakonom, bogom in ne vem kom še«, je menil. Pomiriti ga je skušal podžupan **Janez Čokl**, ki je obljubil, da se bo pozanimal, kje se je zataknilo.

Dobrodošli v občini Šentjur - brez »pri Celju«

Točki pobude in vprašanja svetnikov ter obvestila OS sta vedno posledek vsake seje. Kot smetana na jagodah. Ali pa vreme in šport po Dnevniku. Toda imata majhno napako -

Zašiljene iz občinskega sveta

»Most je narejen in stoji bogu na čast«, **Janez Čokl** o namembnosti mosta na Slomu.

na sporedu sta vedno na koncu seje, ko so svetniki z mislimi že v lepši prihodnosti. Zato tudi predlog, ki ga je že na začetku podal Branko Gorečan (LDS), da bi morda celo kazalo seje začeti s točko dnevnega reda.

Najbolj zanimiva je bila zagotovo informacija, da se je naša prelepa občina tudi uradno, z objavo v Uradnem listu, znebila pripone »pri Celju«. Zdaj smo končno sami na svoji zemlji. Bi morda kazalo premisliti tudi o Slivnici pri Celju in Planini pri Sevnici?

Potekala so tudi usklajevanja glede prizidka pri OŠ Ponikva, izdelan pa je tudi projekt za izgradnjo telovadnice v Loki pri Žusmu. Uvedeni so bili tudi t.i. »ekološki otoki«, kar pomeni ločeno zbiranje odpadkov.

Med svetniškimi vprašanji omenimo Marušo, ki se je pritoževal nad tem, da po novem odvažajo smeti le enkrat tedensko in nad zvižajami Javnih naprav v zvezi z nakupom večjih kant in posebnih vrečk za dodatni odvoz. Osetova (SLS) je opozorila, da v Podgorju ni nobenega prehoda za pešce, tam pa v šolo hodi veliko otrok. Luskar (SLS) je zahteval obrazložitev, kdo je lastnik stare graščine na Planini, ki v zadnjem času dviga veliko prahu. Anton Zdolšek (SLS) je spomnil na železniški prehod v Lutru in velike luknje na cesti. Marko Diaci je želel podrobno obrazložitev javnega razpisa za najem šentjurskega bazena, Jože Artnak pa je med drugim opozoril na hude tresljaje zaradi velikega prometa v Kvedrovi ulici in problematiko cestno prometne signalizacije v Ulici Leona Dobrotinška.

L. H.

Mladostniki navdušeni nad spletno posvetovalnico Lažje do odgovorov

Kadar se mladostniki znajdejo v težavah, iz najrazličnejših razlogov ne vedo, kje in kako priti do informacij za njihovo rešitev ali ublažitev. Že kakšno leto dni lahko naša »mularja« preko spletne strani www.tosemjaz.net s svojimi težavami anonimno pristopi k spletnim svetovalcem, ki imajo bogate izkušnje dela z mladostniki na področju psihologije, medicine in socialnega dela.

V 13-članski mreži svetovalcev so trije psihologi, šest zdravnikov specialistov (ginekologinja, specialistka šolske medicine, specialistka epidemiologije, specialistka socialne medicine, specialistka splošne medicine, specialistka dermatologije in specialist psihiatrije), farmacevtka, socialna pedagoginja in socialna delavka.

Pobudnik in izvajalec projekta je celjski Zavod za zdravstveno varstvo, ki s svojimi dejavnostmi pokriva tudi šentjursko območje. Svojo preventivno aktivnost ZZV ne ponuja samo preko spleta, ampak tudi preko mnogih gradiv, ki so za osnovne in srednje šole brezplačne.

Poleg diskretnosti je glavna prednost »Tosemjaz«, ki doživi mesečno že preko 5000 obiskov, aktivna in individualna vloga mladih pri dvosmernem sporazumevanju, kar je bila v preteklosti ena glavnih neizpolnjenih želja mladih pri tovrstni problematiki. Vprašanja mladih so mnogokrat zelo iskrena in intimna.

Od preventive bo v naslednjem obdobju večji poudarek dan razvijanju pozitivne mladostnikove samopodobe, nove obsežne teme, ki je pri nas vedno bolj aktualna. Seveda bodo še vedno aktivno svetovali pri vseh dosedanjih temah, tudi pri tistih s predznakom tabu.

Lokalne volitve 2002

Kaj lahko pričakujemo od šentjurske koalicije LDS + SDS + NSi?

Čeprav uradno še vedno niso razglasili svoje zveze, je vendarle znano, da je koalicija dogovorjena, posebna skrivnost pa tudi ni, da se trije predsedniki skupaj z županskim kandidatom Štefanom Tislom redno dobivajo in so menda že globoko v usklajevanju volilnega programa.

Kaj jih je privedlo do skupnega političnega nastopa, kaj od njega pričakujejo in kaj naj bi se spremenilo za nas občane, sem poskušal izvleči iz še vedno nekoliko rezerviranih predsednikov koalicijskih strank in neodvisnega županskega kandidata.

Drago Arzenšek, NSi:

Šentjurska NSi šele išče svoje mesto v šentjurski politiki, eden od naših prvih ciljev pa je, da pridemo v občinski svet. V preteklih dveh letih s SLS, ki naj bi nam bila programsko sorodna, nismo uspeli vzpostaviti pravega stika, zato smo sprejeli pobudo SDS o ustvarjanju te koalicije. Ob tem je zelo pomembno, da nas povezuje skupni županski kandidat, ki mu v naši stranki povsem zaupamo.

Kaj lahko pričakujejo občani? Predvsem osvežitev, nove ideje novih ljudi in obilico nove energije. Vsekakor sem optimist, kajti v dosedanjih dogovorih in usklajevanjih se je pokazalo, da lahko upravičeno pričakujemo uspešen štiriletni mandat. Za podrobnosti pa nisem pooblaščen.

Jože Artnak, LDS:

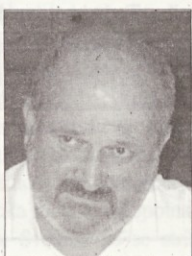
Sedanja občinska oblast se je očitno že zdavnaj izčrpala, že kar predolgo deluje brez energije in brez idej, vztraja na svojih pozicijah več ali manj zaradi udobja in ob tem ne kaže prav nobene volje po spremembah.

Razumljivo, da smo se povezali s političnimi partnerji, ki ne sprejemajo tega umiranja na obroke. Skupen nastop brez sebičnih osebnih ambicij, kot ga je zastavila naša koalicija, ni potreben le zaradi uspeha na volitvah in omajanja kar čvrstih pozicij, ki si jih je župan Malovrh v enajstih letih svoje vladavine nedvomno zelo utrdil, temveč predvsem zaradi drugačnega koncepta upravljanja javnih zadev, novih razsežnosti in povezav na občinski in državni ravni. Šentjur za svoj razvojni razmah potrebuje novo energijo in nove ljudi.

Pričakujem, da bomo občanom zagotovili realne razvojne perspektive ter transparentno in ažurno delo občinske uprave.

Jože Korže, SDS:

Cilj vsake stranke je preko zaupanja volivcev priti na oblast in jo potem korektno in v skladu s svojimi razglašenimi programi izvajati. Ugotovili smo, da je nas in naše zamisli doslej šentjurska SKD oziroma sedaj SLS vedno spretno izigrala,

mnogokrat celo na račun interesov posameznikov, zato smo se odločili za drugačen nastop. Z LDS in NSi nas veže kar veliko sorodnih pogledov, z LDS pa smo že v sedanjem občinskem svetu dokaj dobro sodelovali, zato sem prepričan, da bomo uspeli. Seveda ne le na volitvah, temveč predvsem potem, po volitvah. Občani lahko od naše koalicije pričakujejo odprto izvajanje občinske oblasti, še zlasti pa spoštovanje demokratičnih načel na vseh ravneh javnega udejstvovanja. Da pa čudežev ne bomo mogli delati, je pa tako jasno.

Štefan Tisel, skupen županski kandidat:

Da, tudi sam si še nisem povsem zadovoljivo odgovoril na vprašanje, zakaj se podajam v to avanturo. Preboj iz stroge strokovne sfere v javno življenje je vsekakor zame avantura. V življenju sem dal skozi že marsikaj, toda komaj kaj na področju javnega in političnega delovanja, pa čeprav sem vedno imel željo in voljo nekaj prispevati k razvoju svojega kraja. Enostavno nisem dobil takšne priložnosti. Zato sem predlog SDS in NSi ter LDS, da sem njihov skupen županski kandidat, sprejel kot velik izziv, v začetku bolj kot poskus, ko pa sem se spoznal z ljudmi in njihovimi zamislimi, s katerimi so me prijetno presenetili, sem v novi združbi zlahka našel svoje mesto.

Kaj bom naredil, če bom izvoljen? Moram priznati, da še preslabo poznam »tehnologijo« občinske oblasti, da bi si ta trenutek lahko privoščil navajanje konkretnih ciljev. Nihče se ne spozna na vse stvari, vsaka stvar ima svojega najboljšega mojstra, zato svojo vlogo vidim predvsem v iskanju ljudi, ki najbolje obvladajo svoje področje, njihovo spodbujanje in povezovanje v team. Prav to možnost, tako se mi zdi, mi ponuja koalicija LDS + SDS + NSi. Prepričan sem, da imamo vse možnosti, da sestavimo ekipo, ki bo kos razvojnim izzivom naše občine.

F.K.

Opozicijski forum

Odtujenost odločanja

Ko smo v LDS načrtovali pismo in anketo, ki je bila posredovana v vsa gospodinjstva v občini, niti slutili nismo, kako velik odziv bo doživela. Že prve analize nam razkrivajo zelo pomembne stvari. Med njimi tudi, da so se centri odločanja o pomembnih stvareh občanom in občanom povsem odtujili. Ljudje se jezijo, da vaške skupnosti ne delujejo, da uličnih odborov ni čutiti, da v krajevnih skupnostih odločajo posamezniki po svoji volji, da so župan in uprava povsem odtujeni. Občani nimajo komu potožiti svojih težav. Nihče jih ne posluša, kaj šele, da bi jih kdo kaj vprašal. Tisti, ki imajo moč odločanja, v glavnem vidijo le sebe in svoje ozke interese. Tako je mnenje ljudi. Med vrsticami se da razbrati namigovanje, da je bilo nekoč drugače. Ne glede na tedanja dogajanja na področju javnih investicij, ki resnici na ljubo niso bila skromna, so imeli ljudje očitno v času kardeljansko razdelanega sistema demokracije tudi občutek, da so zraven, da lahko o nečem odločajo in sodelujejo. Nekaj podobnega že dolgo poznajo razvite demokracije v svetu in nam primerljive občine v Sloveniji.

Kaj je narobe? Izkušnje kažejo, da gre pri nosilcih javnih funkcij za zelo izkrivljeno predstavlo o njihovi vlogi na različnih nivojih lokalne samouprave. Očitno je veliko lažje delati v interesu ozkih skupin in posameznikov, kot sprejeti odgovorno vlogo pooblaščenega predstavnika ljudi, ki mora v javnih zadevah in z davkoplačevalskimi sredstvi delati v njihovem interesu. V razviti demokraciji že dolgo poznamo t.i. civilno javnost kot pomemben instrument korekcije uradne oblasti. V naših okoljih pa so organi, kot so sveti vaških skupnosti, ulični odbori, sveti KS, občinski sveti in njegovi odbori, sveti javnih zavodov itd., postali pretežno priveski raznovrstnim samodržcem, da o kritičnem odnosu do medijev sploh ne govorim. Vsi, ki sedimo v teh organih, dobro vemo, s kakšnim odporom se gleda na morebiti izražena drugačna mnenja. Očitno je za določene privilegije opravljanja javne funkcije postal privatno podjetje. Nekateri stvari so bile že večkrat povedane, največ v okviru sprejemanja občinskega proračuna, kar razen jeze odgovornih ni prineslo efektov. Nemogoče je v tem prispevku omenjati vsa izražena mnenja v anketnih odgovorih. V kontekstu navedene kritike ljudi razumem tudi odstop enega od članov občinskega sveta na zadnji seji, ki seveda sam v podobni vlogi ni nič drugačen. Ali je potem sploh čudno, da je k sodelovanju za delo v organih lokalne samouprave vse težje pridobiti sposobne in delovne ljudi.

Škoda, da odgovorov na anketne vprašalnike ni mogoče predstaviti tistim, ki bi se jih to najbolj tikalo, ker niti tega članka ne bodo prebrali, kaj šele, da bi jih zanimala analiza neposredno izraženih mnenj ljudi. Zato je v prvi vrsti potrebno, da se z jesenskimi volitvami in novimi ljudmi v naši občini odločanje ponovno bistveno približa ljudem.

Jože Artnak

Odstop v občinskem svetu Zakaj je odstopil Rudi Mestinšek?

S svojo odstopno izjavo, ki jo je podal na julijski seji občinskega sveta, je presenetil večino svojih kolegov občinskih svetnikov. Nekateri (Diaci) naj bi sicer že prej vedeli, kaj g. Mestinšek snuje, za večino pa je bil njegov odstop vsega 4 mesece pred koncem mandata kot strela z jasnega.

G. Mestinšek, brutalno neposreden bom: kateri so konkretni razlogi za vašo odločitev?

»Tako bom rekel, da takšnih konkretnih razlogov, kot jih vi želite, enostavno ni. V obrazložitvi sem navedel, da gre za osebne razloge in to pravim še naprej. Vsako naštevaje od točke do točke vam ne bi koristilo, meni pa bi zagotovo lahko škodilo. Poudarjam pa, da moj odstop ni v nikakršni povezavi s težavami okrog imenovanja za ravnatelja OŠ Slivnica.«

Pa vendar, nekaj bo le treba reči. »Osebnih razlogi« so le preveč raztegljiv pojem.

»Vsekakor. Glavni in skoraj edini razlog je letošnji občinski proračun. Z njim se nikakor nisem strinjal in ker ni bilo nobene realne možnosti kakorkoli vplivati nanj, sem se pač odločil, da odidem. Zaradi volivcev, ki sem jim nekaj dolžan, in zaradi lastne duše. Občinski svet odloča preveč politično, preveč so prisotni osebni interesi, posledica tega pa so predvsem oškodovanja bolj obrobni območij občine, kmetijstva, komunalne infrastrukture in tudi družbenih dejavnosti, vse preveč sredstev se zlija v center.«

Bolj konkretno, prosim!

»Nič bolj ne bom konkreten. Morda kaj več po volitvah.«

Če sem prav seznanjen, je Neodvisna lista, ki jo zastopate v Občinskem svetu, koalicijski partner vladajočim esesovcem, torej županu? Se vaš koalicijski partner na vas sploh ni oziral?

»Da, menda smo res njihov koalicijski partner, podprli smo izvolitev njihovega župana, če je pa podpisana tudi koalicijska pogodba in kaj piše v njej, pa sploh ne vem. Pri pripravi proračuna nismo nikoli sodelovali oziroma sem jaz osebno sodeloval le kot član Odbora za proračun, torej prav nič več kot katerikoli opozicijski občinski svetnik. Morda tudi zato, ker sem bil deležen očitka, da pač nisem v pravi stranki in da imam slabo mnenje o županu. Slednje seveda ni res, kar župana nisem nikoli kritiziral.«

Še vedno ste preveč skrivnostni, preveč previdni. Ali ne bi bilo prav, da o napakah občinskega vodstva spregovorite sedaj, ob odstopu in pred volitvami, ne pa potem?

»V načelu se s takšno filozofijo povsem strinjam, toda s politiko se ne nameravam več ukvarjati, enostavno sem tega politikanstva sit, a si z nepotrebnimi izjavami tudi ne želim zapirati vrat. Ljudje na oblasti so preveč občutljivi, posledice pa potem lahko udarijo tako moj kraj kot tudi šolsko dejavnost. Rečem lahko le, da so se nesprejemljive stvari dogajale in da se še dogajajo. Ampak o tem res morda po volitvah.«

F.K.

Mestni svet Krajevne skupnosti Šentjur mesto na podlagi 2. člena Statuta Krajevne skupnosti Šentjur mesto ter Pravilnika o priznanjih Krajevne skupnosti Šentjur mesto

o b j a v l j a

R A Z P I S

ZA PODELITEV PRIZNANJ KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTJUR MESTO

I.

Priznanja mesta Šentjur so:

1. Častni meščan mesta Šentjur
2. Kipec sv. Jurija
3. Listina mesta Šentjur

II.

Priznanja mesta Šentjur se podeljujejo posameznikom, skupinam ljudi, podjetjem, zavodom, organizacijam, skupnostim in društvom.

Priznanja mesta Šentjur se podeljujejo za izjemen prispevek posameznika v času življenja in dela ter na področju gospodarstva, znanosti, umetnosti, kulture, športa in humanitarnih ali drugih dejavnosti, ki imajo trajen pomen za razvoj, ugled in promocijo mesta Šentjur.

III.

Naziv Častni meščan mesta Šentjur (v nadaljevanju: Častni meščan) podeli Mestni svet posamezniku za njegov izjemen uspeh in dosežek v času življenja in dela kakor tudi za njegov izjemen prispevek na področju znanosti, umetnosti, kulture, športa, gospodarstva ter humanitarnih ali drugih dejavnosti, ki imajo trajen pomen za razvoj, ugled in promocijo mesta.

IV.

Kipec Sv. Jurija se podeljuje za izredno življenjsko delo ali za izjemne uspehe in dosežke, ki so pomembni za razvoj in ugled mesta Šentjur.

IV.

Listina mesta Šentjur (v nadaljevanju: listina) se podeljuje za izjemne uspehe in dosežke, dosežene v zadnjem obdobju, na gospodarskem, znanstvenem, tehničnem, kulturnem, športnem in drugih področjih ustvarjalnosti dela, ki imajo poseben pomen za razvoj in napredek mesta ter za izkazano požrtvovalnost, hrabrost in človekoljubnost.

V.

Listine se podeljujejo posameznikom, skupinam ljudi, podjetjem, zavodom, organizacijam, skupnostim in društvom na območju Krajevne skupnosti Šentjur mesto.

Vsi našeti iz prejšnjega odstavka lahko dajejo tudi pobude za podeljevanje priznanj. Pravico dajati pobude imajo tudi politične stranke ter organi lokalne in državne uprave.

VI.

V predlogu za podelitev morajo biti navedeni naslednji podatki:

- naziv predlagatelja
- naziv priznanja, ki se predlaga
- osnovni podatki o predlaganem:

a) ime in priimek, rojstni podatki, prebivališče in sredina, kjer je zaposlen, če se predlaga posamezniku za podelitev priznanj

b) naziv podjetja, zavoda, organizacije, skupnosti ali društva, število zaposlenih ali članov ter drugi osnovni podatki za podelitev priznanja – obrazložitev oz. utemeljitev, ki mora vsebovati podatke o uspehih in priznanjih, ki jih je dosegel kandidat za dobitnika priznanja.

VII.

Rok za oddajo predlogov za podelitev priznanj Krajevne skupnosti Šentjur mesto traja

do 07. septembra 2002.

Neutemeljenih ali prepozno vloženih predlogov ne bo možno obravnavati.

VIII.

Priznanja Krajevne skupnosti Šentjur mesto se podeljujejo na svečani prireditvi ob praznovanju krajevnega praznika.

IX.

Predloge s priloženo utemeljitvijo pošljejo predlagatelji na naslov:»

Mestni svet Krajevne skupnosti Šentjur mesto, Mestni trg 5, 3230 ŠENTJUR.«

Številka: 068/02 – MS, Šentjur, 07. julij 2002

Komisija MS za podelitev priznanj KS Šentjur mesto
Bojana KOŽELJ I.r., predsednica komisije

KS Šentjur mesto
Florjan Cveto ERJAVEC, predsednik

Praznik občine Dobje

Dobje še vedno v osamosvojitvenem zanosu

21. julij je za Dobjane (župan Salobir sicer trdi, da so Dobovčani) velik dan, občinski praznik, ki je posvečen ustanovitvi njihove samostojne občine. Čeprav je občina Dobje domala medijski fevd konkurenčnega Šentjurčana, Marjana Novak pa celo njena več ali manj uradna piarovka, nisem smel zamuditi te njihove fešte, saj imajo tudi bralci ŠN pravico pokukati v občino, kjer pravijo, da »se cedita med in mleko«.

V vročem julijskem popoldnevu se je zbralo na trgu pred Kulturno-gasilskim domom zavidljivo število vsaj treh stotnih občanov, med njimi veliko mladih. Večinoma so bili praznično oblečeni, župan

ker je njihov občinski praznik...«, si prisluži aplavz. Dobjanom je očitno takšen všeč.

Spremljajoči kulturni program je bil nekako kot segedinar, v povprečju dovolj pester, dovolj sodoben in ne predolg, vsekakor pa drugačen od županova visokodoneče retorike, ki je spominjala na čase izpred petdesetih let. Če so poštrikani Volaskovi pevci malo pofušali, je prijetno učinkoval mladinski cerkveni zbor, ki ga vodita Karla Škoberne in Ana Plemenitaš, zelo dober je bil pevski nastop osmošolke Renate Gračner, sproščeno sta zapeli Ane in Natalija Plemenitaš, nekaj malega pa je poskušala zaplesati tudi njihova otroška folklor. Tudi Novakova, ki sicer skrbi za stike z javnostjo, se

Mladi folkloristi

Salobir in tajnik Leskovšek celo v temnem telovniku in hlačah ter z rdečim metuljčkom, nekaj atraktivnih mladenk pa je še dodatno ustvarjalo vtis prave sodobne urbane družine. Dobje je očitno preraslo imidž hribovske kmečke vasi. Med gosti pa ni bilo nikogar iz sosednjih občin, celo iz sosednjih KS ne. Z izjemo predsednika KS Jurklošter. Zdelo se je rahlo nenavadno, zlasti nerazumljivo za šentjurske sosesde, ki so sicer nepogrešljivi na otvoritvi sleherne zakotne trgovine. So morda Dobjanom rahlo zavistni?

Slavnostni govor župana Salobirja je bil kljub temu zanosen. V treh letih samostojnosti so v občini modernizirali 5 km cest, obnovili streho na šoli, opremili šolo, uvedli odvoz odpadkov, vzorno skrbeli za vodovode, uredili pokopališče in še in še. V kulturi, kjer so po županovih besedah bili močni že od nekdaj, je zdaj razcvet še večji: mešani pevski zbor, cerkveni mladinski zbor, nonet Grič, trije narodnozabavni ansambli, folklor, že trideseti »Pokaži kaj znaš«, Šafarjeva hiša, dve vrhunski gostilni,

F. Tovornik - priznanje za gasilce

gasilci, lovci, športniki, šahisti... Skratka, Dobje je kulturna metropola tega okoliša, poznana daleč naokoli, o Dobju množično prijazno poročajo mediji in pri njih je vse lepo in pošteno. Seveda predvsem po zaslugi prizadevnih in marljivih občanov. Ni dvoma, župan Salobir zadevo obvlada. Za moj okus kar malo preveč. Ampak, ko s

povzdignjenim glasom pove, da »danes sonce na nebu in v dobjanskem grbu sije s posebno svetlobo,

Cerkveni občinski zbor - občinsko priznanje

s citati o odločnih in močnih možeh, ji skoraj ne bi imel kaj prigovarjati.

Sestavni del občinskega praznika so tudi občinska priznanja

Najvišje občinsko priznanje si je prislužila osmošolka Lucija Janša za odličen šolski uspeh, organizacijo in vodenje šolskih prireditev in mnoge uspehe na različnih šolskih tekmovanjih. Na prireditvi iz neznanih razlogov ni bila navzoča.

Priznanja sta prejela tudi cerkveni mladinski pevski zbor in pa PGD Dobje ob 30-letnici delovanja.

Posebna priznanja župana občine Dobje so prejeli šolarji odličnjaki: Renata Gračner, Lucija Janša, David Jokič in Jelena Knez.

Tokrat so Dobjani razglasili tudi prvega častnega občana občine Dobje. Ta čast je doletela Šentjurčana Franca

Mešani pevski zbor Dobje

je tokrat kot povezovalka dobro odrezala in če ne bi malo preveč priliznjeno obkladala župana Salobirja

Krampla, ravnatelja OŠ Dobje.

V okviru občinskega praznika so imeli še več kulturnih in športnih prireditev. Zelo opazna je bila ogromna slika, domala fotografija Dobja, ki je krasila tudi prireditveni oder. En teden so jo ustvarjali štirje slikarji. Nekaj posebnega je bila tudi slikarska razstava »internacionalke« Shole Brigitt Starr, sicer tudi mojstrice reikija in učiteljice rebirthinga, ki ima trenutno atelje v zapuščeni Volaskovi domačiji na Brezju. Njene razmeroma šokantne upodobitve »ženskih arhetipov« in ženske božanskosti so verjetno namenjene utrjevanju vtisa odprtosti, modernosti in svetovljanstva dobjanske skupnosti.

Franc Krampl - prvi častni občan

F.K.

Poletje na bazenu

Šentjurski bazen se je, kot je bilo obljubljeno, odprl prvi teden v juliju. Junjska vročina se zaenkrat še ni ponovila, kljub vsemu pa se na šentjurskem kopališču, zlasti ob koncu tedna, zbere kar nekaj ljudi.

Kot je znano, z bazenom letos upravlja **Marjan Bohorč**, ki je s svojo ekipo pripravil vse potrebno in po njegovih besedah zadostil tudi vsem inšpekcijskim zahtevam. Nekaj težav je bilo okrog odkupa opreme v lokalu, ki prvih nekaj dni ni obratoval, očitno pa je Bohorč le našel skupni jezik z **Vilijem Romihom**. Gostinska ponudba seveda ni revolucionarna in je na standardnem nivoju. Poleg pijač (točno pivo je ob našem obisku krasilo še največ miz) se lahko obiskovalci okrepčajo s sendvičem, pomfrijem ali hot dogom, naročijo pa lahko tudi pico, ki jo pripeljejo iz bližnjega matičnega gostišča. *»Lahko rečem, da sem srednje zadovoljen. Ko je lepo vreme, nas v povprečju obišče 60 kopalcev, čez vikend še več. Seveda pa ob kislem*

pivcu ali dveh. Opaziti je bilo tudi redne goste Bohorčeve gostilne, ki so svojo bazo preselili za nekaj deset metrov. Prava počitniška poletna scena, bi lahko rekli.

Malce smo se tudi sprehodili med »sodelujočimi« in nekatere povprašali za mnenje. **Urška Dremšak** iz Bezovja je letos drugič obiskala šentjurski bazen:

»Prišla sem z mlajšim bratom, ki ima svojo družbo, sama pa pogrešam svoje vrstnike. Če se malo pošalim, mi še največ družbe delajo mravlje in obadi. Voda je super, pa tudi cene so primerne. Nedvomno bom še prišla.«

Družbo svoje generacije sta pogrešala tudi **Tomi Gomzej** in **Andrej Pahovec**: *»Malce je dolgočasno, ker ni prave*

družbe. Res ne vem, kje se vsi držijo. Tako se pridem samo osvežiti, dlje časa pa se ne zadržujem, zato še nisem koristil gostinskih uslug«, meni Tomi, Andrej pa je dodal: »Voda je »ta prava«, morda bi lahko uvedli tudi nočno kopanje, nekoliko predraga pa je vstopnina.«

Zelo zgovorni sta bili **Dali** in **Neli**, ki kar nista

mogli prehvaliti šentjurskega bazena in spremljajoče ponudbe. *»Enostavno povedano je tukaj super!«,* sta dejali v en glas in nadaljevali: *»Bazen je veliko lepši kot celjski, je lepo urejen, še*

Primer Športni park Vareško in Romih zahtevata 200 milijonov

Na julijski seji občinskega sveta smo s strani občine končno izvedeli nekatere podrobnosti okrog domnevne tožbe, ki naj bi jo vložil **Branko Vareško**. Pravzaprav, kot sta pojasnila župan **Jurij Malovrh** in vodja Oddelka za družbene dejavnosti **Edi Peperko**, zaenkrat (še) ne gre za tožbo, temveč za »vjudnostno« pismo. Podobne »pozdrave« je občini poslal tudi **Vili Romih**.

Vareškov zastopnik **Danijel Starman** zaradi predčasno prekinjene pogodbe od Občine Šentjur zahteva neverjetnih 200 milijonov, celoten letni občinski proračun pa, za ilustracijo, znaša sedemkrat toliko.

Primer Bak

Celotna zgodba ima seveda dolgo zgodovino. **Branko Vareško** je leta 1992 z občino Šentjur za deset let sklenil pogodbo o najemu bazena, ki se je uradno iztekla torej pred dobrim mesecem. Toda občina je pogodbo predčasno prekinila že junija 1996, češ da je Vareško delo opravljal nekvalitetno. Slednji se s tem ne strinja in skuša dokazati, da je bila pogodba z njim prekinjena neupravičeno in da je občina v zvezi z bazenom in Športnim parkom postopala nezakonito. Gre za očitke o nespoštovanju določil pogodbe, za prodajo bazenskega filtra, kopališče naj bi od leta 1996 naprej delovalo brez potrebnih dovoljenj...

Vareško naj bi v tožbi, ki še ni vložena, zahteval povrnitev izgube prometa in odškodnino za prenehanje duševne bolečine. Z odvetnikom **Danijelom Starmanom** iz Kopra sta vse skupaj ocenila na 200 milijonov tolarjev in za začetek predlagala izvensodno poravnavo. Nanjo občina ne pristaja. Na seji občinskega sveta je zadeva dvignila kar nekaj prahu. **Edi Peperko** je v dolgi obrazložitvi menil, da je znesek močno pretiran in da toliko ni vreden niti celoten Športni park. Predlog izvensodne obravnave naj nikakor ne bi bil argumentiran. **Peperko** je tudi povedal, da je čas, da se zgodba okrog športnega parka razplete, da pa bodo ustrezno odgovorili tudi na nekatera natolcevanja, ki se naj bi pojavljala v medijih. Občino Šentjur zastopa odvetnik **Rafael Mohorko** iz Celja.

Vareško ta čas še vedno ni zapustil lokala v Športnem parku. Pogodba se mu je iztekla konec junija, na Občini zahtevajo, da se izseli, sam pa pravi, da mora za izselitev dobiti uradni sodni nalog.

Primer Romih

Konec junija je na Občino priromalo še eno »vjudnostno« pismo, v katerem zagovornik **Vilija Romiha** prav tako zahteva odškodnino in sicer za vložena sredstva v občinsko infrastrukturo, torej Športni park. **Romihov** zahtevek znaša 9 milijonov tolarjev.

Bazenjenje

V okviru Šentjurskega poletja bo Študentski klub mladih Šentjur v soboto, 17. avgusta, na bazenu organiziral tradicionalni četrti »pool party«, poslovenjeno poimenovan Bazenjenje. Popoldne se bodo vrstile različne nagradne družabne igre, organizirano bo nočno kopanje, za glasbeno podlago bodo poskrbeli šentjurski didžeji, vse skupaj pa bo spremljala tudi atraktivna video podpora.

vremenu ni nikogar. Kljub vsemu so Šentjurčani dokazali, da je bazen potreben!», je vtise po treh tednih obratovanja strnil **Marjan Bohorč**.

Voda je prejšnjo soboto imela blizu 30 stopinj in je bila zelo čista, sicer pa naj bi povprečno bila »topla« okrog 25 stopinj. Njeno čistočo preverja tudi Zavod za zdravstveno varstvo iz Celja, ki naj ne bi imel pripomb.

Kopališki mojster **Darijan Jevšenak** je povedal: *»Zaenkrat na srečo še nisem imel resnega posredovanja. Ljudi med tednom ni ravno veliko, nekaj smole pa smo imeli tudi z vremenom. Čez vikend pa je obisk boljši, danes smo recimo prodali več kot sto kart. Bazen je tudi boljše urejen kot prejšnja leta,*

saj imamo drug vhod, postavljene so nove mreže, redno se kosi trava...«

Odrasli morajo za celodnevno kopanje odšteti 700 SIT, otroci 350, popoldanska karta pa stane 500 oziroma 250 SIT. Letošnja novost je izposoja ležalnikov in senčnikov, za kar morate dnevno odšteti 200 SIT. Zelo popularen je tudi namizni tenis, katerega ura igranja znes 300 SIT.

Starostna struktura kopalcev je bila mešana. Seveda je bilo največ osnovnošolske mladine, manjkali pa niso niti starejši. Kar mnogi od njih so se, kadar niso bili v vodi, hladili v prijetni senci ob

Vili Romih je v času razcveta NK Šentjur vložil velike denarje v stadion. Z nekaj somišljeniki so uredili igrišče, postavili tribune in poskrbeli za rezervno igrišče pod Botričnico. Romih je svoj vložek ocenil na 9 milijonov, na Občini pa so mnenja, da je šlo za odločitve brez njihovega soglasja. Torej na lastno pest nogometnih zanesenjakov, zato se jim zahteve ne zdijo upravičene, smo slišali.

Romih je med tem že rešil spor glede opreme v lokalu Športnega parka, ki je tudi bila del spora. Z novim upravnikom Marjanom Bohorčem sta se uspela dogovoriti za odkup.

Primer ribe

Gre za že nekoliko pozabljen pomor rib, ki se je zgodil v Pešnici julija 1998. Ob pripravi bazena se je takrat v Pešnico zliła večja količina solne kisline in klora, škodo pa so tedaj ocenili na poldrugi milijon tolarjev. Nekaj tednov kasneje se je v nekoliko blažjem obsegu zgodil še en pomor, škoda pa so takrat ocenili na 600 tisočakov. Občina je predlagala sestanek za sklenitev izvensodne poravnave, toda do njega menda sploh ni prišlo. Ribiška družina Voglajna je tako vložila tožbo proti občini, ki je lastnica bazena. Takrat je z bazenom v imenu NK Šentjur upravljal Vili Romih. Prva obravnava je bila lani maja, verjetno pa bo kmalu sledilo tudi nadaljevanje.

L. H.

posebej pa je čista okolica. Navdušeni sva nad namiznim tenisom, sicer pa so vsi zelo prijazni. Najemnik bazena se polno posveča gostom, pohvaliti pa morava tudi reševalca, ki je prava faca. Čeprav nama je bližje kopališče v Celju, se raje voziva v Šentjur. Nedvomno bova še prišli!»

Popoldne je v vodi v družbi svojih otrok

preživela tudi

Emilija Matoš:

»Prihajam trikrat tedensko in sem zelo zadovoljna. Cene so primerljive, najpomembnejše pa je, da imamo osvežitev v domačem kraju in da se nam ni potrebno voziti!«.

Bazen šentjurski je torej le zaživel. Seveda je težko pričakovati mravljišče ljudi in sceno, ki jo za trikratno ceno ponujajo recimo v Atomskih toplicah. Kljub vsemu pa se da za sprejemljivo

ceno prijetno osvežiti. Če bo zdržalo vreme in bosta ugodna tudi »sonce in luna«, bo verjetno kopališki avgust še plodnejši od julija.

L. H.

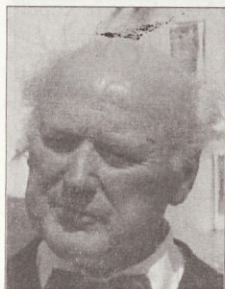

Anketa

Na dopustu

Sta dopust in poletje le morje, letovišče nekje na Gorenjskem, pohajkovanje po planinah in podobno, ali pa je možno poletje dostojno preživeti tudi kako drugače. Koliko nam pomenijo Resevna, Slivniško jezero, zasebno druženje ob roštilju in podobno, kaj nam ponuja poletna šentjurska javna scena? Se pri nas za prvim vogalom dogaja »šentjursko poletje« ali pa je potrebno tehati in iskati svoj košček poletja po vsej Sloveniji in še dlje?

Franč Salobir, župan Dobja:

Dopusta ni bilo in ga ne bo. Ni časa, delo me preganja. Sicer pa ima Dobja svoj živahni poletni utrip, ki bi mu lahko rekli poletno dopustniški. Kako je v Šentjurju, ne vem, me tudi ne zanima preveč. Ko grem tam skozi, berem plakate in vse

kaže, da se nekaj dogaja. Mene zanimajo predvsem glasbene prireditve, te pa obiskujem po vsej regiji. Tudi v Dolgi gori sem bil. Te predstavljajo zame ves dopust, me navdušujejo, skratka so nekaj izjemnega, lepega in prijetnega. To, da v ŠN za njih ne znate najti niti ene lepe besede, pa ni ničemur podobno.

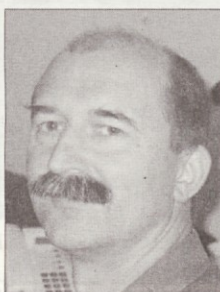
Brigita Lubej, podjetnica iz Vrbnega:

Z mojim dopustom letos ne bo nič, septembra odpiram nov lokal v Šentjurju in imam različnih zadolžitev vrh glave. Sicer pa zame dopust pomeni predvsem morje v družbi družine in prijateljev, absolutno brez gospodinjstva, predvsem pa komuniciranje z ljudmi. Brez družbe bi mi bilo na dopustu dolgčas. Lani smo bili 14 dni v Makarski, moje letošnje poletje pa se ne bo bistveno razlikovalo od drugih letnih časov.

Slivniško jezero več ali manj opustelo. Res ne vem, kaj je narobe s Šentjurčani, toda nekaj ne štima, če jih še v Celju zvečer srečaš več kot v Šentjurju.

Branko Gorečan, direktor Doma Starejših Šentjur:

Dopust zelo potrebujem in ga tudi težko čakam, z ženo in mlajšo hčerko gremo te dni za 14 dni na morje. Zame je morje zakon, dopust pa je pravi le, če je sprememba korenita, zato o kakršnih koli variantah dopusta, bodisi za domačin vogalom ali na šentjurskih ulicah sploh

ne razmišljam. Na piknike in podobne domače

Šentjur je tudi sicer razmeroma mrtvo mesto, poleti pa še bolj izumre. Popoldne se še nekaj dogaja, popoldne in zvečer je pa vse prazno. Ne, Šentjur nima svoje prave identitete in tudi ne poletne javne scene. Kot slišim, je tudi

poletne družabnosti v naši družini ne damo veliko, o dopustniško-poletni šentjurski sceni pa tudi ne vem nič. Opažam le gnečo pred deviznim bančnim okencem in pa razmeroma opustele ulice - to pa ni ravno dopustniška idila, ki bi navduševala. Da, nekajkrat smo šli na kopanje in še to na bazen v Celje, ker je tam malo več rekreacijske ponudbe.

Jure Raztočnik, študent:

Ker sem predstavnik mlajše generacije Šentjurčanov, je poleg sprostivne namen dopusta tudi aktivnost, tako telesna kot duševna. Šentjur sicer poskuša na področju duševne aktivnosti s Šentjurskim poletjem nekaj storiti, vendar bi se

na tem področju lahko storilo mnogo več. Kar se tiče aktivnosti za telo, Šentjur nima oziroma nikoli ni imel ideje za razvoj le tega. V resnici je zelo enostavna rešitev; ureditev poti na Rifnik in Resevno, tako za pešce kot za kolesarje. Urediti kolesarske steze okoli občine in podobno. Majhen poseg, ki bi tistim, ki dopustujejo doma pomenil veliko aktivnejšega preživljanja prostega časa.

F.K.

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

ODSLEJ VSE NA ENEM MESTU!

Cesta pod Rifnikom 27, ŠENTJUR

Peter Jeršič s.p.,
Cesta pod Rifnikom 27,
3230 Šentjur

DELOVNI ČAS

pon - pet
7.00 - 18.00

sob
7.00 - 13.00

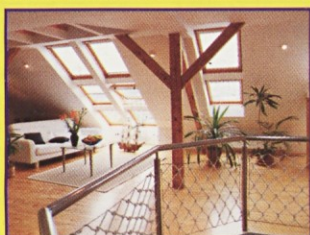
Tel.: 03/ 749 18 77
fax: 03/ 749 18 78

**MOŽNA DOSTAVA
NA DOM TER
RAZKLADANJE Z
AVTODVIGALOM**

NUDIMO VAM:

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

**PRODAJA
PLINA**

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

NOVO

v Šentjurju

**PIVOVARNA
IN PIVNICA**

MOSER

Dobrodošli v

ST. JURIJ'S PUB

Slivniško jezero, kdo bo tebe ljubil?

Tradicija je že, da mu v ŠN vsaj enkrat letno posvetimo svojo pozornost. Pa ne le zato, ker nam ribiči podarijo letno ribolovno dovolilnico. No, malo pa morda tudi zato.

V petek, 19. julija, je bil letos ta dan, ko sem se z ribiško palico in pol štruce belega Jagrovega kruha v torbi podal na jezersko turnejo. Seveda po tratenski strani. Obala na Ramni je sicer bolj priročna in bolj obljudena, toda zame je pravo Slivniško jezero le na drugi strani, tam od Ribiškega doma naprej.

Nivojček lep in ne ravno prijazen

Trije avtomobili na parkirišču ob ribniku Nivojček pod jezom niso bili ravno znamenje poletne turistične gneče. Okolica Nivojčka je bila vzorno urejena, le napis nad vhodno leso ni bil nič kaj prijazen. Nekaj takega, da je prepovedan vstop vsem, ki niso člani nekakšnega kluba in še bolj tistim, ki bi imeli s seboj slučajno ribiško palico. Nisem član nevemkakšnega kluba in tudi ribiške palice nisem odvrnil pred vhodom, pa vseeno nisem imel nobenih težav. Ker ni bilo žive duše nikjer, ki me preganjala.

Ribičev dovolj, rib le za vzorec

Cesta ob jezeru, včasih je bila rezervirana

samo za pešce, je zdaj očitno odprta tudi za avtomobile. Nekaj udarnih jam, še napolnjenih z vodo, je pričalo, da je tudi v resnici prometna. Tik pred Ribiškim domom me je pozdravila razbita prikolica, ki že kakšno desetletje »krasi« slivniško idilo. Napis »Nirvana je zakon« mi je dal misliti, da je včasih služila tudi mamilaški sceni.

Ribiškemu domu sem se na daleč izognil, ker sem hotel najprej preizkusiti svojo ribiško srečo. Lepo negovani Brioni so bili zasedeni, zato sem se prebijal po dokaj slabo prehojeni potki naprej proti »Moserjevi rivieri«. Pet ribičev na približno 400 metrih obale se mi sploh ni zdela pretirana gneča. Pa čeprav so večinoma lovili s kar po dvema palicama. Če so imeli po dve ribolovni dovolilnici, ali pa so si bili morda na »ti« z ribiški čuvaji, tega nisem preverjal. Na previdno vprašanje, tako

bolj od daleč, kako gre, so vsi po vrsti odkimali. »Voda je topla, riba pa sita. Le kako potem kaj ujeti?« Na drugi strani jezera sem našel kar 18 ribičev, skupaj torej krepko preko 20, dnevni izkupiček samo za ribiške dovolilnice torej okrog 80 tisočakov. Ni slabo.

Uro in pol sem namakal svoj trnek, pa mi ribe še vabe niso požrle z njega. Tam na sredini jezera se je kopalo nekaj velikega, krap verjetno, morda tudi som, ampak pri meni nič. Nič hudega, spokojni mir, vabliva jezerska gladina, rahel poletni vetrič, pod večernim nebom neverjetno velika jata živahnih lastovic, tam na drugi strani ribiški kolegi, ki so se glasno pomenkovali, smejali in komentirali, kako je nekdo tam nekje zahakljal grozno velikega soma... res prava idila.

Še lepše bi bilo, če bi vsaj tu in tam potonil tudi moj plovček. Pa ni. Rahlo razočaran sem mimogrede pomlatil tisto polovico Jagrove štruce, neverjetno, kako dobra je bila (doma si je nikoli ne privoščim), in raje nadaljeval z novinarskim poslom.

Pozor, hud ribiški čuvaj!

Pod Moserjevimi apartmaji je bilo živahno; štirje ribiči, ena ribička, pet ali šest dolgih »nalahanih« palic, sami neznani obrazi. Sprejeli so me s tako mrkimi pogledi, da bi se najraje pri priči obrnil. Ker pa sem že vstopil na njihov teritorij, je bilo treba nekaj reči. Že zaradi vljudnosti. In beseda je dala besedo, nazadnje sem slišal zanimivo in hkrati pretresljivo zgodbo, ki je ne smem zmolčati. Tudi zato, ker ji verjamem. Gospod Koščak in njegova družba iz Ljubljane so ribiška klapa, ki pozna vse mlake Slovenije: »Prava uživancija je tole, lepa narava, mir, nobene gneče, res lepo. Toda to, kar počnejo ribiški čuvaji, to je pa nekaj nezaslišanega. Bi verjeli, da nas je pred 14 dnevi eden od njih, ne vem, kako se piše, je pa invalid, vrgel pokonci že ob pol šestih zjutraj in nas dobesedno zmaltretiral, tako da smo »spokali kufre« in šli predčasno domov. In nekaj podobno neprijaznega se nam je zgodilo tudi danes. Do sedaj so nas že dvakrat prekontrolirali, zvečer pa jih pričakujemo še v tretje. Vedno službeno neprijazno. Kot da smo tu neobdigantraba, ki se

ga je potrebno čimprej odkrižati. Samo za ribiške dovolilnice za konec tedna damo 50 tisočakov, rib sploh ne jemljemo, vse spustimo nazaj v jezero, danes smo imeli en sam prijem, pa nas obravnavajo kot največje ribiške tatove. Kaj takšnega res še nikjer nisem doživel. Res ne morem razmeti, kaj se dogaja tu na Slivniškem jezeru. Škoda, res škoda, ko je sicer jezero prav čudovito!«

Z njimi sem popil kavico, jih skušal potolažiti, da so pač verjetno le nedolžne žrtve »vojne« med ribiči in Moserji, ko so nenadoma vsi skočili pokonci in zdrveli k obali: ena od rol je

značilno brnela, palica pa se je upogibala globoko nad gladino. Okrog 5 kilogramov težak luskinar je bil kaj hitro na suhem. »To je to, da je vsaj malo adrenalina, en tak prijem, pa smo vsi zadovoljni in srečni. Celo na čuvaje, ki nas tam z one strani očitno z daljnogledom skrbno opazujejo, pozabimo.«

Smučarji na jezeru

Nazaj grede sem se ustavil pri Ribiškem domu. Prvi vtis je bil idilično romantičen: lepo pokošena trata, v ospredju drevje, zadaj jezerska gladina v večerni zarji, nekaj glasbe, za mizami le štirje ali pet gostov žuli svojo pijačko in diskretno klepetali. Še preden sem sedel, je bila pri meni prijazna gospa. Če lahko kaj pomaga? Samo s pijačo in informacijami.

Katja Marič, doma iz Žalca, sicer pa skoraj

Šentjurčanka (njen fant ali že kar partner je Šentjurčan Aleš Zorenč), drži pokonci gostinsko ponudbo od petka popoldne do nedelje zvečer. Dokler so pač gostje. Za Smučarski klub Hruševac postreže s pijačami in jedmi z žara, za kaj več se je treba naročiti: »Ne vem, kaj je s Šentjurčani. Tako prijetna lokacija kot je Ribiški dom, pa tako zapuščena. Tudi občini zanj očitno ni nič mar. Naši gostje večinoma prihajajo od drugod, iz Celja, Savinjske, tudi iz Šmarja, iz Šentjurja pa le komaj kaj. Ne vem, ali je to morda zaradi Moserjev? Da, Smučarski klub Hruševac ima dom v najemu za tri leta. Cena? Res ne vem. Če ne bi bilo našega kluba, bi pa tako vse zaspalo. Za gostinski lokal žal trenutno ni pogojev, najemniki pa tudi ne moremo kar tako investirati. Pridite drugi teden! Ves teden bomo imeli preko 50 karateistov iz vse Slovenije. Športniki so navdušeni nad Slivniškim jezerom.«

Ribiči ali RTG?

Gregor Moser, direktor RTG d.o.o., o lastninskih težavah in sporu z Ribiško družino ni bil pripravljen ničesar povedati. Le da se zadeve umirjajo, kaj več pa pričakuje od zakona o sladkovodnem ribištvi, ki se menda pripravlja.

Maks Stopar, predsednik Ribiške družine Voglajna:

»Ribiči smo se res odpovedali Ribiškemu domu, ki je v razsulu, ker nimamo sredstev za prepotrebne investicije, glede lastništva ribogojnice pa še čakamo na odločitev sodišča. Ribiči smo trdno prepričani, da je naša in da jo Moser zaseda povsem neupravičeno.

Ribogojnica ne dela in nezadržno propada. Tudi mi čakamo na zakon o sladkovodnem ribištvi in upamo, da bomo koncesijo za upravljanje jezerskih voda dobili mi. Redno skrbimo za vlaganje rib (letos imamo sicer nekaj finančnih težav zaradi DDV, a vendar upam, da bomo uspeli vložiti vsaj 3 tone rib), čistimo okolico, odvažamo odpadke in poskušamo odstraniti čimveč račje zeli in oreščka. Zaraščanje smo nekoliko ustavili, zanimanje ribičev za jezera pa povečali. Že v prvi polovici leta smo prodali skoraj toliko kart kot lani vse leto. Zanimive so naše težave z odpadki, saj nam v

Bukovžlaku zaračunajo vsak dovoz. Občina bi nam lahko dala vsaj tiste vreče za odpadke.«

Ribiči, gostje v Moserjevih apartmajih so se hudo pritoževali nad vašimi ribiškimi čuvaji. Vam je konflikt z njimi poznan?

»Nobenega konflikta ni bilo in kategorično zatrjujem, da se tako, kot vi pravite, zagotovo ni zgodilo. Čuvaji imajo natančna navodila, kako je treba ravnati in sam osebno sem se kot nadzornik čuvajev večkrat prepričal, da delajo zelo v redu. Res pa je, da so imeli v preteklosti kar precej konfliktov ravno z Moserjevimi gosti, ker leti niso spoštovali predpisov in so se do nas večkrat vedli nesramno. Lahko, da jih je zbudil ob pol šestih zjutraj, toda le, če so imeli palice v vodi. Ker je šlo za nočni ribolov, ki ni dovoljen. Ne, to zagotovo ni res.«

Kaj je z umiranjem jezera, kaj bo s turizmom?

»Novejših kemičnih izvidov nimamo, je pa razveseljiv podatek letošnje analize, da je voda primerna za kopanje.

O možnostih razvoja turizma ne bom veliko govoril. Ribiči teh ambicij nimamo, KS je brez denarja, kaj razmišljajo v RTG, ki je v bistvu turizmu namenjen, ne vem. Ribiči si prizadevamo za prostor, kjer bi imeli svoje orodje in nič več. Pa še za kaj takega menda ni nobene parcele.«

Tako, Slivniško jezero je v letu gospodovem 2002 očitno še vedno Trnjulčica, ki čaka svojega princa.

F.K.

Ribiška družina Voglajna Šentjur organizira

Večerne družabne ribolove na soma na Slivniškem jezeru

vsako soboto od 3. avgusta do 28. septembra.

Zbor ribičev je v Rakitovcu pod Menhardom, ob 17.30 vpis, pričetek lova ob 18. uri in zaključek ob 23. uri.

Pravila

- dovoljene vabe: živalska drobovina, mrtva riba nad 25 cm

- debelina vrvice: najlon nad 0,45, vrvica nad 0,30

- ena ribiška palica

- mreža za shranjevanje rib ni dovoljena

- prepovedano je loviti in odnašati druge ribe

- ulovljeni som je last uplenitelja

Cena za člane RD je 500 SIT, za nečlane pa 2000 SIT.

Nagrada za ulov soma nad 40 kg je letna ribolovna dovolilnica za roparice.

UO RD Voglajna vam želi dober prijem!

Lokarski gasilci imajo nov avto

Slovesen prevzem se je zgodil na dvorišču gasilskega doma Lokarje na Selah v soboto, 20. julija. Vse po pravilih: preko sto postrojenih gasilcev iz vse občine, le dve ali tri desetine navadnih krajanov, gospa Rančigaj, ki ima verjetno za ta avto posebne zasluge, je predala ključke predsedniku Martinu Trebovcu, ta naprej soferju Jožetu Vrečku, ki je končno lastnoročno zaštartal mercedesa 312 D in vključil sirene. Godbeniki iz Ljubecne so zaigrali, mi pa ploskali. Še prej smo seveda poslušali protokolarne vladnostne govore o gasilski veličini predsednika Trebovca, šefa GZ Šentjur Zupanca in župana Malovrha. Brez blagoslova tudi ni šlo, ceremonial pa je bil dekan Zemljič.

So avtomobili gasilska obsesija? Pred dvema letoma so lokarski gasilci nabavili kombiniran gasilski avto, zdaj orodno vozilo. Kako so se

botrov in občanov. Avto ima 52 botrov, deset tisočakov pa je bila minimalna botrina. Vsega skupaj smo nabrali okrog 1,5 milijona SIT. Občina in KS sta bila le pokrovitelja prireditve.«

Razlika je še vedno ogromna. Res me zanima, kako se pride do takšnega denarja mimo proračunskega vrstnega reda?

»Imamo sponzorje, ki pač ne želijo, da jih imenujemo. Tudi zato, ker potem nimajo več miru pred podobnimi, kot smo gasilci. Res ne bi rad več govoril o tem. Vprašajte druge, če bi že res hoteli vedeti!«

Ker je predsednik rekel, da strošek ansambla Vitezi celjski krijejo že s srečelovom, sem brž kupil dve srečki po 400 SIT, predvsem zato, da vidim, kako uspešno so »fehtali« in kaj imajo v skladišču. Dobil sem velik (beri neuporaben) ključ in paket (povsem uporabnih) žebeljev, ko pa sem hotel poškiliti, kaj vse še imajo v skladišču, me je službujoči mladenič domala nagnal, da le kaj si mislim, da bom kar tako šaril po njihovih policah. In sem se odplazil s prizorišča kot polit pes, mislil pa sem si, da je pač gospodič le zavaroval svoje srečelovno »nebogastvo«.

Pri znanem ostrobesednem gospodu, ki je malo bliže lokarskim gasilcem, čisto njihov pa spet ni, sem končno le dobil namig, od kod gasilcem denar: »Ha, ha, butasto vprašanje. Ali ne veste, da so letos volitve in da Malovrh še ni vrgel puške v koruzo? Milijonček, dva ali trije se v občinskem proračunu

izgubijo mimogrede. Zlasti še, če v občinskem svetu sedite takšni buleki, kot ste vi.«

Tako, pa sem dobil tudi tisto, česar nisem iskal.

Od vsega začetka so Vitezi celjski, ki naj bi

dokopali do tega mercedesa, sem poskušal zvedeti pri predsedniku PGD Lokarje Martinu Trebovcu.

»Od našega častnega člana, zdomca Franca Rančigaja iz Kirschhausna, smo odkupili kombi in ga dali predelati v orodno vozilo. Vanj smo tudi premontirali vso opremo iz prejšnjega, skoraj dve desetletji starega Tama, ki smo ga odprodali. Tako smo dobili lep in varen sodobni avto, ki je bolj kot operativnim akcijam namenjen vjam, tekmovanjem in podobno. Avto nas je stal okrog 6 milijonov SIT.«

Od kod denar? Kot mi je znano, letos v občinskem proračunu za vaš avto ni bilo denarja?

»Ja, gasilci smo delovni, tudi veselice nam nekaj vržejo, toda največ smo dobili od sponzorjev,

Botrsko omizje

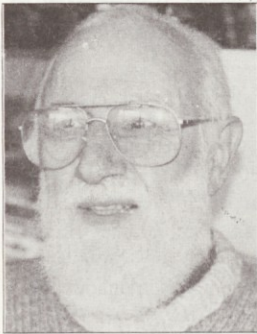
spravili v evforijo že kakšnih tristo veselčnikov (vsaj polovico so predstavljali še vedno gasilci ter vabljeni gostje), intenzivno (in dokaj vsiljivo) izvajali svoj EPP program - lastne skladbe, s katerim so menda pobrali vse živo nagrad po vsej Sloveniji, šele ko se je spustil mrak, pa so bili na vrsti tudi komadi, kot so »Ne boš ti meni zizike majal...«, ki so ogreli plesalce. Šele tam po 23. uri, ko se je moja hora legalis že iztekala, je prišla do besede tudi pevka Polona Podovac, prej je bolj ali manj le poplesavala po odru (zakaj v kavbojkah in ne v kakšnem seksi krilcu, če je že tam v dekorativne namene?), ki je nakazala, da bo veselica prerasla poplavo avsenikovskih polk in valčkov.

F.K.

Umrl je Rafko Vodeb

Prehodel je ceste in pota sveta...

V ponedeljek, 8. julija, so na Slivnici pokopali Rafka Vodeba, enega izmed najbolj znanih šentjurskih občanov ob koncu dvajsetega stoletja. Bil je duhovnik, profesor teologije, arheolog, pesnik in pisatelj, radijski voditelj, urednik, prevajalec, duhovni voditelj in še kaj. 30 let je preživel v Rimu, 4 leta v Belgiji, leta 1971 se je vrnil, predaval na teološki fakulteti v Mariboru cerkveno umetnost, bil tajnik in urednik Mohorjeve družbe, revije Znamenje... V osemdesetih letih je postal znan tudi slovenski laični javnosti, predvsem po zaslugi svojih nastopov na TV.

Osebnost Rafka Sam obred Vodeba je rahlo pravzaprav ni bil zagonetna. Vsaj nič posebnega. zame, ki ne razmeroma kratek poznam dobro (če odštejemo njegovega dela. Iz govore), nekako š t e v i l n i h sproščen, prav nič nagovorov ob »mrtvaški«. Morda njegovi krsti se ga je bistveno tega pač ni dalo o z n a č e v a l a b i s t v e n o n a v z o č n o s t popraviti, nekaj pa velikega števila vendarle. d u h o v n i k o v ,

Škof Stres, ki je maševal, je za središčni pomen Rafka Vodeba označil njegovo leta 1975 v Mladiki objavljeno razmišljanje o trpljenju, o pravilno doživljanju trpljenja, ki prinaša obete in osebno obogatitev: »Kdor hoče ljubiti, živeti, ta mora poljubiti križ«. Popolnoma v skladu s to svojo filozofijo je Rafko Vodeb tudi sprejemal svojo bolezen in svoje ugašanje.

Štuhec, strmo vzhajajoča zvezda cerkvene misli, ga je označil za državljana sveta, ki je zaljubljen v domači kraj, za človeka, ki je vodil dialog med umetnostjo in teologijo, ki se je spopadal s silami zla... Za domačega župnika Šramla je bil nemiren duh, ki je

naštel sem jih 80, ki so se od svojega spoštovanega kolega poslavljali tako rekoč rutinsko dostojanstveno, z razločno molitvijo in ubrano pesmijo. »V nebesih sem doma...« je iz njihovih grl v resnici zvenela prepričljivo, kot da je smrt res le trenutek prehoda in ne dokončno slovo. Nobenih čustvenih pretresov, nobenega joka. V pogrebni sprevedu, ki se je vil proti cerkvi Sv. Janeza, je bilo opaziti tudi mnogo znanih obrazov iz vse občine, vendar ne toliko, kot sem pričakoval. Mislim, da so bili rahlo »razočarani« tudi gasilci, ki so redarili in se očitno pripravili za večjo gnečo.

Zanimivo je bilo opazovati, kako so se nazaj grede razvrstili ključni cerkveni in javni ljudje. »Krščanska« župana Malovrh in Drogenik sta se družila s škofom, ki je bil očitno zelo navdušen nad čudovitimi slivniškimi pejsaži, ponkovski Herman je »asistirал« Štuhec, bivši slivniški župnik Mazej je bil obkrožen s peščico domačinov, dekana Zemljiča nisem opazil,

šentjurski kaplan pa je kar sam hitel do avtomobila. Marko Šramel je vse duhovnike in posebne goste povabil v kulturni dom v Gorici, kjer se je »diferenciacija« verjetno odvijala naprej.

Nazaj grede sem zavil v Rafkov dom, v znameniti mlin ob Ločnici. Že ob glavni cesti označujeta pot do njega napis in velik kamen v obliki razpela, zato sem pričakoval gnečo in priložnost, da spregovorim s katerim od

njegovih častilcev. Toda presenečenje, Rafkovo romantično domovanje je bilo sicer urejeno, toda opustelo in povsem pozabljeno. Le postrvi v tolmu pod turbino so živahno spremljale moje gibanje in se veselile življenja. Na vratih je bila nabita njegova pesem »In vse bo luč«, ki so jo tudi na pogrebni slovesnosti govorci največkrat citirali, nek dramski igralec pa jo je odrecital v celoti. Prepisal sem zadnji verz, ki naj bi bil nekakšen moto Rafkovega življenja in njegove misli. Takole se glasi:

*Prestopiti zadnji prag,
prebiti sončno zaveso
zamejenega,
najti pokrajino
čisto drugačnega,
biti znamenje,
biti zvezda stalnica,
biti v srcu vsega
Ti!*

Ne vem, kaj bi rekel. Zveni dobro, vendar ničesar ne razumem. Nekoč sem poskušal brati Vodebove pesmi, pa ni šlo. Očitno so narejene za drugačne duše. Dobro pa se spomnim, ko sem pred leti delal intervju z njim, da je name Rafko Vodeb učinkoval nekako sterilno, zaprto in preveč kontrolirano. Zdel se mi je nekoliko vzvišen, preveč samovšečen in prav nič duhovniški. Da, res, nemiren duh, ki pa je name deloval begavo, izrazito posvetno, celo tekmovalno. To, da je bil eksorcist, izganjalec hudega duha, je bilo spet nekaj nasprotnega. Takšen, kot sem ga spoznal, se mi je zdel bolj heretik kot vdani služabnik Cerkev. Od tu tudi pomislek, da njegova razmeroma zgodnja upokojitev leta 1984 le ni bila zgolj slučajna. Ampak to so le ugibanja, morda pa še en dokaz, da je bil res »izvenserijski« človek.

F.K.

Rafkov mlin

okrog sebe širil mir, toda vedno skromen in ponižen. Vsaj deset govorcev se je zvrstilo ob njegovi krsti, vsak je Rafka Vodeba doživljal nekoliko drugače, vsi pa so mu izražali hvaležnost, da so imeli priložnost z njim živeti in prijateljevati. Govoril je tudi predsednik KS Polenšek, bil je med boljšimi, mikrofona pa se ni dotaknil župan Malovrh, ki se je tudi smukal v bližini visokih cerkvenih dostojanstvenikov.

Pohod Šentjur - Dravograd

Šesta dolga ŠKMŠ avantura

Študentski klub mladih Šentjur nadaljuje svojo tradicijo dolgih pohodov. Matija in Andrej Jazbec, Barbara in Lidija Murk, Bogdan in Zdenko Rahten, Andrej Koštomaj, Andrej Kovačič (vse je nekam dvojno, a ne), Tanja Jazbinšek, Peter Rožanc, moja malenkost in g. Jazbec v vlogi spremljevalne ekipe. Letos smo se odločili, da bomo svojo voljo in noge ponesli do Koroške. Koledar je napisal datum 20. julij 2002, zgoraj omenjena četica pa je ob štirih zjutraj začela pisati nov list v zgodovini dolgih študentskih pohodov.

Pa nam je bilo tega treba?

Pravzaprav je bil ta pohod poln superlativov. Bilo je največ udeležencev do sedaj, osvojili smo največ gorskih ciljev, srečali največ neregistriranih vozil in prehodili najtežjo pot. Prvi dan nas je pot vodila od Šentjurja preko Vojnika in Dobrne do Velenja. Sveži, spočiti in s polnimi usti bedarij smo trgali kilometre, ki so glede na dejstvo, da smo hodili šele nekaj ur, prav hitro izginjali pod nogami. Vojnik in Dobrna sta nam ponudila nekaj sence in malico, ki sta se izkazala več kot dobrodošli, saj se je temperatura zraka gibala okoli 30 stopinj nad celzijevo nulo. V dolini mlinov blizu Dobrne nas je mlinarjev pravnik zvabil na kriva pota in malce smo podaljšali pot po sicer zelo slikoviti potki do Velenja. Na splošno je bila letošnja tura bolj necestna, saj smo večino kilometrov naredili izven naselij in obljudenih cest. Velenje je postalo naš tabor za naslednjih nekaj bornih uric. Očitno smo prišli v mesto ob nepravem času, saj je bila na lokalnem sporedu Velenjska noč z vsemi pritklinami, ki so nam polepšale oziroma uničile noč. V zraku je bila veselica in vse je brenčalo.

Brenčanje pa je postalo prava muka, ko smo ugotovili, da je naše prenočišče v lokalnem mladinskem centru kot s popkino povezano z bližnjim klubom, kjer so nabijali znane komade. Ob 01:45 zjutraj. Ko smo skozi grla spustili celo salvo neprimernih izrazov, smo se odpravili na pot, ki je bila ta dan dolga kar 12 ur. Pred nami je bil izziv Smrekovca. Dolgi, nepregledni kilometri

makadamske ceste z gozdovi. Brez civilizacije, brez vode, brez trgovin. Zanimivo je, kako lahko pogovor zamre v takih razmerah, ko sta ti edina sopotnika misel na udoben kavč in nepregledna armada neregistriranih golfov, ki so očitno edino

prevozno sredstvo na hribovitih področjih Koroške. Seveda nismo mogli mimo najstarejše lipe na Slovenskem, za katero smo izvedeli, da je pravzaprav lipjek in da šteje skoraj 700 let. Impresivna zadeva. Asfaltni odsek od Črne na Koroškem do Mežice je bil pravi poligon za preizkušanje živcev in vsi smo bolj ali manj preživeli tudi ta preizkus, preden smo zalili rože in omrtničeni zaspali ob Taborniški koči v Mežici.

Ponoči je bil vsaj mir. Bajne, da je malce šel dež, ki sem ga zaradi globoke kome preslišal, jutro pa je kazalo povsem drug obraz. Znašli smo se v osrčju Koroške. Hribi, gozdovi, makadamske ceste in table s primki hribovskih kmetij so postali naš film za

tretji dan. Že navsezgodaj zjutraj nas je lokalni rekreativni tekač na naše informativno vprašanje o tem, s katerega hriba teče, odpravil z navedbo materinega organa. Vseeno smo mu oprostili, ker smo skozi pohod vse bolj pritrjevali njegovi definiciji tega masiva. Okoli poldneva se je nekdo odločil, da nam polepša dan in nam pošlje dež, za katerega smo bili neznansko hvaležni in smo družno ter v en glas njemu na čast ponovili vse neprimerne besede iz jutra v Velenju. Okoli enih smo se v Libeličah dotaknili Haiderjeve dežele in obudili spomin na referendumsko dogodke iz prejšnjega stoletja, ob treh pa smo kot leglo deformiranih poskusnih utrjenih živali prestopili prag Dravograda. Fizično in psihično stanje nam je dopuščalo le še obisk lokalne restavracije in dolgo, osamljeno vožnjo (zanimivo, kako se noben potnik noče družiti s tabo v vagonu, če se po treh dneh sezuješ) preko Maribora

domov.

Torej, ali nam je bilo tega treba? Seveda, zakaj pa ne. Po Ipavcih smo bili verjetno prvi, ki smo bili dovolj nori, da gremo peš do Avstrije. Čeprav je skupina med potjo zaradi takšnih ali drugačnih poškodb doživela 50 odstotni osip, smo bili vsi zadovoljni. Seveda bi bil cel projekt veliko bolj ogrožen, če ne bi imeli skupine ljudi za sabo, zato gre na tem mestu velikanska zahvala g. Jazbecu za pomoč na pohodu, sponzorjem ter skupini, ki nas je prišla počakati na železniško postajo in nas dostavila do hladne pijače.

In drugo leto gremo v ...!

Sandi Potočnik

Obnova partizanske Javoršice v sklepni fazi

Sredi julija je v organizaciji Mladega foruma ZLSD »Kozjansko« in borčevske organizacije iz Loke pri Žusmu potekal drugi del akcije obnove partizanske bolnišnice. Lani so objekt na novo pozidali, letos pa so urejali okolico. V začetku avgusta bodo zasadili smreke in notranjost oblekli z lesom. Otvoritev naj bi bila predvidoma ob septembrskem občinskem prazniku.

Tako kot lani si je Uroš Erjavec, duša, srce in nenazadnje predsednik šentjurskega Mladega foruma, obnovitvena dela zamislil kot neke vrste mladinski tabor, po zgledu nekdanjih delovnih brigad. Toda časi »bratstva in edinstva« so očitno minili tudi na področju prostovoljnega dela. Interes je bil premajhen, pa tudi stroške bi vse skupaj močno povečalo. Organizatorji so se tako odločili za več samostojnih akcij.

Čistilna akcija

Potekala je v soboto, 20. julija, udeležilo pa se je kakšnih 10 ljudi. Nekaj domačinov na čelu s predsednikom krajevne borčevske organizacije Vinkom Žlendrom, predsednik šentjurske Združene liste Cveto Erjavec, generalni sekretar Mladega foruma na držani

ravni Aleš Klavžar, ekipa šentjurskih študentov, »udarnikom« pa se je pridružil tudi poslanec Marko Diaci. Uredili so okolico in splanirali zemljo nad betonsko ploščo bolnišnice, kjer bodo zasadili smreke. Peturno akcijo so zaključili na Žlendrovi domačiji, kjer so se okrepčali s »partizanskim« golažem in rujnim vincem. Vodja Uroš Erjavec je delovni dan komentiral takole: »Glede na lansko udeležbo lahko letošnjo prvo akcijo ocenim za dokaj dobro. Opravili smo veliko delo. Zdaj nas čakajo le še finese!«.

Otvoritev ob občinskem prazniku

V prihodnjih dneh bodo notranjost bolnice oblekli z impregniranim lesom, na streho in v okolici, vključno z vhodom, bodo posadili

smreke in grmovje, namestili bodo pograde in nekaj starinske medicinske opreme. Urediti morajo še nabrežine in dovozno pot. Vseskozi zbirajo tudi zgodovinsko gradivo, saj imajo ob otvoritvi namen izdati bilten. Vsa dela naj bi bila predvidoma zaključena v začetku septembra, uradna svečana otvoritev bolnišnice pa naj bi bila ob šentjurskem občinskem prazniku.

In koliko bo celoten projekt stal? »Zaenkrat še težko ocenjujem. Lani smo imeli stroškov okrog milijona, letos bo številka podobna. Veliko pa nam pomagajo prijatelji in sponzorji, tako da pridemo marsikje ceneje skozi«, je zaključil Erjavec.

L. H.

Šentjursko poletje Pitje po Evropi

V organizaciji Sklada za kulturne dejavnosti in v okviru Šentjurskega poletja Predstava sprva ni bila na programu, vendar se je zaradi pomanjkanja gledaliških

2000 smo si na vrtu Ipavčeve hiše 10. julija zvečer ogledali avtorsko črno komedijo Valterja Dragana in Matjaža Javšnika *Pitje po Evropi*. Ogled je bil vsekakor vreden 1500 sit, kolikor so stale vstopnice, občinstvo, kar cela stotinja, pa je bilo navdušeno. Po tem pozitivnem feedbacku pa sta avtorja podaljšala svoj že sicer precej časa trajajoč nastop še z dodatnimi impro vločki - z izmišljanjem poezije na naslove, ki so jih predlagali pogumni iz občinstva in z vici. Vsega skupaj sta nas torej Matjaž in Valter držala v popolni pripravljenosti in zbranosti dobri dve uri.

Na vrtu Ipavčeve hiše je postavljen začasen oder, pravzaprav oderček, na katerega zreš s pogledom na dolinco pod njim in na zelenje, ki ga obdaja. Desno od sedišč je Plečnikov vodnjak. Okolje je torej ambientalno, kar je po Draganovih besedah odtehtalo primanjkljaj svetlobnih efektov, sicer potrebnih za to predstavo. Izpadlo je drugače, ne pa slabše. Tudi ozvočenje je bilo ob pričujoči akustiki skoraj odveč. Za moj okus so glasni čustveni izbruhi v mikrofoni na trenutke delovali pregrebo. Toda, kot je rekla Anita Koleša, je kljub vsemu bolje za predstavo, če se sliši malo preveč kot premalo. Na tem odru je bilo gledališče prvič, za večje število sodelujočih bi bilo žal neprimerno. Tu velja omeniti, da je že skrajni čas za nadaljevanje obnove vrta, potrebno je prizorišče z dokončno izdelanim odrom. Zanimiva je ideja za amfiteater, ki bi bil na mestu sedanjega odra, in oder malo nižje. Hkrati so na vrtu lepi pogoji za majhen lokalček.

predstav v Šentjurskem poletju 2002 Anita Koleša dogovorila z igralcema. Dragan dela v mariborski Drami, Javšnik pa je številnejšemu občinstvu znan tudi s televizije in za september pripravlja film v koprodukciji s Črnogorci. Za predstavo je Sklad odštél 275.000 sit, po mojem mnenju več kot upravičeno.

Glede same predstave ne bom dolgovezila; šlo je za inserte iz življenj različnih posameznikov. Na oder sta igralca prihajala izmenično, včasih tudi skupaj, vsak prizor je bil povsem nova zgodba, ki jim je bila skupna točka slepljenje pred samim sabo, da so na dnu, da so nesrečni, da so kilometre daleč od tistega, kar si želijo. In alkohol, kot droga pozabe, kot slepilni pripomoček, kot ventil za domišljijo, ki naj zamenja tragičnost in brezizhodnost resničnega stanja. Vse je bilo odlično odigrano, dogajanje na odru nas je potegnilo vase, da smo pravzaprav skoraj spregledali, da sta tako različne osebe odigrala le dva človeka. Prepletanje tragike in komike je bilo tudi psihično naporno - vsaj v trenutkih nejasnih razmejitev, ko se je tragičnost strmo stopnjevala in si občutil klic vesti, ko ti je nedavni smeh še vedno odzvanjal v ušesih.

Po koncu predstave sva se s Tanjo odzvali povabilu in še malo ostali na klepetu s tudi zasebno zanimivima igralcema in organizatorko Anito. Na moje vprašanje, kje raje dela, v teatru ali na televiziji, je Javšnik zanimivo odgovoril, da gre pravzaprav zgolj za delo kot vsako drugo delo, za biznis torej in da bolj kot vse drugo najraje lenari in pije pivo.

Vilmina Drobtinica v velikem svetu

Pred nekaj dnevi sem bila na kavici s prijateljico Vilmo Mavrič, ki je bila v mojih otroških letih naša najbližja sosedka. Že takrat se mi je zdela strašna faca. Ko sem polila kanglico s kravjim mlekom, ki smo ga hodili iskat k Pečarjevim, mi je dolila cela dva litra kupljenega mleka iz tetrapaka, da bi me zavarovala pred jezo moje mame. Na nek način so se podobne stvari ponavljale še leta potem, ko se je kdaj pa kdaj mimogrede oglasila k nam in na tarnanje mojih staršev o mojih problemih odgovarjala z vero in zaupanjem, odprtega duha in optimistično. Skratka, branila me je pred njihovimi puščicami, tako, da je verjela v vse dobro.

Doletelo me je srečno naključje, da sva se dobili in poklepetali o stvareh, ki so se zgodile v letih, o občutkih, ki so jih ta leta pospremila do vseh možnih oblik in barv porajajočega se današnjega dne in tega trenutka. Kaj vse sva postali, ona in jaz, na drugih krajih in z drugimi ljudmi... Ona z mojimi pesmimi v predalu v službi, jaz z njenimi slikami na steklu na steni naše terase, kjer vsako poletje preživim ure in ure branja, pisanja, praznega zrenja.

Ko sem potem prvič stopila v njeno stanovanje, me je od navdušenosti prevzela žalost - zakaj niso vsa stanovanja tako polna življenja, energije, poguma in volje? Majceno stanovanje, povsem nabito s tisočimi čudovitimi drobnarijami, poslikavami na steklu, stenami poslikanimi in popisanimi z verzi, knjige, spominki, klobuki... Zakaj niso vsi ljudje tako polni življenja, energije, poguma in volje? Moja zlata Vilmina, ki nam je otrokom pekla palačinke in igrala na kitaro in sama delala domačo čokolado, je potem preštudirala ogromno astrologije (spozna se na kitajski, azteški, hindujski in keltski horoskop), vso zgodovino mercedesovih avtomobilov in indianovih motorjev, je poznavalka zdravilnih zelišč, ljubiteljica poezije in vse to slika in slika in slika. Razstavljala je že na Vranskem, na Ptuj, v Gornji Radgoni, v Sukošaku, v vojašnici Novo Mesto, v Galeriji vojašnice Cerklje (letališče Krka), v Krkinem zdravilišču, v Šmarjeških Toplicah in še kje.

Ves izkupiček od prodaje gre v **humanitarno društvo Drobtinica**, za pomoč otrokom in staršem s posebnimi potrebami, katerega soustanoviteljica je. Pomemben slogan, ki ga tu velja omeniti in je bistven del Vilmine miselne naravnosti (napisan na steni dnevnega prostora), je: »Kdor hoče, najde pot; kdor noče, najde izgovor!«.

Ogromno Vilminih idej in trdega dela je kot umetniško delo na nek način primarno *umetnina sama na sebi* - kot umetnost, katere smisel ni v drugem kot v nujnosti umetnika, da jo poraja. Toda to umetniško delo je prepojeno z umetnostjo življenja, torej dajanja in ljubezni. Brez Sanje, Drobtinice in pomoči potrebnih ne bi imelo svoje sedanje božanske iskre.

Vsi vabljeni na Mednarodni **Indian Rally SLOVENIJA 2002**, 26., 27. in 28. julija, kjer bo tudi dražba Vilminih slik na steklo na temo motociklov.

<http://indian-si.photosfor.us>

ek

E.K.

Nove zamisli imajo novi ljudje

Branko Gorečan – direktor Doma starejših Šentjur:

»Ne bom župan, ker tudi kandidiral ne bom.«

V času gradnje leta 1998 je bil za vršilca dolžnosti in kasneje za direktorja Doma starejših Šentjur imenovan Branko Gorečan, rojen Drameljčan, po poklicu diplomirani pravnik.

Za direktorja doma vas je imenovala vlada Republike Slovenije, pod okrilje katere spada dom. Vaša prva služba pa je bila na občini. Kako ste začeli svojo delovno pot?

Na občini Šentjur sem se zaposlil že leta 1979 kot pravnik izvršnega sveta. Bil sem štipendist občine Šentjur. Vmes sem odslužil še vojsko kot graničar na tromeji in diplomiral leta 1984. Moje prvo delo so bili disciplinski postopki, ki so takrat potekali proti nekaterim uslužbencem na občini. Že takoj na začetku dela sem spoznal, kaj je to politika. Več kot dvajset let je že od takrat in nekateri še sedaj ne govorijo z menoj zaradi tega. Potem sem delal kot tržni inšpektor in malo kasneje kot vodja davčne uprave do leta 1987, ko sem se zaposlil v Tajfunu na Planini kot direktor. Tajfun je bil takrat v težkem finančnem položaju. Sledila je zaposlitev v Hmezzadu, kjer sem opravljal v glavnem dela kot sanator njihovih podjetij, ki so bila pred ali v likvidaciji. Leta 1998 sem se zaposlil v Domu starejših Šentjur v izgradnji.

Vaša zaposlitev v domu je bila izsiljena; dela so bila ustavljena in potrebno je bilo urediti nadaljevanje, pripraviti vse potrebno za začetek obratovanja, kar je nedvomno zahtevalo veliko naporov in iznajdljivosti.

Zaradi nesoglasij in nesporazumov med občino in ministrstvom za delo so bila dela skorajda ustavljena. To smo z velikimi naporii uspeli premagati in tudi dokončati izgradnjo. Občina je financirala izgradnjo varovanih stanovanj v domu,

delavnice, imamo pevski zbor, gojimo vinogradništvo, v sodelovanju z drugimi pripravljamo literarne in kulturne prireditve, izlete, piknike in praznovanja rojstnih dni oskrbovancev. Dobro deluje knjižnica. Že več kot leto dni je dom polno zaseden, čakalna doba za sprejem v dom pa se podaljšuje.

Dom je polno zaseden, zaposlenih je več kot 60 ljudi, dom je torej uspešna ustanova. V zadnjih letih ste edino vi zaposlovali v občini. Ali ne bi kazalo, da se dom razširi?

Povečanja števila oskrbovancev ne načrtujemo. Velja, da je za takšne domove optimalno število oskrbovancev med sto in dvesto. Pri takšnem številu se da delo dobro organizirati in še doseči domače vzdušje v domu, ki je zelo pomembno za dobro počutje oskrbovancev. Mogoče bi kazalo zgraditi še nekaj varovanih stanovanj, ki so načrtovana ob domu in morda pridobiti še nekaj manjših enoposteljnih sob, saj je po teh največ povpraševanja. Občini smo predlagali, da odkupimo varovana stanovanja. Njim bi se tako sprostila sredstva za druge namene, mi pa bi poenotili sprejem in pravila za vse varovance, čeprav je sedaj sodelovanje z občino dobro in nimamo težav.

Kaj pa cene, stroški in način poslovanja?

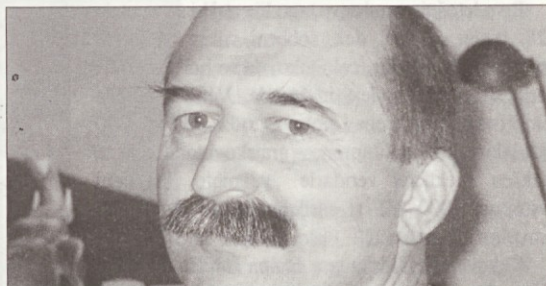
Cene so v našem domu mogoče za nekaj procentov višje kot v domovih okoli nas, ki so starejši, toda bistveno nižje kot v novo zgrajenih domovih, ki so v zasebni lasti. Prav sedaj se pripravlja pravilnik o cenah za vso državo in bodo cene poenotene. Amortizacijo oziroma del vzdrževanja zdaj v starejših domovih pokriva država iz proračuna, kar pa v bodoče prav gotovo ne bo. Cene v drugih domovih se bodo povečale, če bodo hoteli zagotavljati enak standard kot domovi zgrajeni v novejšem času.

Približno tretjino stroškov pokriva zdravstvena zavarovalnica za negovalni oddelek, približno dve tretjini pa je cena, ki jo plačajo oskrbovanci. Del teh stroškov (okrog 10%) pokriva občina za tiste oskrbovance, ki tega ne zmorejo sami. Kasneje ta denar občina pridobi iz premoženja ali od svojcev oskrbovancev.

Za dobro počutje v domu so pomembni tudi osebni dohodki zaposlenih, čeprav že sama zaposlitev v našem okolju, ko delovnih mest ni in ni, pomeni veliko.

Mi smo zaposlili več kot 40 ljudi, ki so bili pred tem prijavljeni na zavodu za zaposlovanje. Zaposlujejo tudi ljudi, ki so pri nas vključeni na osnovi programa javnih del. Tudi od vključenih v javna dela smo doslej zaposlili že 5 udeležencev in upam, da bomo lahko v prihodnje še koga.

Naše plače so v skladu s kolektivno pogodbo za negospodarstvo, sam pa sem vezan na individualno pogodbo. Naše plače niso visoke, toda zaposlitev je stalna. Bolj kot višina plače nas jezijo razlike, ki so v podobnih službah. Mi za 61 zaposlenih dajemo za plače okrog 170 milijonov letno, podobna

ustanova pa samo za nekaj več kot 20 zaposlenih in samo nekaj več ljudmi z višjo izobrazbeno strukturo daje za plače več kot 190 milijonov letno. Upam, da bodo te neupravičene razlike čimprej odpravljene.

Pogovarjala sva se o domu, o vas osebno pa pravzaprav nič. Povejte kaj o sebi.

Moje življenje se res večinoma odvija v domu in okrog doma. Z delom, ki ga opravljam, sem zadovoljen, ker je zelo zanimivo in skoraj vsak dan doživim kaj novega.

Sem poročen, rojen Drameljčan in že nekaj let stanujem v svoji hiši v Jarmovcu pri Dramljah. Imam tri odrasčajoče otroke, ki mi večkrat povzročajo skrb, v glavnem pa veliko zadovoljstva. Večkrat gremo na morje v Nerezine, kjer imamo stanovanje. Tam se lahko zares odpočijemo.

Znani ste kot hiter voznik. Ali večkrat plačate kazen za svojo »hitro« vožnjo?

Redkeje in še to le na avtocesti, kajti skozi naselja in po drugih cestah večinoma vozim v mejah dovoljenega. Hitro se rad vozim, vendar le tam, kjer je to možno. Je preveč nesreč in nevarno. Spadam bolj med previdne ljudi in tudi plačujem nerad za tisto, kar res ni nujno potrebno.

Poleg tega, da obiskujete šolo za direktorje na področju socialnega varstva, ste aktivni tudi v politiki. Vas lahko pričakujemo med kandidati za župana občine? Veliko se govori o tem.

Res sem aktiven v Liberalni demokraciji Slovenije, v občinskem odboru. Sem tudi občinski svetnik. Pred leti sem bil predsednik krajevne skupnosti Dramlje in kar nekaj projektov smo speljali ali jih začeli uresničevati. Profesionalno se s politiko ne mislim ukvarjati, vsaj zaenkrat ne. Delo, ki ga sedaj opravljam, me popolnoma zadovoljuje. Med kandidati za župana prav gotovo ne bom, ne letos in verjetno tudi kasneje ne. Ljudje pač govorijo marsikaj.

Hvala za pogovor.

Preden sva se poslovila, mi je direktor Branko Gorečan razkazal dom in pozdravil sem se z nekaterimi uslužbenci in oskrbovanci, ki jih osebno poznam. Dom je lep in občutek sem dobil, da je vzdušje v domu prijetno. Branku Gorečanu sem ob slovesu dodal še: »Srečno vožnjo v domu, doma in še posebno na cesti.« Počasi se tudi daleč pride, ali ne?

J.M.

jih uspešno rešili tako v zadovoljstvo oskrbovancev kot tudi osebja v domu.

Dom starejših Šentjur danes?

Dom stoji v mirni soseski nedaleč od središča mesta. Oskrbo nudi 141 oskrbovancem v stanovanjskem in negovalnem delu. Poleg tega je v domu na razpolago 14 opremljenih varovanih stanovanj, ki so v lasti občine. Za družabništvo in prosti čas so stanovalcem na voljo dnevni prostori, bife, knjižnica, dvorana za prireditve, kapela in veliko sprehajalnih površin. Vsi prostori so dostopni brez arhitektonskih ovir. Za prijetno in varno vzdušje oskrbovancev skrbi 61 zaposlenih v domu, od tega 37 v zdravstveno negovalni službi. V domu imamo organizirano aktivno sodelovanje oskrbovancev na raznih področjih. Organiziramo

Rokovnjači

Zagnanost planinskih gasilcev je vredna vse pohvale. Njihove tradicionalne igre na prostem oziroma v prijetnem okolju planinskega gradu so nekaj posebnega, pravzaprav dogodek, ki bi zaslužil pozornost širše okolice. Toda ne, ne gre in ne gre. Le nekaj deset gledalcev, ki običajno pridejo iz Šentjurja, to je vse, kar presega ozke krajevne okvire Planine. To prav gotovo ni tisto, kar so si gasilci pred leti (ali morda celo desetletji) zamislili. Da bi svoji Planini dali nekaj poletno-turističnega poleta, sebi pa vsaj malo napolnili blagajno.

Prvo letošnjo predstavo, zgodila naj bi se v petek, 28. junija, je vzel dež, sobotni večer pa je bil presenetljivo hladen, celo tako, da so bolj zmrzljivi prinesli s seboj odeje in bunde. Vendar je bila improvizirana arena polna, toda okrog 200 gledalcev, kolikor jih prenese grajsko dvorišče, je za takšen spektakel vendarle premalo. Pri ceni vstopnic 1000 SIT si gasilci verjetno niti svojih stroškov niso pokrili.

Rokovnjači, ljudska igra Josipa Jurčiča in Janka Kersnika žal že v osnovi nima pravih pogojev za uspeh. Vsebinsko je dokaj prazna, brez izpovedne moči, v dramaturškem smislu pa stereotipno črno-bela. Ob vsem tem pa je z ozirom na množično igralsko zasedbo - na odru se je zvrstilo okrog 50 igralcev - in na zahtevno sceno, razmeroma zahteven projekt. Ali je bilo možno iz tako zastavljene predstave potegniti kaj več, kot je to uspelo režiserju Ferdu Žagarju in bolj ali manj že poznanim in rutiniranim planinskim igralcem? Težko rečem. Moja ocena je, da letošnja predstava ni bila na ravni, kot sem jo bil pri njih navajen. Zelo

dober je bil začetni množični prizor, tradicionalno sproščeno so svoje vloge odigrali Ivan Obrez, Anton Tisel, Jože Hvalc in Rado Pančur, nekako na svoji ravni je bil Sandi Kovačič, Riko Stopinšek kot osrednja osebnost igre pa absolutno premalo prepričljiv. Podobno je bilo tudi s sceno. Planinski grad je sicer čudovito okolje, zlasti v poletnem večeru, Pančur je zelo domiselno »mehaniziral«

kulise, gotovo je tudi veliko delal na njih, a niso prav vzgale. Kot vse kaže, ali pa vsaj sodeč po aplavzih, so predstavo podobno doživljali tudi drugi gledalci. Kar seveda ne pomeni, da je bila le-ta slaba. Vsi skupaj smo prav gotovo tudi že rahlo razvajeni, kar pa bodo morali slej ko prej vzeti v račun tudi planinski gasilci, če bodo hoteli uspešno nadaljevati s to svojo gledališko tradicijo. Nikakor pa ne dvomim, da je njihova zamisel oživitve poletne scene na planinskem gradu za širšo okolico odlična, le realizacijo bo verjetno potrebno zastaviti bolj ambiciozno in širše.

Planinski grad je prav gotovo idealen kraj za tovrstne prireditve in bi nanj, zlasti sedaj, ko sta že zgrajeni tribuna in druga infrastruktura, veljalo prenesti kakšno popularno prireditev iz Šentjurskega poletja. Prav gotovo tudi pretežno na občinske stroške in ne le v breme sicer podjetnim planinskim gasilcem. V prvi vrsti pa zabavno, kajti ljudje smo že tako preveč zamorjeni, da bi sredi poletja silili v »težke« predstave.

F.K.

Tretje Klumpanje

Več kot tisoč obiskovalcev

Planinska mladina se je ponovno izkazala! Klumpovci so organizirali tretjo izvedbo prireditve, ki so jo šaljivo in spretno poimenovali po imenu svojega društva, v zloženko pa dodali še pridih zabave. Klumpanje torej. To je tokrat ob pomoči zvezdnikov slovenske popularne glasbe odlično uspelo in privabilo dobrih tisoč obiskovalcev. Čez dan sta potekala košarkarski in odbojarski turnir.

V zgodnjem popoldnevu se je na planinskem igrišču pomerilo 13 košarkarskih ekip, ki so prišle predvsem iz okoliških krajev, manjkale pa niso niti tradicionalne zasedbe s Planine. Po večurnih bojih sta se v finale uvrstili ekipi Drena iz Lesičnega in Dream team iz Šentjurja. Slednji so v postavi Sandi Čebular, Stanko in Milan Sebič brez večjih težav zmagali in tako postali »prvaki« Planine ter odnesli 30 tisočakov, kolikor je znašala prva nagrada. Tretje mesto so zasedli fantje iz Šentvida pri Planini (Toni in Jani Jancič, Andrej Rebernak), ki so dobili 10.000 tolarjev, v Lesično (Vani Planko, Peter

Maček, Samo Jug) pa se je izvozilo 20 »prešernov«. Vsi sodelujoči so prejeli tudi majice in golaž.

Slabša je bila udeležba v odbojki, kjer sta se prijavili dve ekipi. Domačinke Planinčanke, sicer tudi zmagovalke letošnje šmarske rekreativne lige, niso dopustile presenečenja in so gladko ugnale gostje iz Radeč. Punce so si razdelile praktične nagrade.

Proti večeru se je pričel tudi zabavni del Klumpanja, ki je potekal pod velikim šotorom. Najprej sta otroke zabavala Spidi in Gogi, za popestritev dogajanja pa je poskrbel tudi vrtiljak. Večer je odprla skupina Yogurt, nadaljevala je Tinkara Kovač, ki se je po mnenju mnogih najbolj izkazala. Nato so nastopili Zaklonske prepeva, odlično zabavo pa so nekaj pred tretjo jutraj zaključili Mi-2, ki so že tretjič nastopili na Planini.

Marko Vouk, predsednik Klumpa, je bil zadovoljen: »Kaj takšnega na Planini še nismo videli. Moramo biti zadovoljni, še posebej, ker

se je publika množično odzvala. Projekt je bil ogromen finančni zalogaj, ki se sam po sebi ni pokrnil, vendar smo na zeleno vejo prišli s pomočjo nekaterih drugih prireditev. Nedvomno bomo Klumpanje izvedli tudi drugo leto. Zdaj bomo odšli

malce na zaslužene počitnice. Sodelovali bomo na turistični prireditvi in pomagali pri izvedbi nogometnega turnirja, jeseni pa bomo ponovno izvedli kakšen lasten projekt«.

L.H.

Šentjurske
NOVICE
za vsakega
Šentjurčana

DNEVNIK

Eva Kovač

22. junij

Sobota v Šentjurju. Učim se v svoji sobi. Ta soba je poleti najboljša soba. Sovražim jo celo zimo in spomladi in jeseni, ker je temnica preobložena z mojo kramo in kupi knjig od cele družine. Poleti je

Eva Kovač, 24, je študentka filozofije in sociologije

božanska...

Vedno, ko mi voda teče v grlo za učenje ali pa je kje kakšna dobra zabava, koncert ali piknik, moram jaz študirat. Ali lektorirat. Zdi se mi, da niti vdihniti ne morem v miru. Vleče me na pet strani hkrati, najmanj tri področja mojih vikendov v Šentjurju pa so takšna, da se jim moram razdati (zaradi zunanje nujnosti) ali pa hočem-moram razdati (zaradi notranje nujnosti).

Včeraj sem bila strašno nesrečna. Tudi zato se prepiram z Juretom. Vendar v glavnem zaradi nečesa drugega, pa ne vem česa. Mogoče zaradi usode, nujnosti, zaradi Boga in Angelov, ki so moji in se tepejo z mislimi v njegovi glavi. To, da imava različna mnenja, ne bi smelo biti ovira v ljubezni. To, da najini duši ne iščeta več druga druge, pa je že povsem razločna perspektiva.

23. junij

Skonstruirana resničnost tehnološke civilizacije je tisto, iz česar bežim. Ko na trenutke zbežim, sem srečna. Tu, kjer sem srečna, sploh ni nobene logike - moje misli, želje, dejanja so hecna in sicer nesprejemljiva. Ko me od tu vrže nazaj v to skonstruirano sranje, se sama sebi (svetu) zdim neumna, naivna, nemogoča.

Šla sva čez hud prepir včeraj in sem od same obupanosti nad vsemi brezkončnimi prepiri in pogovori končala z njim. Za dobre pol ure. Ravno dovolj za njegov monolog o tem, kakšna grozna oseba sem, od katere je itak že od začetka pričakoval to in še huje. Vse je obupno slabo izgledalo in občutek je bil grozen. Nisva več dolgo vzdržala tako daleč drug od drugega - ne telesno in ne duhovno - in sva pristala v doooooolgemu objemu in v solzah in potem nadaljevala z branjem knjige (jaz) in časopisa (on) na majhni postelji, ker se nama je pogovarjanje zdelo preveč tvegano. Trenutno je ni stvari na svetu, o kateri bi se strinjala. Sem v Ljubljani - jutri imam revijo. Modno. Prvo, mogoče edino. Prosim Angeli moji, stojte mi ob strani, dajte mi ljubezen, da jo nosim...

Spoznala sem Alenko, na vajah danes, in že jo imam rada. Počasi mi je jasno, da lepota sploh ni kategorična. V smislu, kot jo čutim, je popolnoma neulovljiva.

Prekomerno sem zaspana. Najbrž za vse pretekle dni, ko sploh nisem spala kot človek. Kar zaprla bi oči, ugasnila misli in si s telesom spočila še dušo. Težko sem zbrana, venomer se razpenjam med trenutki in med predpisano (lažno) umestitvijo v času in prostoru. Lahko bi rekla, da se kot žoga odbijam iz lažnega vzorca v življenje in nazaj. Ni čudno, da me boli glava!

27. junij

Moja modna revija je bila navsezadnje prav fina, zame osebno pa totalni egotrip. Vaje koreografije, probe, spremembe koreografije, spet vaje, friziranje in make-up so trajali od jutra do popoldne. Ob 17h generalka odprtih vrat, ob 19h prva revija, ob 21h druga revija. Vmes gore cigaret in čokoladic.

Sprva je bila trema zategujoča, kar je do zadnjega nastopa postopno prešlo v užitek, predajo, bobne, hitenje, galone laka za lase, prvi, drugi, tretji izhod, zadoščenje. Spregledaš posamezne obraze, spregledaš posamezne bliskavice fotografrov, si del spektakla. Ker si cel dan skupaj z ostalimi modeli in svojimi in ostalimi kreatorji, s frizerji, z vizažistko, s koreografino, gre za skupen projekt, ki ga doživljaš tudi čustveno. Srečen si, ko je mnogo ur priprav in dela uspešno prezentiranih in ker je vsega konec.

To je torej to. Vesela, da je bilo.

28. junij

Polnoč. Z Mono, Matevžem in Juretom smo na Krku. Prvič sem na otoku, ki ni Pag. Strašansko piha in dežuje. Čeden apartmajček smo zadimili z dišečo palčko z vonjem po sandalovini, površine pa trikrat prebrisali z vsemi čistili, ki so nam bila na voljo, da bi nam končno uspelo pregnati sledi strašne usode ptička, ki je tu zaprt poginil in v svoji agoniji vse posvinjal. Z Mono sva bili od žalosti čisto iz sebe...

Tarokirali smo. Je v kartah res kaj simbolike?

29. junij

Čez mesec bom 25. Povsem primerno bo, da se grem zdaj učiti...

Popoldan. Fanta režeta sirčka, paradajz, papriko, čebulo, odpirata konzerve s tuno, koruzo... Izgleda slastno.

Morje je valovito, od burje z Velebita, tako so rekli. Meni se ni zdelo podobno nobenemu meni znanemu vetru na Pagu.

Spala sem. Hvala Bogu za sanje, prosila sem zanje in dobila. Niso sicer bile lepe, je pa bilo lepo prebujanje - z Juretovimi polubčki po vratu, hrbtu, ramenih.

Mislím, da imava z Mono fante z občutkom za solate. Vse bo še vredu.

Zvečer.

Iz balkona vidim neko drugo obrežje Krka, med listi dreves pa morje in rdečkasto barvo zahajajočega sonca na nasprotni obali. Manjkajo mi crnike in belo kamenje, ki ne pika.

Jure pravi, da včasih preveč pogrešam stvari. In sem tako reagirala, da je bilo obema jasno, da je res. Pri tem mi še dodatno pospeši utrip to, ker stvari, katerih me obtožuje, veljajo ponavadi tudi zanj. Pa tega ne ve. Ne sliši se, da govori o sebi. Ne sliši se, da tudi sebi sodi. Nasploh se čisto preveč obsojava, drug drugega in sama sebe. Pa sva v bistvu OK.

Vse migota v vetru. Za naš enosobni apartmajček s čednim balkončkom se zdi, kot da visi v zraku. Počutim se kot v drevesni utici - iz svoje krošnje opazujem krošnje dreves pred sabo, v isti višini. Nič ni podobno tistemu, česar sem vajena, še najbližje spominom je vonj. In vse mi paše, vse mi je všeč.

Drugi dan, druga mrtva ptica - galeb na samotni plaži. Sicer se galebov ne sliši in ne vidi preveč. Najbrž na drugih delih otoka, ki zro na odprto. Tja bi rada šla.

30. junij, zvečer

Na slušalke poslušam Siddhartha. Zelo na glas. In kadim. In na morju sem. Dobro jem in dobro pijem. Jure je v obdobju, ko je spet zaljubljen vame. Vidim vse dobro.

Šli smo čez Krčki most. Že utrujeni od vode in sonca. Vrtelo se mi je, tudi od milijona avtov, ki so vozili mimo.

Jure me sicer ne masira tako kot Matevž Mono, mi pa zato kupuje sladoled in dela limonade. In me veliko lubčka.

1. julij

Sem barva, sem zvok, sem oblika. In sem odmev in sem senca.

Mono sva se mazali z zdravilnim blatom na solinah, do kamor smo plavali dobre pol ure. Bili sva celi črni in smrdeli sva po nafti. Sami sva plavali še nazaj - bilo je čudovito popoldne, od katerega me vse boli.

2. julij

Danes gremo domov. Jaz se nočem igrat nobene igre in sploh počet ničesar, kar bi skrajšalo čas. Do odhoda si želim dolgčas...

Ne bom delala summe summarum. Ker se trudim razokvirjat in ne obratno. Sploh pa gre moje srce z mano povsod, in če se bom poslej sprehajala po Šentjurju, ni tam življenja nič manj...

4. julij

Prvi dan v Šentjurju. Na Lent fest v Maribor smo šli poslušat Urbana in Njude. Prvega smo v glavnem zamudili. Ravno toliko nizkih tonov, da so se dotaknili globokih rek temno-turkiznega srca, ki ga nosim v prsih. O Njudih ne bom razpredala, rada jih imam, pa če se cel svet spotakne obnje.

Torej dan v Šentjurju. Že od samega začetka - prišla sem ponoči - je nabasan s situacijami. Od vsega skupaj me boli glava, izčrpana sem, izmučena, izžeta. Ker sem tako zelo hotela biti pri stvari - dobila sem se s prijateljico Vilmo, ki me je naravnost bombardirala s svojo energijo, voljo in idejami. Jaz pa ravno plašna. Danes ravno šibka. Nisem je hotela razočarati. Nisem niti vedela, kaj počnem, le to, da se hudičevo trudim vzeti vse, kar mi lahko ponudi in da je tega preveč in da me boli glava. Zdjaj pa se Bogu zahvaljujem, da mi jo je poslal na pot...

Zvečer sva se pogovarjala z Juretom. O najinih pogledih na naju dva. Ležala sva na postelji z glavo na mojem velikanskem medotu in jokala. Ker sva si popolnoma nasprotna. Ker sva vsak zase 100% prepričana v svoj prav, vsak na svojem koncu brvi, po kateri pleševa ta ples. Nihče ne prestopi na nasprotni breg k drugemu. Vse, kar imava, je ta ples nekje na sredini, kjer se opletava nad deročo reko... Enkrat naju bo zagotovo potegnili vase, ne?

Torej se učiva plesat. Lepo je in nevarno. Včasih se jočeva.

7. julij, nedelja

Kmalu bo polnoč in poslušam Sade. Jure se je odpeljal, potem sem skadila en cigaret. Še vedno čutim mravljinice v prstih na rokah in nogah, v dlaneh in stopalih. Ko sva se lubčkala, sem jokala. In sem se spraševala, čemu so te solze. Kaj to jokanje pomeni, kaj konkretno pomeni zame in zanj, če se jaz med ljubljenjem jočem. Navsezadnje sem se prepustila. Naj bodo zgolj solze. Naj bo zgolj večer, noč, dan, rolanje, gledanje televizije, izleti na morje in drugod, sprehodi na sosednji hrib, kosila z družino in študentska kosila na bone s prijatelji in romantične večerje v dvoje, karkoli. Pa saj so stvari, kakršnekoli že, v vsakem pogledu neizbežne. Zakaj bi torej razmišljali o vzrokih in posledicah, čutili strah in krivde, se trgali na vse strani, kot da bodo premislek, tehtanje in nasveti bližnjih odločali in vse zgladili. Sami smo. Sama sem. Globoko pod kožo, hišami, šolami, partnerji, starši, ideologijami in doktrinami sem na koncu in na začetku sama. In med koncema, ki sta začetka in oboje hkrati, je privid in vizija-iluzija, kar je kot nekakšen učbenik življenja. Ali pa zgolj potrditev, da smo vendarle na planetu Zemlja. Kjer so nebesa in kjer je pekel. In kjer sem jaz in vsi ostali vsak zase. Sami. Za koga torej? Zase. Jaz zame. Z željo po odkrivanju tistega božanskega v sebi, ki ni nikoli samo, ki je venomer del velikankega božanskega in je eno z vsem.

Roke mi dišijo po čebuli, koža po vrtnicah, lasje po mangu. Edini elementarni vonji, ki se plazijo po postelji, so Juretove in moje lepljive packe - od vseh dni najinega življenja. Vonj vseh zmag in porazov drugega proti drugemu. A ni to ena čudovita priložnost za resnično zvezo? Težko prebavljivo sicer, toda dosti lažje od let in desetletij blefiranja in poziranja, mar ne?

10. julij

S Tanjo sva zvečer bili na dvorišču Ipavčeve hiše, kjer sta Javšnik in

Dragan uprizorila svoje Pitje po Evropi. Začarana sem bila in svet odčaran. Na koncu, ko sva ostali še malo dlje in smo klepetali ob dobrem vinčku, sem že vse skupaj pomešala. Na trenutke je bila vse tudi kasneje samo igra, vseh nas...

12. julij

Noč je bila naporna, tudi dan je bil strašno naporen - zaspanost, kavica, kuhanje, žrtje, dremanje, ki je bilo pravzaprav globoko komiranje, budilka (sredi dneva), ki je zvonila ure in ure prehitro, branje katastrofalnega besedila o teoriji držav in političnih ureditev... Zdaj sem tu, z limonado, majhnimi učkami, in kmalu bo večer. Vse stvari, ki sem jih očitala Juretu, so treščile vame - mislila sem, da sem boljša, da sem nad vsem tem, pa je bilo le zrcalo, ki mi ga je držal pred očmi. Hvala, srček, in še kdaj...

16. julij

Hecni so moji dnevi. Žalostne so bile Vilmine slike skozi moje oči tisti dan, ko sem jih prvič videla. Lepe, polne strastnega ognja in hkrati blede plahosti. Tako od blizu čudovitih linij in barvite. Toda od daleč - od tam, kjer sem stala jaz in mislila, da je svet in da sem jaz - so bile žalostne. Pa ni res, da je svet in da sem jaz. Temveč je vse skupaj prepleteno in povezano in povzročujoče, in nič ni ločeno od ničesar!

Iz krogotoka sansare sem zdaj izstopila na čik-pavzo. Polna sem praznine, kjer je prej stanovala žalost. Polna sem upanja ljubezni, kjer je kakšen mesec dni zeval vprašaj.

17. julij

Jure ima naravnost čudovito domišljijo. Najmanj dvakrat na dan (vsak dan) pripomni kaj totalno nesmiselnega in neverjetnega. Včeraj sva šla v Knežji dvorec v Celju gledat tri kratke art filme Maye Deren in enega daljšega od Russa Meyerja. Ker se je vse skupaj prestavilo za dobro uro, sva sama pristala na pijači pred Vrtnico. Kar se zgodi večinoma slučajno in pa premalokrat. Bila sva osredotočena drug na drugega. Prisezem, vsak drugi stavek, ki ga je izgovoril, je bil optimum otroške domišljije. In sem mu predlagala, da bi si ideje začel zapisovati. Skupaj bi lahko napisala kakšno pravljico za otroke. Njegov iracionalni tehnicizem in moj smisel za srečne konce plus zavzetost za delanje sendvičev (če imam pri roki potrebne sestavine) bi bilo dovolj za poskus.

e.k.

Da ne pozabimo

O zločinih, ki so se med vojno zgodili v okolici Ponikve

(1. nadaljevanje)

Po pripovedovanju samega Križanca so ga imeli včasih toliko, da se jim je usmradilo in so ga morali zakopati v gnoj. Ukradeni denar so zakartali, naropano blago pa so si med seboj razdelili.

Vsak takšen rop je običajno spremljalo tudi ustrahovanje gospodarja in njegove družine, neredko pa tudi pretepanje in celo grožnje s smrtjo. Preteпали niso samo moških, ampak tudi ženske, ki so se jim kakorkoli zamerile. Tako sta npr. februarja 1945 Mihael Štancer in Stanko Budja hudo pretepla Ano, Heleno in Hedvigo Križnik iz Zgornjih Selc. Medtem, ko sta navedena v hiši pretepla Križnikova dekleta, ju je Franc Stojan, ki je bil medtem na straži, spodbujal, naj udarjata močneje.

Najhujši zločini, ki so jih storili nekateri iz te združbe, pa so bila posilstva in umori. Ena izmed žrtev posilstva je bila komaj 14-letna Amalija Mastnak iz Predela. Deklico sta 19. marca 1945 Franc Stojan in Mihael Štancer brez vsakega razloga najprej ostrigla na golo, nato pa sta jo pod grožnjo s smrtjo še posilila. Istega dne sta na golo ostrigla tudi Pepco Drobne iz Predela. Po pripovedovanju domačinov naj bi Križanec in sotorilci posilili tudi Anico Mejavšek, ko so jo imeli zaprt v Senicovem mlinu na Zgornjih Selcah, o čemer bomo obširneje spregovorili kasneje.

Omenjeni zločinci pa so za seboj puščali tudi trupla. Poleg več nemških vojakov, ki so jih zajeli, in jih po pripovedovanju domačinov pobili kar s krampi ali lopatami, so ubili tudi tri domačine. V nadaljevanju bomo skušali nekoliko podrobneje opisati ravno te tri zločine, ki so med prebivalci teh krajev še do danes ostali v živem spominu in o katerih tudi govori prej omenjena sodba vojaškega sodišča.

Prva njihova prva žrtev je bil kovač Leopold Wirth iz Spodnjih Selc. Stanoval je pri Dečmanovih - po domače Falentovih v isti vasi in je v njihovi kovačiji, ki stoji še sedaj, tudi opravljal kovaško obrt. Ker je bil nemškega porekla, naj bi bil naklonjen nemški okupacijski oblasti in naj bi dezerterjem iz nemške vojske grozil, da jih bo prijavil. Križanec, Senica in Stojan so ga prišli v njegovi kovačiji in ga peljali na brv čez potok Selščico ter ga tam ustrelili. Glede na to, da njegova osmrtnica nosi datum 8. januar 1945, lahko domnevamo, da so ga ubili nekaj dni pred tem datumom. Njegovo truplo, ki je z brvi padlo v vodo, je našel kmet Jožef Antolinec iz Završ.

Med tamkajšnjim prebivalstvom pa je še danes najbolj živ spomin na gнусni zločin, ki sta ga storila Križanec in Franc Stojan, ko sta 14. januarja 1945, ob sodelovanju še nekaterih svojih pajdašev, zverinsko umorila že prej omenjeno Anico Mejavšek. Imenovana je najprej služila pri Senicovih, po domače Zgubičevih na Zgornjih Selcah, od tu pa je po ukazu nemških oblasti morala iti na obvezno delo (Arbeitsdienst) na Slom. Njen gospodar, Franc Senica, ki je bil mobiliziran v nemško vojsko, se potem, ko je septembra 1944 prišel domov na dopust, ni več hotel več vrniti nazaj in je postal skrivač. Podnevi je bil preoblečen v žensko, ponoči pa se je kot član Križančeve združbe udeleževal njenih »pohodov«. Verjetno zato, ker se je zbal, da ga bo dekle kot skrivača prijavila nemškim oblastem, je skupaj s Francem Stojanom nagovoril Franca Križanca, da jo umorijo. Ker se je z njunim predlogom strinjal tudi Avgust Pečar, je Križanec na to pristal. Do Sloma, kjer je Anica Mejavšek takrat delala in živela, jih je vodil Franc Senica. Tu so jo prišli ter jo nasilno odvedli najprej v Senicov mlin na Spodnje Selce, kjer naj bi jo, kot pripovedujejo domačini, imeli zaprt in jo posiljevali. Usmrtili so jo ponoči 14. januarja 1945.

(se nadaljuje)

(naslov avtorja je v uredništvu)

Z njimi si delimo planet zemljo

Pred nami je še kar veliko vročih poletnih dni, zato lastniki psov in drugih domačih živali, ne pozabite, da tudi vaš kuža potrebuje senco, svežo vodo, ustrezno hrano in primerno dolgo verigo, če je pripet. Ne pustite ga samega, peljite ga na sprehod, pomagajte mu v njegovih stiskah.

Mučenje živali ni le moralno zavržno, temveč je tudi kaznivo dejanje!

Da ne pozabimo

Šentjursko zdravstvo skozi čas

Piše Mimica Horvat

50 let organizirane zdravstvene službe in 30 let zdravstvenega doma

Gotovo na Šentjurskem ni veliko kolektivov, ki bi se lahko hkrati spominjali svojih dveh pomembnih okroglih obletnic: leta 1952 je bila v Šentjurju ustanovljena prva Sektorska ambulanta javnega zdravstva, leta 1972 pa je šentjurska zdravstvena služba dobila nove ustrezne prostore, ki jih vsi poznamo in še danes uporabljamo kot Zdravstveni dom Šentjur. Do leta 1952 zdravstvena služba pri nas ni bila formalno urejena, zdravniki so bili večinoma samostojni ali pogodbeno vezani.

V teh 50 letih smo zdravstveni delavci skupaj z občani preživeli kar nekaj reorganizacij službe. Najprej smo bili Sektorska ambulanta pod okriljem Sveta za zdravstvo v Okrajnem ljudskem odboru, nato nekaj časa samostojni Zdravstveni dom, pa TOZD Zdravstvenega centra Celje, Zdravstvena postaja in nazadnje javni zavod Zdravstveni dom Šentjur. Manj kot ime so se menjali ljudje: pri nas ni bilo velike fluktuacije kadrov. V večji meri so se v zdravstvu zaposlovali domači ljudje, tisti, ki pa so prišli od drugod, so praviloma v Šentjurju tudi ostali in postali pravi Šentjurčani. Kolektiv ZD je bil skozi vseh 50 let homogen in delavoljna skupnost.

Druga pomembna obletnica je 30-letnica izgradnje in vselitve sedanjega ZD.

Prav je, da se spomnimo teh dveh obletnic skupaj, ker sta enako pomembni tako za ustanovo in zaposlene, ki smo v njej delali, kot tudi za občane, ki so pri nas iskali zdravje. Z radostjo se oziram na prehojeno pot, ko smo orali ledino, ko smo šli v koraku z razvojem občinskega gospodarstva in približali uspešno zdravstvo ter zdravstveno prosveto vsem občanom. Čas preteklih 50 let ni bil lahek, kljub temu si je kolektiv ZD s svojim delom, disciplino in znanjem uspešno utrl pot, ki bo lahko vzgled tudi kasnejšim rodovom. Podiplomska izobraževanja in specializacije so pripomogle, da se ZD Šentjur danes lahko postavi ob bok sleherni moderni zdravstveni ustanovi.

To obdobje so vsak po svoje zaznamovali vsi člani kolektiva, kot povsod pa tudi tu izstopajo posamezniki, ki si zaslužijo posebno mesto v zgodovini šentjurskega zdravstva.

Šentjursko zdravilstvo pred Ipavci

Kako so zdravili na Šentjurskem v bolj oddaljeni preteklosti, ostaja več ali manj uganka, verjetno pa podobno kot v vsem sosednjem evropskem prostoru. Prebivalcev je bilo malo, življenjska doba je bila okrog 40 let, nalezljive bolezni so zdesetkale že otroško populacijo. V srednjem veku so šolani zdravniki zdravili le gospodo, podložniki pa so si pomagali z zdravilnimi zelišči, uroki, vžraži... Sem so spadali obredi in molitve, škropljenje z žegnano vodo, podkajevanje, obredi s kruhom, Blažev žegen in drugi.

Po ustnem izročilu sem od svojih prednikov izvedela za Turnškovega Gregorja iz Slivnice, ki je zdravil z zelišči in podkajevanjem, največ pri živini, pa tudi pri ljudeh, pač po znani resnici »če koristi živini, ne more biti slabo za ljudi«. Na Botričnici je živel Gabrinski Janez (Bajec Janes), ki je menda prišel nekje s Kranjskega in je bil znan kot uspešen pri zdravljenju zlomov in različnih prehladov. Na Andrburgu je stanoval Klobučarjev Pepek, takšen je bil njegov nadimek, ki se je spoznal na zdravilne rože, iz katerih je delal kapljice.

(se nadaljuje)

Franc Jakopin (1921 -2002)

Prejšnji mesec je v 81. letu starosti v Ljubljani umrl dr. Franc Jakopin, akademik in univerzitetni profesor, rojen v Dramljah 29. septembra 1921. Čeprav je verjetno edini akademik, ki izvira iz naše občine, je bil doma več ali manj znan le v ožjem krogu.

Na slavistični oddelku Filozofske fakultete se je vpisal šele po končani vojni, v jeseni leta 1945, nato se je strokovno izpopolnjeval na univerzah v Gottingenu, Krakovu, Varšavi in Moskvi. V Ljubljani je dolga leta predaval ruski jezik, bil predstojnik katedre za ruski jezik in Oddelka za slovanske jezike, izdal je rusko slovnico, rusko - slovenski slovar, sodeloval pri Slovarju slovenskega knjižnega jezika, vodil Inštitut Frana Ramovša, predaval na številnih tujih univerzah, urejal številne jezikoslovne zbornike in monografije ter se zapisal med vodilne slovenske jezikoslovce našega časa.

Po mnenju nekaterih Drameljčanov so bili Jakopinovi v Dramljah tako rekoč v centru medvojne in povojne revolucionarnega dogajanja, pojavljali naj bi se tudi v zvezi z znanimi dogodki okrog Palčka in Dušana Mlakarja, kar bi lahko bil eden od vzrokov za odtujitev F. Jakopina domačemu kraju.

F.K.

Kotiček lepega vedenja

Tonček Bontonček in France Telebanč

(1. nadaljevanje)

Po poročnem obredu gresta ženina in nevesta prva na poročno slavo, da lahko stojita ob vratih (običajno so ob njima tudi starši), sprejemata goste. Če ste bili povabljeni na gostijo, pa nimate namena iti, vas prav nič ne obvezuje, da bi morali poslati darilo. Lahko pa pošljete telegram ali čestitko. Z govori na poroki je pa tako, da se od ženina in obeh prič pričakuje, od neveste pa ni prepovedan. In saj veste; prava mera vsega – humor je čudovit, dokler ne žali in zbada. Pa na dolgo, medeno življenje!

Franček je očitno edini, ki še ni šel na dopust. Zdaj pa mu živce, lase in jetra kravčijo sosedje. Žur do jutranjih ur, pa obiski kar naprej. Kako rešiti ta spor brez križarske vojne?! Tonček pa se nekje v sončni Dalmaciji namaka in ga prav malo briga za bonton. No, ne čisto. Kar na veliko razglednico je napisal, kako opraviti s sosedskimi odnosi.

Dragi Franček! Takole je s tem. Na vrata ti potrkajo vse sorte ljudi. Resnica je, da vsi prinašajo veselje in srečo. Eni s svojim prihodom, drugi s svojim odhodom. Tisti, ki spadajo v drugo kategorijo, skoraj zagotovo ne bodo odšli, tudi če boš na vrata obesil tablico, da krošnjari in vagabundi niso zaželeni. Edini recept, ki ti ga lahko dam je: PRIJAZNA ODLOČNOST. Seveda pa moraš zato imeti hrbenico. Če te na hitro ovijejo okrog prsta...

Drug problem so nenajavljeni obiskovalci. Poznam gospo, ki je zadnjič omenila, da živi sama in seveda tudi kuha samo zase. In neko nedeljo, ko se je ravno vrnila od nedeljske maše, jo pred hišo čaka avto. Nikogar ni pričakovala, najmanj pa ob pol dvanajstih, ko vsi spodobni ljudje nekje kosijo. Nenapovedan obisk v času kosila!

Seveda se en nepričakovan gost ob štirihlanski družini vedno potepe, dodatni štirje ob enem kosilu pa sila težko. Gospa je potem žrtvovala svoje kosilo, izropala hladilnik in shrambo in si verjetno zaželela, da bi namesto domov še sama kam zavila na nenapovedan obisk. Ampak to so ekstremni primeri, ki pa se žal dogajajo.

Izposojanje je še ena stvar, ki te pri sosedih prej ko slej doleti. Vedno pa imejte pred seboj misel na to, da ne boste prestopili meje med razvado in potrebo. Zato vse, kar si izposodiš, vrni čimprej in še posebej denar brez kakršnekoli zamude.

Ko pa sva že pri tem, naj omenim še dobrotelost in beračenje. Prvo družba očitno potrebuje in prav je, da imamo široko srce, kako pa se pri tem obvarovati nepotrebne preračunljivosti, ti bonton težko pomaga. Beračenje pa je problem, na katerega boš naletel kvečjemu v večjih mestih. Bonton sicer pravi, da olikanega človeka nikoli ne boš videl prosjačiti (tudi v bolj sofisticiranih oblikah ne), ampak kadar tebe prosijo, ti to ne bo prav dosti pomagalo. Kar koli boš že storil, ti kaj ne bo nič lažje pri srcu.

Moram priznati, da me je hudo zaneslo. Sosedje praviš, da ti ne dajo miru? Se strinjam, da je to huda nadloga, ampak razen, da jih lepo prosiš za malo sočutnosti, jih lahko na naslednji stopnji tudi tožiš. Kadar pa gre za naglušne sosedse, ki prenaslajajo poslušajo radio ali televizijo, jim lahko za voljo lasnega miru slušalke tudi pokloniš. Ampak Franček, kaj slišim! Da odmetavaš smeti kar v sosedov zabojnik! Kadar tako nanese, da ne gre drugače, ga vljudno

vprašaj in za božjo voljo nabavi si že svojo kanto!

Prejeli smo

Adrinek je gradil, Križmančič obnavljal, nasledniki prodali, mešetarili...

Že dlje časa se govori in ugiba o problematiki v šentjurskem Športnem parku. Odločil sem se, da šentjurski javnosti razložim nekatere podrobnosti.

Spodaj podpisani Branko Vareško sem okrepčevalnico na bazenu prevzel leta 1987 od Marjana Bohorča st., ker je ta zapustil lokal zaradi nerentabilnosti. Takoj zatem sem naredil gostinsko šolo pri podjetju Urška v Ljubljani in nato začel z gostinsko dejavnostjo. S kopaletščem je takrat upravljala Telesno-kulturna skupnost, s katero sem imel pogodbo. Leta 1990 sem v celoti profesionalno prevzel okrepčevalnico kot tudi kopaletšče, dogovor pa smo podaljšali še za eno leto.

3. junija 1992 sem podpisal 10-letno pogodbo z Občino Šentjur, ki jo je predstavljal predsednik IS Vladislav Grdina, prisoten pa je bil tudi njegov pomočnik Oto Pungartnik. Bazen sem prevzel v popolnoma neizpravljenem stanju in sem ga moral popolnoma obnoviti, da je zadostil zakonu o kopaletščih.

Takoj za tem začele nevšečnosti. 27. avgusta 1992 se je pri meni oglasil obrtnik Žaki Tavž iz Trbovelj in mi pokazal plačano položnico za 153.000 SIT (tedaj 3000 DEM), plačano na proračun Skupščine občine Šentjur. V tistem trenutku sem bil zmeden, ker kot gospodar kopaletšča nisem bil o tem obveščen. Po pogodbi sem bil obvezan, da gospodarim v skladu s pravili. Dal sem izjavo, da filtra ne morem predati, ker sem odgovoren za bazen. Poklical sem vse odgovorne na občini: g. Grdino, g. Pungartnika, g. Peperkoto. Na telefon sem dobil samo Pungartnika, ki pa ni o prodaji vedel ničesar in celo dejal, da niti ne ve, kako filter izgleda, ker ga sploh še ni videl. Po dolgem dogovarjanju smo filter le naložili. Odpeljali so ga na Vransko, ga takoj montirali in še isto noč »zalili«, da ne bi prišlo do kakšne spremembe. Takoj sem spet šel na občino, tam pa spet niso nič vedeli. Obvestil sem tudi nekatere poznane šentjurčane. Čez nekaj dni se je osebno pri meni oglasil Edi Peperko. Z neprijaznim pogledom in vprašanjem, zakaj sem za prodajo povedal Ivanu Jagru, nekdanjemu predsedniku IS, da je filter prodal on. Moj odgovor je bil, da je filter bil šentjurski in da če ga je že bilo potrebno prodati, naj gre denar za nakup opreme za bazen. Dobil sem odgovor, da mi bo zato še žal.

Še enkrat poudarjam, da o prodaji filtra na občini ni vedel nihče, razen Edi Peperko. Vse to bodo dokazale ustrezne institucije. Danes bi ta filter prišel še kako prav. Ob letošnjih pripravah bazena je zaradi nestrokovnega dela

razneslo enega izmed dveh filtrov, kar lahko potrdijo tudi nekatere priče.

Oktober 1992 je v strojnico udarila strela in jo zalila. Osebno sem plačal 2000 DEM za previtje motorjev, črpanje strojnice in beljenje. Vse lahko dokažem z računi. Z dokazili sem šel na zavarovalnico, da dvignem denar, toda agentka je povedala, da so ga že zdavnaj nakazali na občino. Šel sem do Peperkote, ki o tem ni vedel nič, agentka pa mi je znova zadržila, da je občina denar dobila. Ob tretjem obisku mi je Peperko le priznal, da so prejeli denar, vendar da ne ve, kje bi lahko bil.

Od takrat se ni nihče več zanimal, kako je na bazenu. Ostal sem sam. Edini v Jugoslaviji (1990) in v Sloveniji (1991-1995) sem plačeval vse stroške (voda, elektrika, klor, sanitarni pregledi, reševalec...) sam! Dandanes pa se na občini pritožujejo, da smo premajhna občina, da bi lahko vzdrževali bazen.

6. junija 1996 sem kljub veljavni pogodbi presenečen dobil obvestilo, da z mano prekinjajo pogodbo zaradi nekvalitetnega dela. To ni res. Nasprotno lahko dokažem s potrdili Obrtne zbornice, Sanitarne inšpekcije in Sekcije kopaletšč Slovenije. Z bazenom in novim bifejem naj bi upravljala NK Šentjur, kar pa se ni nikoli zgodilo, saj ni bila z njimi niti z g. Romihom nikoli podpisana koncesijska pogodba, kot je recimo v časopisu »Šentjurčan«¹ zatrjeval podžupan Janez Čokl. Poleg tega pa se je v mojem prostoru, brez kakšnega predhodnega obvestila, začela graditi stavba v Športnem parku, ki je bila vse do leta 1999 črna gradnja. Šele takrat so dobili uporabno dovoljenje.

O vsem skupaj je bilo podrobno obveščeno tudi vodstvo občine. Leta 1996 sem obiskal župana Jurija Malovrha in ga o vseh nepravilnostih podrobno informiral. Opozoril sem ga, da imam vse veljavne dokumente in da posledice, ki se lahko zgodijo ob nestrokovnem delu. Sploh ni reagiral. Dejal je celo, da nima smisla, da se prepiramo in da si naj poiščem novo lokacijo. Predlagal je, da naj kličem v Velenje na njegov ljubljani Vegrad, ki naj bi gradil nikoli videno avtobusno postajo. Seveda nisem pristal, ker sem imel veljavno pogodbo. Prav tako sem Malovrhu predlagal, da bi občina omogočila socialno ogroženim otrokom kopanje za simboličnih 50 tolarjev. Je že boljše, da so na bazenu, kot na ulici. Pa se je nasmehnil in rekel, da niso socialna služba, starši otrok pa da si domov vozijo po cele zaboje piva, da potem situacija že ni huda. Na bruhanje pa mi je šlo, ko sem slišal Malovrhov govor na prireditvi za revne otroke Lučka v očeh. Dejal je, da so

otroci naše največje bogastvo. Predlagam mu, da gre kdaj pogledati lučke v očeh otrok med bloke na Kvedrovi ali pa kakšen večer za šentjursko šolo.

Obiskal sem tudi podžupana Janeza Čokla. Ob prvem obisku mi je obljubil, da bo zadevo uredil, drugič pa me je vprašal, koliko še imam do upokojitve. Predlagal mi je javna dela, ki jih nimam za sramotna, ampak imel sem vse papirje in veljavno pogodbo za mojo prvotno dejavnost. Čokl ni nikoli prišel pogledat na bazen, čeprav se velikokrat med delovnim časom nahaja v neposredni bližini. V »Šentjurčanu«² si je celo privoščil izjavo, da do sedaj niso restriktivno ukrepali zaradi socialnih problemov. Lahko samo odgovorim, da nisem jaz kriv, da je propadel Tolo, kjer je bila zaposlena moja žena. Če bi se gospodje, ki se imajo za nekaj, malo potrudili, danes ne bi bilo 200 ljudi na cesti.

Omeniti moram tudi izjavo g. Peperkote v »Šentjurčanu«³ 4. 12. 2001. Za prizidek, ki so ga na hitro naredili, je izjavil, da ne gre za gostinski del objekta. Pa je v razpisu čez nekaj mesecev ta objekt naveden ravno kot gostinski.

O vsem sem obvestil tudi Območno obrtno zbornico Šentjur in njenega predsednika Antona Brgleza, ki se je le nasmehnil. Dejal je, da mu je župan Malovrh rekel, da se lahko tožim sedem let, pa tako ne bom nič dosegel, ker mora Vili Romih na črno pokriti denar, ki ga je vložil v nogometno igrišče. Brglez ni ukrepal, zato sem pred kratkim zadevo predal tudi Obrtni zbornici Slovenije, ki kar niso mogli verjeti, kaj vse se lahko dogaja v tej prelepi deželi Kozjanski.

Spoštovani gospodje niso šentjurčanom nikoli povedali, da bazen med leti 1996 in 2001 ni imel od inšpekcij dovoljenja za obratovanje niti minuto. Tudi bife je deloval na črno. Otroci so se v letih 1996 in 1997 kopali v ekološki bombi, ker ni bil nihče poučen o upravljanju z bazensko tehniko. Reševalec je bil, kdor je imel pet minut časa. Omeniti moram, da sem 12. 8. 2000 ob 16.15 uri iz dvometrske vode potegnil 3-letno deklico. Bil sem slučajno prisoten. Spoštovani gospodje bi lahko vedeli, da nima nihče pravice ogroziti zdravja in življenja ljudi.

To je resnica o šentjurskem bazenu in športnem parku. Menim, da je prav, da šentjurčani izvejo, kakšne stvari so se dogajale. Konec koncev je bil bazen zgrajen udarniško in je last vseh šentjurčanov. Sam sem se znašel v situaciji, ki mi je ukradla tudi del življenja. Nimam česa izgubiti, vendar pa želim, da se izkaže pravica!

Branko Vareško, Šentjur

Vsakemu dano ni, da kruh bi delil drugemu...

A to je v polnosti uspelo vam, gospod Jože Špan.

Petintrideset let je minilo od takrat... Ne v svojem imenu, ampak v imenu vaših prvih delavcev Mirka, Vikija, Tončija, Mihe, Silva, Ivana, Jožeta, Antona, Štefke, Vilija in drugih Vam ob obletnici tiho priznavamo, da smo na Vas ponosni, ponosni na ustanovitelja Tajfuna. In kako ponosni smo bili na prvi proizvod puhalnik! Morda se je v tistem času zdel vaš usmeritev iz kmetijske dejavnosti kot nesposljljiva do kmečke grude, a ste vendar zanj storili veliko in več, ko ste kmetom olajšali težka fizična dela.

Hvala Vam za mnoga delovna mesta, ker ste omogočili razvoj kraja, ustavili odselejanje, da so se po planinskih gričih obnovili in zgradili številni domovi...

Ko se v tem trenutku spominjamo preteklih časov, vseh tistih skupnih izletov in druženj, ko ste bili z nami, čutimo, da se je med nami spletla trdna vez. Morda ste se Vi kot direktor na svojem položaju in v težavah počutili samega, a vendar smo bili z Vami pogosto, mnogo in vselej. Kar nekaj je takih delavcev, ki so Vas spremljali od vsega začetka do danes. Z velikim spoštovanjem Vas pozdravljamo in se Vam zahvaljujemo z besedami - saj se velika dejanja ne merijo z denarjem.

Zgodovina se ponavlja; tukaj na Planini, ki je tudi Vaš rojstni kraj, na hiši sredi trga, ki je že zapisana v zgodovino, bo kot svetel kamen vklesano še rodbinsko ime Špan, ki mu gre priznanje in spoštovanje.

Vašemu nasledniku direktorju Iztoku pa želimo veliko poslovnih uspehov in pozitivnih bilanc.

Ivanka Uduč, Planina

Kenija? Kahuna matata!

V majhno 15-sedežno letalo smo naložili nahrbtnike in čakali, da nas ponese v nebo nad Malindijem – mestom na Vzhodu Kenije. V pilotsko kabino sta sedla simpatični angleški pilot in zajetna črnka. Drugič se peljem z žensko za krmilom letala, pred dvema letoma nas je čez Atlantik peljalo drobno črno dekle in moška družba je tedaj poznavalsko ugotovila, da je bil pristanek na letališču Puerto Plata na Dominikani pacarsko delo neke začetnice. No comment!

Na safari

Pogled na mesto, ki je ležalo pod nami, je v gozdu palmovih dreves in akacij našel velike bele hiše z bazeni. Palače, kot je tista ob obali, blizu našega hotela in je v lasti Naomi Campbell. Afriška manekenka je pač ena redkih bogatih Afričank, ki si lahko privoščijo visoko ograjo okoli svojega domovanja. Tako, kot so si jo postavili belci, ki so v Keniji ostali potem, ko je leta 1963 predsednik Kenyatta razglasil neodvisnost. Angleške hiše in angleške navade pa so ostale. Kenijci vozijo po levi in skoraj vsi govorijo angleško. O cestah ne gre izgubljati besed, prijaznost in zgovornost Kenijcev pa je dobra stran njihove turistične ponudbe, poleg belega peska ob obali Indijskega oceana, palmov sence, koral in bogastva morskega dna ter seveda safarija. Kenija je safari in safari je Kenija!

Naš safari se je pričel z dvomotorcem, ki se je nevarno nagnil, ko je desno stran zasedla tista črnka. Ampak vzbujala je zaupanje, tako kot prijazno pojasnilo kolega, da tukaj samo vsako peto letalo pade dol. No, ja, mi smo bili očitno neke vmes, saj nas je po dveh urah mirnega leta varno postavilo na zemljo sredi nacionalnega parka Massai Mara. Dobesedno na zemljo, o kakšni letališki stezi ni bilo sledu.

Kampiranje v savani

Little Governor's camp je najlepši in najudobnejši v Keniji, Massai Mara pa najslikovitější nacionalni park v Afriki! Takšnim »naj« ponudbam se seveda težko odrečeš, še posebej, ker kar kmalu ne boš prišel nazaj in preveril resničnosti trditve. Kakorkoli že, kamp je bil čudovit, narava z vsem mogočim življenjem vred pa fantastična. Pot do šotorskega naselja je vodila preko reke Mare, reke, ki jo vsako leto prečka na tisoče gnujev in na stotine jih ostane večno v reki,

nazaj na safari. Krokodili najdejo svoj plen v reki ali ob njej, povodni konj pa je v vodi samo podnevi. Ponoči prilomasti na kopno in si privoščijo vegetarijansko večerjo: nekaj deset kilogramov močvirske trave in zelenih grmičkov ga ohranja na teži, ki se giblje tam okoli pol tone. Podatek o nočnih sprehodih hipopotamusa je bil še bolj zanimiv zato, ker smo že ob prihodu v kamp, dobrih 50 m pred prvimi šotori, zagledali občasno dvigovanje vode, ki jo je povzročalo ogromno telo

enega največjih prebivalcev Afrike. Še več strahospoštovanja pa nam je vlivala navzočnost slona, ki se prav tako ni dal motiti pri uživanju visokega šavja, zraslega na funkcionalnem zemljišču našega turističnega naselja. Tako je bila svinja bradavičarka še najmanj opazen gost, pa čeprav nas je prišla povohat vsakič, ko smo zaužili skrbno pripravljen afriški obrok po okusu evropskih prišlekov.

Naselje 19 šotorov ni ograjeno. Podnevi in ponoči ga varujejo suhljati domačini z masajskim orožjem – palico, ki je na enem koncu odebeljena v povešeno kroglo. Med obvezna navodila turistom spadajo tudi varnostni ukrepi, ki prepovedujejo zapuščanje naselja brez spremstva, zahtevajo uporabo nočnih signalov s petrolejsko lučjo ali z baterijo in... tišino. Ker ni elektrike, ni radia in ni televizije, sveče na mizah, ki jih razporedijo po zelenici pred točilnim pultom, pa pričarajo romantično vzdušje skrivnostne noči sredi divjine. V Keniji je junija zima. Ob osmih, ko so nam stregli z večerjo, je bila že trda tema. Taborni ogenj ter prihod masajskih fantov sta samo še poudarila mistično

razporeženje. Njihov »hua, hua, jaa« je za nekaj minut preglasil ptiče, ki so se kričavo oglašali (in srli) z vej visokih dreves nad nami.

Ker sem imela to »srečo«, da me je ponoči bolet zob, mi ni ostal neslišen čaroben, a tudi strašljiv zvok nočne džungle. Soliral je glas perjatega pevca, ki je v enakomernih časovnih presledkih »tolkel po plehu«. Glasno hrkanje povodnega konja in tuljenje slonov pa je pomagalo, da tudi v trenutkih nebolečine nisem zatisnila oči.

Ko pride lev

Bila je še tema, ko je v šotor vstopil paznik in prinesel prižgano petrolejko ter dišečo jutranjo kavo. Ko se je velika sončna krogla prikazala nad spečo pokrajino, smo bili že slabo uro v avtu. Temno zeleni džip je grizel v blatne poti, plaval preko zajetnih luž, največkrat pa križaril po poljih zlato rumene trave, med nizkimi akacijami in grmički nekakšnega robidovja.

Ob vsakem večjem poskoku avtomobila se je šofer zarežal z besedami »hakuna matata« Brez problema. Pa smo naleteli na problem. Ko je naš džip ustavil poleg prelepega leva, smo v bližini zagledali avto, iz katerega je panično mahala rdečelična turistka. Podali smo se v njihovi smeri in kmalu ugotovili, da nekaj metrov od njih tudi prede levja mrcina. Toda smola, avto se je pokvaril tam, kjer se ne bi smel. Šoferja to ni pretirano vznemirjalo, tisto rdečo turistko pa precej. Potem smo lepo in tiho čakali, da se je kralj naveličal prisotnosti človeških pogledov,

ki so ga štrleč iz zelenih škatel prosile, naj naredi konec mučnemu položaju.

Safari pri odprti strehi terenskih avtomobilov bi lahko bil nevaren šport, če ne bi za volanom sedeli izkušeni šoferji, ki poznajo tako neskončne terene brezcestne savane, kot tudi obnašanje in navade divjih zverí. Naš dobrodušni vodnik nas je vozil med elegantnimi žirafami in modno črtastimi zebami, od gnezda mladih levinj pa do mogočnega slonjega para, se nevljudno približal tropu bivolov, nam na vsak način želel pokazati geparda in čitine mladiče in prav nič ga ni spravilo v opazen strah, razen... Pri zadnji vožnji, ko smo se vračali v tabor, je nenadoma sunkovito zavil s ceste.

(se nadaljuje)
Anita Koleča

pravzaprav v krokodilih. Ti so, poleg povodnih konj, njeni najmočnejši prebivalci. Petmetrske zverine so se sončile nekaj korakov stran od kraja, kjer nas je čoln, privezan na vrh, vozil v tabor in

Razmišljanja

Vse svetosti sveta

Verjetno je tudi vaša pozornost pritegnil živahen mož, čigar nasmeh, jasne misli in prodorne oči zanikajo njegovo resnično starost. Govorim seveda o dalajlami, imenovanemu Tenzin Gjatso, ki je ta mesec obiskal tudi našo deželico in dobršno število ljudi naravnost očaral s svojim preprostim načinom življenja in neuničljivo vedrino, ki jo pogojuje ravno to, da ne poseduje nobenih materialnih dobrin, da je pravzaprav celo brezdomec. Morda je ravno kdo od vas ob pogledu nanj reagiral odklonilno in ga povezoval s kakšnimi bizarnimi sektami, ki samo čakajo, da naivni mulariji operejo možgane. To razmišljanje je daleč od realnosti, zato si poglejmo budizem malce od bližje, da ga bomo sploh razumeli.

Dalajlama je duhovni vodja budistov, čeprav je na nek način tudi politični predstavnik Tibetancev, ljudstva, ki so mu Kitajci nasilno odvzeli domovino in tisočletno tradicijo. No, pustimo to zadnje raje ob strani. Če se nam morda zdi, da je budizem nekakšna eksotična religija, katere pripadniki prakticirajo razne čudne načine življenja, se ne bi mogli bolj motiti. Upam si celo trditi, da so budisti bolj krščanski od dobrega dela dejanskega krščanskega sveta. Sama domovina Bude je bila precej blizu kraja, kjer je deloval Jezus in njuni nauki so si neverjetno podobni, prav tako legende o njunem spočetju, delovanju in življenjskih spoznanjih. To ni nič nenavadnega, saj so duhovne ideje, ki so krožile po prostrani Aziji, predstavljale zelo podobna dognanja o človeku, življenju, smrti in posmrtnem življenju. Nepremostljive razlike so se pojavile v času odločilne naselitve krščanskih Judov v Rimskem imperiju in določitve krščanstva za uradno religijo. Sledila so burna stoletja, ko se je dokončno izoblikovala krščanska duhovščina, ki jo je predvsem »odlikovala« želja po politični in finančni premoči in s tem v skladu tudi blazen smisel za reinterpretacijo svetih spisov, saj so jih kakšno tretjino odločno izločili, druge pa zelo po svoje prevedli v latinščino in določili za Sveto pismo. Kaj je temu sledilo, dobro vemo. Srednji vek s križarskim klanjem in sežiganjem čarovnic, da ne govorimo o odnosu do žensk, ropanju obubožanih kmetov in bojih za prevlado nad kraljevsko oblastjo.

Budizem je ostal v svojem okolju in se sčasoma razširil preko Indije vse tja do Japonske. Brez pomoči okrvavljenega meča. Precej mimo bi udarili, če bi budizem sploh označili za religijo, saj je zgolj nauk o življenju. In je blazno preprosto. Kar zopet pomeni veliko podobnost s krščanstvom, katerega bistvo ne leži v besedah, ki so jih položili Jezusu na jezik kasnejši zapisovalci evangelijev. Verovanja se namreč vedno razcepijo na dva pola: na preproste ljudske religije, ki človeku natančno povedo, kdaj in kako naj časti svojega boga in na filozofske veje, kjer duhovščina natančno raziskuje rešitve metafizičnih vprašanj. Preprosto povedano: kmeta zanima, če bo ljubi bog naklonil obilen pridelek, duhovnik pa se sprašuje o meji med nebesi in zemljo, o načinu bivanja po smrti in podobno. Vse to pa pogojuje pripravljenost prvega, da bo s svojim krvavim znojem zmogel prehraniti drugega... Tako se je dejansko zgodilo z budizmom in krščanstvom - prišlo je do razcepa znotraj vere, zato so danes razlike med verstvi včasih celo manjše kot pa znotraj ene same religije.

Bistvo te razlage je, da je na prvi pogled prišlo do velike razlike med krščanstvom in budizmom. Pa vendar velik del budistov prav tako časti razne svetnike, praznike in goji najrazličnejša prepričanja o svojem Budi, kot to počnemo mi - večinoma sploh ne več zaradi vere same, ampak zaradi tradicije. Ker je budizem vtkan v kulturo raznih narodov, ljudstev in skupin, tako kot je krščanstvo neločljivo povezano tudi z našo. Vendar večina katoliške duhovščine ni sposobna izreči tega, kar je tako lepo povedal dalajlama: vaše krščanstvo vam je najbližje, zato ga ne zapuščajte. Pravzaprav je povedal, da religioznost sploh ni nekaj nujnega, da je tista osebnostna vera, srčna dobrota pač nesprenmenljivo in pravo bistvo človeka. Zato je popoln nesmisel to, kar počnemo zahodnjaki, ko se vržemo v določene prakse raznih nam tujih verstev in smo prepričani, da nas bosta dve uri joga na teden privedli do neskončnega razsvetljenja, medtem ko dejansko to počnemo zgolj zato, da bi se odpčili od celodnevne pehanja za materialno preskrbljenostjo. Pomemben je samo nauk. In nauki vseh verstev govorijo točno o tem, kar ima sodobna politična demokracija za svoj izum: uživaj svojo svobodo, neponovljivost in edinstvenost, dokler s tem ne boš ogrožal svojega bližnjega. Verjemite mi, vse ostalo so prazne marnje lakomnih, oblasti željnih psihopatov.

Jezus govori o neskončni ljubezni do vseh ljudi, tudi do morebitnih sovražnikov. Buda je iskal zlato sredino; dobroto do sebe in vseh ostalih, vseh živih bitij in zelo jasno povedal: preizkusi nauk in če ti ustreza, ga prakticiraj. Budisti so zahodnega človeka presegli v točki, ki jo bomo morali šele uvideti: pravzaprav poznamo le enega boga. Eno neskončno in vsemogočno silo - enotnost z vso nepreglednostjo nedoumljivega vesolja. Saj smo vsi le omejena bitja, ki se zgolj napihujemo in potem omagamo pod neznošnim bremenom nevednosti. Dejansko samo prah, v katerega se bomo povsem zasluženo povrnil, glede na to, kakšne svinjarije počnemo drug z drugim. Pa naj še potem kdo trdi, da smo kdaj jedli z rajskega drevesa spoznanja.

Polonca Mastnak

Študentska kronika

Ka' b'lo?

Basketališče v šentjurskem športnem parku je bogatejša za štiri čvrste klopi, kjer lahko prisotni državljani počijejo po različnih naporih.

Železniška postaja Šentjur je bogatejša za obvestilno vitrino, ki bo tamkajšnji klienteli ponujala info o klubskih aktivnostih.

Dolgopohodniki so v letošnji verziji sadomazo užtkov capljali na relaciji Šentjur - Velenje - Mezica - Dravograd.

Slavno šentjursko mladinsko zbirališče, Prostor, je julija pričelo dobivati novo podobo.

ŠKMŠ spletišče vabi na debate v Š.inf(o)sobo in na onlajn igranje 4 v vrsto.

Avgustijada

2. - 4. 8. (pet - ned), Podzemelj v Beli Krajini: KOUPA FEST. Gremo na Kolpo (že četrtič)! Klub subvencionira prevoz na prizorišče! Upoštevamo prijave do 1.8..

8. 8., OŠ F. Malgaja, Šentjur: udeležba na KRVOĐAJLSKI AKCIJI. Organiziran odhod na akcijo ob 10^h izza kulturnega doma. Udeleženci bodo deležni brezplačne ekskurzije!

@pp75.3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
@031.404.146

17. 8., sobota, šentjurski bazen: BAZENJENJE. 15^h: prost vstop, 17^h: igre četvork (z nagradami), do 22^h: DJ in VJ scena - Sinkronics (drum'n'bass)

Fotonatečaj

Razpisujemo natečaj za naj fotko, ki jo bo rodilo letošnje poletje. Razpisane tematike:

- kakršnakoli povezanost s študentsko tematiko, - uporaba ŠKMŠ artefaktov (Moč intelligence, majica,...), - kar tako.

Natečaj traja do 15.9.2002. Fotke pošljite na klubski naslov.

Komisija bo izbrala "najlepše" in avtorje obdarila. Fotke bodo objavljene v Š. informatorju in na tem spletišču v bodoči rubriki Fotokot.

Članstvo v klubu ni pogoj za sodelovanje.

Kaj pa nagrade? Brez skrbi!

Ne pozabite

Roki za oddajo prošenj za študentske domove so za novince do 10. 8., za podaljševalce pa do 20. 8.

MS servis
Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15; tel: 749 11 50

Janez B. Poš

Oblak

Odženi me stran,
ker želiš si sonca,
odženi me stran,
ker želiš si barve.

Pošlji me drugam,
ker postajam večji,
pošlji me drugam,
ker postajam grši.

Pojdi vstran,
ker ohladilo se je,
pojdi vstran,
ker veter zapihal je že.

Začni se me bati,
ker začel sem grmeti,
začni se me bati,
ker začel bom deževati.

Rado Palir

Spoprijaznjen z minljivostjo

Pogosto se sprašujem, le čemu z besedami se mučim, ustvarjam stihe, poklanjajoč jim svoje ure tihe, samotnež in nespečnež brez miru.

Ta roka, ki nad črkami drhti, ki v slasti jih je sama zapisala, nekoč za vedno bo obmirovala, a njen zapis ostal bo za ljudi.

Ko bo moj pozni vnuk ga v roke vzel, bo v zbranosti podobno kot jaz čutil in se kot jaz nekoč življenju čudil ter sebe in svet podobno doživel.

Tako bo v duhu z mano zazvenel. Tako ga bom, neznanca, ogovarjal in se molče v ljubezni mu podarjal. Z menoj si biti v družbi bo želel.

In ko v nespečnosti bo bral in bral, v njem, davno mrtev, spet bom oživel, življenje užival, hrepenel, trpel. Tako vsaj delček mene v njem bo ostal.

SPLOŠNO STEKLARSTVO

ALU in PVC stavbno pohištvo, zimski vrtovi

Franc MAJORANC s.p.,
C. Leona Dobrotinška 21, 3230 Šentjur
Tel.: 03/ 749 27 33, GSM 041/ 629 572

- ▶ PROIZVODNJA TERMOPAN STEKLA
- ▶ ZIMSKI VRTOVI - FASADE
- ▶ ALU - PVC STAVBNO POHIŠTVO
- ▶ VHODNA VRATA
- ▶ RAZNE ZASTEKLITVE
- ▶ DODATNE ZASTEKLITVE

**PREDELAVA
OBSTOJEČIH
OKENSKIH
KRIL!**

OPTIKA

Gleščič

OČESNA AMBULANTA

tel.: 03 492 34 10

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in
najkvalitetnejša
izbira okvirjev
z ENO do DESET
LETNO GARANCIJO**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE
Christian Dior

VUILLET VEGA
VALENTINO
GIANFRANCO

FERRE
LUNETTES
VOGUE
Ray-Ban

NOVO v Šentjurju

SALON
ANNA MARIE

Tanja Janžek s.p.

Ull. Dušana Kvedra 43a,
(za sodiščem v Šentjurju)
3230 Šentjur, Slovenija
Tel.: 03/749 32 50
Gsm: 031/ 201 202

**Vsak 5. obisk
v našem solariju
GRATIS!**

Veselim se Vašega obiska!

Pedikura
Solarij
Tattoo
Shujševalne
kure

Manikura
Depilacija
Masaže

**Od 1.7.dalje
delovni čas:**
PON., SRE., PET
8-13 in 15-19
TOR, ČET
8-14

KEA

BOŠTJAN KUKOVIČIČ, S.P.,
LOKARJE 1A, 3230 ŠENTJUR

Lokarje

TEL.: 749 00 90

Hruševcevec

TEL.: 749 16 60

Ljubečna

TEL.: 780 63 00

TUŠ KLUB

*vanilija-jagoda
*vanilija-čokolada
*kokos-cappuccino

Sladoledi Tuš

3000 ml

redna cena 1299.90

klub cena 649.-

Kakovostno
vino
Laški rizling
Ljutomer
II

redna cena 399.90

klub cena 199.-

Do 50%
CENEJE
za člane
TUŠ KLUB-a!

Pepsi
*pločevinka
0,33 l

redna cena 98.90

klub cena 49.-

Roler
Pivovarna
Laško
*pločevinka
0,33 l

redna cena 128.90

klub cena 64.-

999.-

Čokolino
podravka
1 kg

GRADIS celje

gradbeno podjetje celje d.d.

Ulica XIV. Divizije 10, Celje
telefon: 03/ 42 68 300
telex: 03/ 42 68 333
03/ 42 68 328
03/ 42 68 334

E-mail: gradis-gp.celje@siol.net
Http://www.gradis-celje.si

OBVESTILO

Gradis gradbeno podjetje d.d. Celje, Ulica XIV. Divizije 10, Celje je pridobil lastninsko pravico na zemljišču in objektu stara šola na Ponikvi, ki jo ima namen adaptirati.

V zvezi s pripravo idejnih zasnov za preureditev prostorov Vabimo vse zainteresirane, da izkažejo potrebo po odkupu prostora in interes za sodelovanje pri projektiranju svojega prostora.

Objekt je etažnosti K+P+ I+NP skupne netto površine 535 m², s pripadajočim funkcionalnim zemljiščem 1383 m².

Objekt je možno v pritličju preurediti v poslovne prostore, v nadstropju pa v stanovanja.

Na pripadajočem funkcionalnem zemljišču je prostor za izgradnjo parkirnih prostorov.

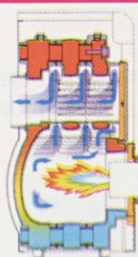
Objekt je možno tudi v celoti ali po delih odkupiti v zatečenem stanju.

V zvezi z morebitnim ogledom in dodatnimi informacijami pokličite Gradis gradbeno podjetje Celje d.d. na tel. številko 426-83-00.

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM

ZA VAŠE DOBRO
POČUTJE
V VROČEM
IN HLADNEM
SKRBI "ELBA."

Slike so simbolične.

V TRGOVINI ELBA vse za:
- elektroinštalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

Za dodatne informacije smo Vam
na voljo na tel.: 03 / 57 41 151

Modni kotiček Vanje Bertossi

Blišč in beda razprodaj

Začetek poletnih razprodaj je razveselil mnoge kupce, ki bodo lahko modno oblečeni preživeli še lep del poletja. Očitno so jih veseli tudi trgovci. Ob tem pa se potrošnikom samo po sebi postavlja vprašanje realnosti začetnih cen, če so sedaj trgovci čisto zadovoljni s polovičnim iztržkom.

Kot vsaka povprečno radovedna ženska sem se tudi sama sprehodila po nekaj trgovinah, poklepetala z naključnimi kupci in moram

priznati, da so me moje ugotovitve kar rahlo presenetile. Večina kupcev pride na razprodaje brez jasne predstave, kaj iščejo, zato se najraje napotijo v velike blagovnice, kjer je ponudba sorazmerno velika in potem pač že nekaj najdejo tudi zase. V načelu si skoraj vsi raje odločijo za tri cenejša kot za eno dražje in kvalitetnejše oblačilo, čeprav je končna bilanca praviloma vedno v korist slednjega: nosijo ga dalj časa in to z večjim zadovoljstvom. Zanimivo je tudi, da skoraj po pravilu takoj izločijo oblačila, če je bombažu dodan tudi poliester, kar je velika napaka. Tehnologija prej in tkanja je namreč v zadnjih letih zelo napredovala in velikokrat imajo ravno mešanice naravnih materialov s sintetičnimi očitne prednosti pred čistimi naravnimi materiali. In nikakor ne le cenovne.

Tu se pa prične zgodba o prodajalkah, ki kupca opazijo šele pri blagajni, namesto da bi mu pomagale s svojim znanjem in nasveti. Žal je tudi poslovna politika večine večjih trgovin takšna, da prepuščajo kupca njegovi iznajdljivosti. Pa se kupci znajdejo, kakor pač se. Da povprečni Slovenec gradi svoj imidž na avtu ali hiši, za kvalitetna oblačila pa mu navadno zmanjka denarja, je pa tako znano. Pravijo, da obleka naredi človeka, a se s to modrostjo le redki strinjajo, zato je velika zabloda vseh, ki na tem področju poskušamo kaj narediti, če vztrajamo na kvaliteti in modnosti.

Pa preudarno na razprodaje!

Trgovina
Vania Bertossi
Leona Dobrotinika 5

Kuharski kotiček

Za vroče dni

Ja, mogoče bo v avgustu še vroče in nam ne bo do vročih juh in raznih prikuh. Rajši se bomo odločali za razne osvežilne solate. Lahko jih bomo pripravljali tudi tekom celega leta kot dodatek drugim jedem, za malico ali za večerjo. Na mojem krajšem potepanju po svetu sem okusila nekaj novega, malo drugačnega.

Tirolska krompirjeva solata

Kuhan krompir olupimo še vroč in počakamo, da se malo ohladi, ker se ohlajen lepše reže. Krompir (75 dag) narežemo na tanjše rezine, ga osolimo, lahko dodamo malo juhe. Nazadnje dodamo na kolobarje narezano kuhano klobaso (5 - 10 dag kranjske klobase), srednje veliko čebulo narezano na kolobarje, dva stroka strtega česna, 1 kisko kumaro, narezano na kocke, malo kisa in olja. Po vrhu potrosimo z malo sesekljane drobnjaka.

Krompirjeva solata po pariško

Skuhan krompir narežemo na tanjše rezine, dodamo na manjše kose narezan prekajen in kuhan goveji jezik in pest graha. Pripravimo omako: majonezi dodamo pol kozarca belega vina, malo posolimo in popramo. S tako pripravljeno omako prelijemo krompir in dobro premešamo.

Krompirjeva solata po švicarsko

Krompir skuhamo, olupimo in narežemo na tanjše rezine. Dodamo narezano klobaso (hrenovka, posebna), na kocke narezan sir, kuhan gomolj zelene in 1 jabolko. Pripravimo omako:

majonezi dodamo malo juhe, kis, poper, sol in kumino. Vse dobro premešamo.

Sirova solata

300 g sira (boljše je, če vzamemo dve ali tri različne vrste sira) narežemo na kocke. Dodamo na kolobarje narezano čebulo, 150 g kuhane govedine in 3 kuhane krompirje. Preliv pripravimo iz nekaj žlic olja, malo soli, popra in kisa. Dobro premešamo.

Cvetača v solati

Cvetačo očistimo, operemo in skuhamo v slanim kropu. Skuhano odcedimo. Pripravimo omako: skuhamo dve jajci, rumenjaki zdrobimo z vilicami in dodamo 1 surov beljak, malo posolimo in počasi prilivamo pol dcl olja. Ves čas mešamo. Ko se omaka zgosti, postane kremasta, dodamo dve žlici limoninega soka ali kisa, žličko gorčice, malo popra in soli, pol dcl olja in žlico sesekljanih zelišč po izbiri (lahko peteršilj, drobnjak, bazilika). Beljak trdo kuhanih jajc dobro sesekljamo, dodamo prelivu in z njim prelijemo cvetačo.

Paradižnikova solata z ementalcem

Pol kg paradižnika narežemo na rezine, ga položimo v skledo, rahlo posolimo, potresemo s strtim česnom. Na tanjše kose narežemo 10 dag ementalca, prilijemo malo olja ter vse skupaj narahlo pretresemo.

Ribja solata

Kuhanim ali pečenim ribam odstranimo kosti in jih natrgamo ali narežemo na manjše kose. Ribe prelijemo z oljem in različnimi zeliščnimi kisi ali pa z majonezo. Lahko pa ribji solati dodamo različne morske sadeže, lahko olive oziroma različno zelenjavo (stročji fižol, paradižnik).

C.H.

Mali oglasi

Prodajam obnovljeno novejšo (28 let) hišo v Šentjurju, 10 x 12 m, dve etaži, podkletena. Cena 28 milijonov SIT.
Tel. 03/574 071 in 040/65 11 04

Po uradno določeni ceni je naprodaj novejša lepo urejena enodružinska hiša, 12 x 8 m z urejeno okolico, s samostojno garažo 48 m² (možna obrtna dejavnost) na parceli 1450 m², ob glavni cesti v Loki pri Žusmu. Tel. 031/553 441

Prodajam poslovno stanovanjski objekt v Šentjurju (Andi avto), v celoti ali po delih. Možen je tudi najem. Telefon: 041/614 161.

Vodenje dvostavnega knjigovodstva za samostojne podjetnike in gospodarske družbe, davčno svetovanje. Sodobno in kvalitetno. Klara Koželj, 031/336 459 ali 03/749 31 40.

Duhovni kotiček

Tudi moderni čas je poln skrivnosti, ki jim človeški um bodisi težko sledi ali pa jim sploh ne more slediti. Vabimo vse, ki iščete temeljne človeške in božje resnice, da v duhovnem kotičku predstavite svoje misli in spoznanja. Za uvod smo dali besedo prakristjanu Stanku Valpotiču z Ostrožnega.

O Univerzalnem življenju

Univerzalno življenje je skupnost, ki se navezuje na prakristjanski tok. Vodilo njegovega mišljenja, življenja in ravnanja je Deset Božjih zapovedi in Jezusov Govor na gori. Kdor to postopoma izpolnjuje, vse bolj postaja eno z večnim Duhom, ki preseva veselje, z Bogom. On je hkrati naš nebeški Oče, čigar otroci smo. Vse, kar je Bog ustvaril, je življenje iz Njega in obstaja večno. Univerzalno življenje torej pomeni življenje v Božjem Duhu.

V vseh časih je Bog govoril ljudem po prerokih. On to ponovno dela po preroški besedi za današnji čas. Tako je v zadnjih letih nastalo veliko Božje razodetveno delo, ki ga posreduje po ženi, naši sestri Gabriele. Gledanje padca in zgodovina odrišitve človeštva, pomen odrešilnega dela Jezusa iz Nazareta, nastanek materialnega vesolja ter tisto, kar ga v »notranjosti drži skupaj«, še nikoli ni bilo pojasnjeno tako poglobljeno in sprejemljivo.

Povsem jasno se zdaj izpolnjuje to, kar je Jezus iz Nazareta napovedal pred dvatisoč leti: "Še veliko bi vam rad povedal, a tega zdaj še ne bi mogli nositi. Ko pa pride On, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico." (Jan 16,12)

Pravo Božje preroštvo ljudi ne vodi v odvisnost, temveč v svobodo kristjana, ki svoje življenje vzame sam v svoje roke, ki v svoji notranjosti gradi na skali Kristus in ni odvisen od človeških posrednikov. V Univerzalnem življenju ni članstva. Vsakdo je svoboden in vsakdo ostane svoboden. V zadnjih dvajsetih letih je Univerzalno življenje preraslo v svetovno prakristjansko gibanje. Veliko ljudi po vsem svetu posluša Božja razodetja po preroški besedi za današnji čas na prireditvah ali po radiu.

Stanko Valpotič

Pepca poroča

Spoštovani gospod urednik!

Žal mi je, ker vas bom morala razočarati, tako kot tudi tisto vašo rahlo zmešano Lucijo, ki je lepo zbrisala na morje, jaz pa naj bi ji poleg svoje pokrila tudi šentjursko sceno. Ljubi moji, čas kislih kumaric je, pa še vročina pritiska, pametni ljudje lepo počivajo najmanj v orehovi senci, jaz pa naj bi garala? Pa kaj naj pišem o Šentjurju. To, da se župan Jurij in podžupan Janez na polno žreta, kateri od njiju bo kandidiral za župana na jesenskih volitvah, je že javna tajna in ker se ne bosta mogla zmeniti, bosta kandidirala kar oba. Kam bo padlo, bo pač padlo. Naš Štefan bi si že radostno gladil brke, če bi jih imel. Računam, da bo sedež šentjurske občine prestavil kar na Planino. Kako tenko bodo potem piskali v Dobju, bi res rada poslušala. Sem pa izvedela, da je naš Štefan ravno te dni že posnel krasen predvolilni spot, super primeren didaktični pripomoček tako za šole kot veroučne skupnosti.

Tu pri nas na Planini ni veliko novega. Od Klumpanja in njihovih Tinkar, Natlij in ne vem od koga vse še, smo se končno oddahnili. Tajfunova pionirja Mirko in Viki sta že prebolela, ker so ju pri 30-letnici pozabili, vratar še vedno sedi na tistem razcefranem stolu, ki je ravno te dni tudi praznoval tridesetletnico, kmečka aktivista Metka še ni sklicala svojega prvega sestanka, rdečekrižni Nacek še vedno trepeti, kdaj se bo pojavilo računsko sodišče in pregledalo, kako je svoje odbornike vozil na izlet, poštna Jana na svojem družinskem grobu še vedno goji nenavadno cvetje, za katerega nekateri trdijo, da je gensko neuspešno spremenjen plevel, kiparski asistent Viki pa si je z umetnostjo prisluzil lep rdeč avto. Še najbolj direktno se je življenje dotaknilo Staneta in Sandija, ki so jima žene vrnile lepi samski stan, le da še ne vemo čisto do zadnje potankosti, ali le zaradi svojega ali njenega seksa, ali pa celo zaradi bolj konkretnih razlogov.

Dobju pa se zadnje čase načrtno na daleč izogibam. Ker me njihov župan Franci ne mara, pa čeprav se on meni grozno dopade. To je tista tragična zgodba: ja ga volim, a on me baca. Odkar je Romanček spufal našo KS ter stisnil rep proti Sevnici, tako da sploh ne vem, na koga se na Planini lahko obrnem, če kje zaškripa, je dobjanski Franci št. 1 moj nesporni favorit. Sem pač takšne sorte ženska, da na daleč zavoham moškega z jajci in sem mu potem zvesta do konca. Dokler ne najdem boljšega. Pa kako lepo prijazno, pametno in s profesionalno v nasmeh raztegnjenim zobovjem je govoril na dobjanskem občinskem prazniku. Kot da bi mu govor napisalo 7 doktorjev znanosti. Da ima rad vse svoje občane, je priznal. Tri solze ganjenosti sem potočila, kajpada na skrivaj. Le kaj bi si Dobjani mislili, da ena planinska babura hlipa za njihovim županom? Ko sem ga s solznimi očmi gledala po moško stati zraven tajnice, elegantno »počene maturantke« Andreje, kako iz srca je nesebično delil županska in občinska priznanja, tako kot so mu pisno zaukazali po Jadranu in bogve kje še vse dopustniško razmetani dobjanski občinski svetniki, me je do konca zvilo. Le najbolj pokvarjena nedobjanska duša si lahko privoščiti svinjsko insinuacijo, da je občinsko priznanje hčerki najbogatejšega dobjanskega podjetnika županova pragmatična predvolilna pogruntavščina. Totalni blef! Župan Franci je tako priljubljen, ima toliko poznanstev in keša, da lahko po Zahovičevu kupi Janšo skupaj s celim njegovim Večjim brdom, če hoče. In lepo vas prosim, je spet župan kriv, da je občinskim svetnikom vseh petje njegove nečakinje in njenih mladih cerkvenih pevcev in so jim zato dali občinsko priznanje? Ni! Z vsakomer, ki bo gobezdal nasprotno, sem se pripravljena stepsti do krvi. Pa povejte potem, zakaj je dobil priznanje gasilski Franci, ha? Ali pa lani županova zvesta Jožica? Boste rekli, da je kupoval svoje lastne gasilce ali pa celo svojo dolgoletno življenjsko družico? Traparija na kvadrat. Res se mi gabiyo takšna zlobna natolcevanja. Če gradbenik Jože skuha dva kotla občinskega golaža, tako da ga je dovolj za sleherna potrebna in nepotrebna dobjanska usta, je jasno, da to počne iz najglobljeja človekoljubja in niti pod razno ne zaradi županovih volilnih načrtov.

Imate dovolj?

Vaša jezna Pepca

Policijske cvetke

Šentjurska kriminalna scena je tudi poleti dokaj prozaična in celo gasilske veselice že dolgo niso več tisto, kar so bile. Sodeč po statistiki, je nekoliko živahnejše le ob polni luni. Julijska polna luna je tako odnesla kar okrog 30 vozniških dovoljenj. Med vozniki v rožicah je prvenstvo odnesel 62-letni S.K. iz Slivnice, ki je v Črnlolici naigrall na frulico kar solidnih 2,84 promilov.

Slivnica ima svojega prometnika

Pravzaprav ga je imela le nekaj ur, kajti potem so prišli policisti iz PP Šentjur in nevarnega konkurenta brutalno onemogočili - z ohlajevanjem v znanem prostorčku v Celju.

12. julija zvečer je namreč 19-letni A.K. iz Gorice pri Slivnici vzel v svoje roke prometni režim na relaciji od Lesjaka do Grassellija. Ustavljal je voznike, jim delil »dobrohotne« nauke, se po potrebi tudi malo oddahnil ležeč sredi cestišča itd.. Menda naj bi bil žrtev konkurenčne klavzule.

Niso mu pustili na rojstni dan k prijatelju

39-letnemu C.M. iz Šentjurja se je 17. julija zelo zelo mudilo na rojstni dan k prijatelju, celo tako zelo, da je spregledal modre luči in preslišal policijsko sireno. Ko se je nekako zagodzil med bloke v centru Šentjurja, tudi ni imel časa za frulico in je na vsak način hotel takoj naprej na prijateljevo žurko. Vendar pa je ta tokrat minila brez C.M., ki je dobil hladno prenočišče v celjski PP.

Po zaslugi zdravnice brez »hladilnika«

53-letni Slivničan A.V. je svojo delavnost izpričal z nenaročenim podiranjem vrta na Jelcah. Tudi ko so ga izsledili policisti, golega do pasu in s kladivom v roki, se ni in ni hotel ločiti od svojega orodja, mimogrede pa je tudi policistom razložil vse, kar jim gre, ter jim obljubil nekaj resnejših vzgojnih

prijemov. Po triurnem bivakiranju na PP Šentjur je z napotnico dežurne zdravnice »odpotoval« mimo grozečega »hladilnika« v smeri proti Vojniku.

Na Slivniškem jezeru vendarle živahno

In to po zaslugi 25-letnega M.N. iz Šmarja in njegove družbe. Ker pa je bila scena le malo premrtva, je M.N. tistega 30. junija obdelal tamkajšnje brunarico, nekoliko je prerazporedil rože, hotel predstaviti električno omarico in podobno. Dober teden kasneje so ga odkrili šentjurski policisti in ga priporočili slivniškemu turističnemu društvu za oskrbnika Ramne.

Vendar ena z gasilske veselice

Julijsko veselico drameljskih gasilcev je popestril mladoletni U.B. iz Marija Dobja. Ker mu je šla na živce rotacijska luč na enem od gasilskih vozil, jo je odmontiral z natančnim karate udarcem. Policisti, ki jih je fascinirala njegova spretnost, so ga vzeli pod drobnogled in hitro ugotovili, da je prav on tisti, ki jim je 9. junija letos zbrisal, potem ko jim je prepustil ukradeni moped.

Goljufati državo ni greh

Nekako tako so razmišljali v KS Loka pri Žusmu ter šentjurska espeja 39-letni D.S. in 33-letno A.B. Državni inšpektorji so ugotovili, da so imenovani izčrpali iz žusemskih nedrij 230 kubikov gramoza, ne da bi pomislil na ministra Ropa in njegovo prazno blagajno. Komu od njih bodo nprtili oškodovanje države za 300 000 SIT, se še ne ve.

Pozor, laser!

V dneh od 12. do 19. avgusta boste lahko na šentjurskih cestah preverili (ob ustreznem plačilu, seveda) hitrost vašega avtomobilčka.

Opravičilo

V zapisu iz prejšnje številke ŠN pod naslovom »Ženska« je prišlo do nekaj napak, ki so skrivale dejansko stanje.

I.V. je očim V.V., svojo pastorko je napadel v njeni sobi, V.V. pa se je zatekla k sosedi N.J., kjer se je pregon nadaljeval.

Po izjavi matere nikakor ni šlo za »neposlušno hči«, temveč izključno za grobo ravnanje I.V..

Za neljube napake se opravičujem.

F.K.

Dobrodošli v Društvu upokojeencev

Spoštovani upokojeenci!

V interesu naše organizacije in v interesu vseh nas je, da nas je v društvu čim več. Pa ne zato, da bi plačali članarino, ampak zato, da bomo številčno močna organizacija, katere glas se bo slišal tja, kjer se sprejemajo zakoni in predpisi, ki lahko udarijo po žepu nas upokojeence. Članarina, ki je res nizka, ne sme biti ovira za vašo odločitev o včlanitvi.

Oglasite se na sedežu našega društva na Ulici D. Kvedra 30! Uradne ure imamo ob ponedeljkih, sredah in petkih od 9-11 ure.

DU Šentjur

Literarni kotiček

Šentjur v času

Poletna ljubezenska zgodba

Če ne bi Andrej, ki je lansko poletje služil denar s kozmetičnimi salončki, ki jih amwayevci prirejajo na domu kakšne prijateljice (ki mora zato povabiti čimveč svojih prijateljic, da potem pokupijo za čimveč denarja kozmetičnih proizvodov znamke Artistry...), v soboto zvečer odklonil povabila svojega prijatelja na zabavo in namesto tega odšel po mestu, kjer se je nadalje zgodilo čudo stvari, bi še danes - v nedeljo - okrevaj od vseh dovoljenih in nedovoljenih substanc in snobovskega zabavanja. Pozneje, pozno popoldne, bi se dobil z Majo, klepetal z njo o nepomembnih stvareh in se popolnoma zadovoljivo srečen predajal njeni bližini. Sicer oddaljen od stvari, po katerih je hrepenel, za najmanj sto kilometrov, pa kljub vsemu bližje kot kdorkoli drug, ki mu morda Maja v življenju ne bo namenila niti pogleda. Leži na plaži in premišljuje o tisočih in tisočih ljudeh na svetu, ki Maje sploh nikdar ne bodo srečali...

Andrej pa je povabilo odklonil. Ker je Tjaša - lepa sosedica v poznih dvajsetih in njegova zaupna prijateljica - potrebovala njegovo pomoč pri nečem, o čemer ni bilo mogoče govoriti po telefonu, sta se morala sestati v mestu. Ker je bila sobota in mesto torej nabito z ljudmi željnimi takšne ali drugačne omame, je bilo težko pričakovati, da se na tem skrivnem zmenku ne bosta srečala še s kom. Da pa bi se temu izognila, sta si izbrala kavarnico Galerija na koncu temne in ozke ulice, kakšnih pet minut hoje iz strogega centra proti staremu gradu. Tam si lahko običajno srečal amaterske umetnike raznoraznih umetniških smeri, ki so si morali denar služiti še na druge posvetne načine, tudi z Amwayevimi kozmetičnimi salončki. To so bili večinoma slikarji in pesniki, pa tudi kakšen osamljen komponist je kdaj zašel mednje. Vsekakor so bili to zanimivi ljudje, ki jih je bilo včasih težko razumeti. In tudi oni so imeli težave z razumevanjem drug drugega in sveta nasploh, zato so si lajšali večerne in tudi dnevne družabne izhode s smotkami marihuane, hašiša, LSD- jem, koko, heroinom in gobicami. Tjaša je pred okroglimi sedmimi dnevi opustila cigarete, da bi lahko čez pet mesecev in tri tedne nehala uporabljati kondome in končno svojemu menedžerju za brazilske modne kataloge podarila dolgonosega, modrookega in temnokoznega sina, ki bi mu pregal nočne more in fobijo pred lastno smrtjo in izginotjem njegovih super-genov iz zemeljskega obličja. Naročila sta si: ona martini, on kokakolo. In si prižgala: ona pravo pravcato cigarilo iz Kube, on pa cigaret. Potem sta si naročila še vsak dvojno dozo črne vodke in zaključila s tolikimi koktejli, da so nazadnje pokrili ves mavrični spekter.

»Torej se le ne boš šla mame Brazotovega froca, a ne?«, se je pijano zarežal Andrej in že

umiral od radovednosti. Tjaša si je komaj polzavestno odpirala in zapirala gumbe na rožnatem krilu iz Brazilije in se z očmi sprehajala po Galeriji. Očitno je bilo, da je trenutno nič na svetu ne zanima preveč.

»Natakar, ene sezamove ribice prosim, ene kikirikije in kokakolo!«

»Kaj ti je, Tjaša moja, kam si zakopala svoj smisel za humor?«, jo je Andrej prijel za roko in jo božal. Gledala sta se kot mlad partizan in mlada partizanka, polna vonja po listju in gozdnega maha na koži, žejna vode in travnikov v dolini, tam, kjer so se nedavno pasle krave in kjer sta živela življenje deklince-otroka in dečka-otroka. Tjaša si je njegove dlani položila na obraz, s prsti se je oprijela njegove roke in jo premikala po tilniku, po laseh, dokler je ta roka ni božala sama od sebe, dokler ji ni razkuštrala las, dokler ni prišel natakar z dvema smotkama od nekega gospoda, ki ju je opazoval z mize pri oknu in risal z ogljem. Zanj, za Rožo izpod južnega neba, je dejal. In za moškega, čigar roke so Rožo tolažile. Tjaša se je zasmejala kot nora, pomahala je bradatežu, naj prisede in prižgala smotko. Trikrat je plitko vdihnila, pridržala dim, z rahlo dvignjeno glavo in priprtimi očmi in ko jih je odprla, so se ji ustnice ukrivile v nasmeh, po licih pa ji je spolzela solza. Obrnila se je k Andreju in začela z dolgo pričakovanim govorom.

»Andrej, tu pred slikarjem, ki pravi, da me tolažiš, ti dajem priložnost, da utolažiš mene, sebe in najino najboljšo prijateljico.«

Oba moška sta jo vprašujoče pogledala. In čakala. Še enkrat je potegnila tri dime, izpila kozarec do dna in nadaljevala.

»Včeraj sem spoznala starejšega moškega, ki me je s šarmom in lepimi besedami prepričal, da mu v zameno za malo denarja in hiško ob morju prodam vse tukajšnje imetje, torej tudi stanovanje, kjer živim in je sosednje tvojemu blagu. Vse sem mu prodala in nobene stvari mi ni žal. In ni mi žal ne Brazota, ne ničesar iz mojega prejšnjega življenja. Edino, kar bom pogrešala, so klepeti s tabo, ki me zadovoljivo osrečujejo, čeprav sem sto kilometrov stran od tega, po čemer hrepenim. In pogrešala bom Majo, ki je moja ljubica. In me ljubi. In jaz vem, da ti ljubiš njo. In jaz ljubim tebe. Na morju me čaka moja sanjska hiška, tam bom dokončala to knjigo, ki jo pišem. Lahko bi bila srečna. Lahko bi bili vsi trije srečni. Ob pol štirih jutraj odpelje vlak iz centralne postaje. Čakala vaju bom tam, tebe in Majo.«

Poljubila ga je na čelo in bradateža na lice, plačala račun, odšla.

e.k.

Manj denarja v tudi v Šentjurju

Podobno kot v drugih občinah celjskega območja tudi v Šentjurju ugotavljajo zmanjševanje investicijske aktivnosti. Obseg plačil za investicije v osnovna sredstva se je letos v primerjavi z enakim lanskim obdobjem več kot prepolovil, investicije v gospodarstvo pa predstavljajo le 19 % obsega v lanskem letu.

NT&RC, 30. 7. 1992

Razpisa niso ponovili

V šentjurski kulturi že nekaj časa vlada mrtvilo, ki ga razbijajo le občasni koncerti pevskih zborov. Muzej Ipavcev je uradno zaprt že od januarja, obiskovalce pa lahko vanj spusti čistilka. ... Ta problem so skušali rešiti z razpisom, vendar se nanj ni javil nihče, ki bi ustrezal pogojem. Po podatkih slovenske kulturne skupnosti je Šentjur edina občina, ki takšnega človeka nima. ... Vprašanje je, kakšna bo ta dejavnost v prihodnje, če bo še naprej prepuščena dobri volji posameznikov.

Novi tednik, 2. 7. 1987

Pridni kosci, grabljice

Aktiv mladih združnikov Dramlje je v soboto priredil že četrte zaporedne »Kmečke igre«. Mladi so se najprej pomerili v košnji in grabljenju, sledilo je tekmovanje starejših koscev in ob koncu še spretnostne igre. Med kosci - veterani je prvo mesto zasedel Ivan Fajs, drugo Vili Loriger, tretje pa Drago Gajšek.

Novi tednik, 15. 7. 1982

Mokri živzav

Pred dnevi so v Šentjurju odprli tamkajšnji bazen, ki v vročih dneh privablja številne šentjurčane in okoličane. Razumljivo je, da je med njimi, zlasti dopoldne, največ otrok. Bazen upravlja Komunalno podjetje Šentjur. Resda ne moremo zapisati, da je kopališče idealno urejeno, a se ob njem in v vodi kopalci, ki se jih zbere tudi več kot 250, dobro počutijo.

Novi tednik, 7. 7. 1977

Nov dom zdravja

Minuli petek so v Šentjurju pri Celju odprli nov zdravstveni dom. Stavba je postavljena nedaleč od glave ceste. Dve tretjini poslopja ima zdravstveni dom, ostali del pa je trgovina. Predračun za celotno gradnjo je znesel 242 starih milijonov.

Novi tednik, 27. 7. 1972

Sprejem v mladinsko organizacijo

Šentjurski mladinci so še pred zaključkom pouka sprejeli v svojo sredo nove člane, ki so ob tej priložnosti nehali biti pionirji. Ponavadi so imeli v Šentjurju ob takih priložnostih svečanost in zakusko, tokrat pa so imeli le svečanost v dvorani zadružnega doma. Denar, ki je bil namenjen za zakusko, so namreč podarili osmemu razredu šentjurske osemletke za končni izlet.

Celjski tednik, 20. 7. 1967

Praznik na Prevorju

Tudi na Prevorju se skrbno pripravljajo na praznovanje 22. julija, dneva vstaje. Množične organizacije pripravljajo lep program. Večer pred praznikom bodo zažgali kres. V nedeljo bo ob devetih dopoldan tekmovanje strelskih družin šentjurske občine.

Celjski tednik, 20. 7. 1962

Veliki šentjurčani

Ana Wambrechtsamer, pisateljica. Rojena 4. 7. 1897 na Planini. Snov za povesti in črtice išče na domačem področju. Več piše v nemščini kot v slovenščini. Roman Danes grofje Celjski in nikdar več je izšel leta 1933 in je krona njenega ustvarjanja. Napisala je tudi Kroniko trga Planina. Umrta v Gradcu 4. 8. 1933.

Šentjurska GLASBENA ŠTALA

ROCK VESELICE

Text: ludwig

KLUMPOVANJE

JULIJ 6

Imam eno dobro novico in eno slabo novico. Najprej dobro. Klumpanje predstavlja razsvetljenje, na še kar rodovitni pokrajini šentjurske razvedrilne-mladinske dejavnosti. Kot kaže, so se organizatorjem razkrile prednosti poletnih rokenrol fešt, ki skrbijo za zračenje naše mladine na svežem zraku. Kdor je hotel dognati, kako naj bi izgledala profitabilna veselica (upajmo), je v soboto stopil na Planino, ki je po občutju spominjala na narodna rajanja v najbolj neugnanih časih slavnih Helidonovih narodnih Slakov. Še več, letošnje Klumpanje

lahko uvrstimo med edini open air rokenrol festival v naši občini, kje pa, na žalost, glasba ni vedno v prvem planu. Sedaj pride na vrsto slaba novica. (Only rock fešta). Če bi že komu veljalo tule ovekovečiti črno piko na čelo, sta prav gotovo prva kandidata: Zaklonišče Prepeva in Tinkara Kovač. Že kar nekaj časa je minulo, odkar sem zadnjič poslušal tako razšelen nastop. Kdove, prav gotovo bi se ta prelivajoči kodrlajs dalo z resnoglasnim igranjem in pravo roko za mešalno mizo slišati kot vrhunska rock hrana, vendar pa to očitno ni predstavljalo ovire za množico skakajočih pred odrom, ki so šli na prvo podano žogo. Yogurt-e zamudil, MI-2 zaigrali po mojem odhodu. Kako sta se odrezala Spidi in Gogi? No problemos.

Etno KVINTON

JULIJ 6

Ko poslušas skupino Kvinton težko verjameš, da so se pred dobrim letom imenovali Hello Misery in nabijali surove pank-rock komade. V atriju Ipavčeve hiše so predstavili pesmi s plošče Lovci sreče, njihov prvenec je pričaral radaživost in preprostost ljudske pesmi, prepletene z buesom in rock and rollom, ki ga je harmonikar Marjan Bone pogreva s svojim vokalom, ki se lahko, mirne duše, kosa z Tom Waitom. Njihov nastop te v poznih večernih urah, vrže v neko prav posebno vedro raspoloženje, seveda z enim kozarcem kvintona preveč.

V Tolminu so tudi letos pripravili enega največjih reggie rajanj pri nas. V širih dneh se je v kampu rasta republike ob sotočju Tolminke in Soče, zbralo 12 tisoč ljudi, okuženih z afro-jamajškimi ritmi. Tretji zaporedni Soča Reggae Riversplash festival počastimo s svojim obiskom (kot ponavadi) v soboto, ko nastopajo: DUB TV (Russia)-reggaemuffin v ruščini in angleščini, B.R.Stylers (Italy)-melodični, nežni reggie z atraktivno pevko Michele in zvezde letošnjega festivala Lee "Scratch" Perry / Mad Professor & The Robotiks (Jamaica/G.B.). "Scratch" Perry (rojen 28. marca 1936) je v sedemdesetih letih uspešno sodeloval z Bobom Marleyem. Ura je kazala že krepko čez polnoč, ko nam predstavijo glasbeni sound poznih šesdesetih let. Dolgočasno beblanje pokvari prijetno jutro marsikateremu poslušalcu, ki je od kultnega starca pričakoval dinamično zalogo mladostnega reggia. Kakorkoli že, ni vse zlato, kar se rodi na Jamaiki.

JULIJ 14-17

ROCK OTOČEC

Text: Žan Ž.

JULIJ 5 - 7

CELJE-NOVO MESTO-Iletališče Prečna, na roko »roza« zapestnico, ROCK OTOČEC 2002 (definitivno zgrešena barvna kombinacija). 1. dan. Koncertni del so otvorili D-FEKT (slovenski Rage Against the Machine), sledijo povprečno zanimive rock skupine, ki nas premaknejo proti šotoru, k počitku. A ne za dolgo, božanski glas Lare Baruce nas spravi pod oder in zagotovi mirno spanje. 2. dan. Po parih bendih, ki nas zagrejejo, nas v večernih urah zadene rušilni val legendarnega Pera Lovšina, ki je s svojimi štikli najbolj razvnel številčno posadko punkerjev (Punk's not dead). Ujet v kolektivno manijo in valovanje poga, je bilo najtežje ostati na nogah in ne biti obrcan. Izmučeni ob sledeči Siddharti samo zamahnemo "Tomi, go home!" in se odpravimo do šotorjev. 3. dan. Namenjen komiranju in treznjenju, ampak, saj veste, zarečenega kruha... Turnirji v blatu, izbor "miss blata", polnočni ognjemet, glasba in dobra volja je lahko samo na Rock Otočcu.

Exit 02

Text: L.H.

»Srbija, ali si pripravljena za prihodnost?«, se je glasilo geslo letošnjega največjega glasbenega dogodka na Balkanu. Novi Sad je devet dni gostil največje (ex) jugo in tudi evropske zvezde vseh vrst popularne glasbe, ki so se predstavile na sedmih različnih odrih. Na romantično Petrovaradinsko trdnjavo se je povprečno na večer zgnetlo 50.000 obiskovalcev. Spremljali smo lahko rokerske velikane nekdanje Jugoslavije (Darko Rundek, Partibrejkers, Psihomodo pop, Električni orgazam, Majke, Let3-že videni v Šentjurju, Hladno pivo...), spoznali aktualno srbsko rock sceno (Van Gogh, Love hunters, Vroom, So sabi...), se rastafarirali ob ritmihi najboljši reggae didžejev... Največja gneča je bila pod glavnim odrom, kjer so nastopile tudi nekatere svetovne zvezde: Asian dub foundation, Transglobal underground, Roni Size, Smoke city... Srbski mladostniki pa se tako kot naši »palijo« tudi na elektro ritme, za kar so poskrbeli največji svetovni didžeji, a la David Morales, Eric Morillo, Nat Monday...

Pogrešali smo nastop tudi kakšnega slovenskega benda, ki bi se prav lahko kosal s sicer hudo konkurenco. Sicer pa so festival zaznamovale pleskavice na vsakem koraku... Srbi prav čislajo Slovence. Njihova pregovorna gostoljubnost se je še enkrat potrdila. Vrhunec turneje šentjurske ekipe je bil obisk nekdanjega zastopnika Alposa za Vojvodino Antala Kertesa, ki je ob pivu in rakiji obudil spomine na legendarne žure pri Salobirju in na Lovski koči, na odlična kosila pri Bohorču in v Motelu, na nekatere Alpožane, ki jih prav lepo pozdravlja.

Pa še »šnelkurz« cen: pivo od 100 do 200 SIT, pleskavica od 280 do 400 SIT, CD plošče od 400 do 600 SIT, sončna očala (od znamke Police do Guci) od 1200 do 1800 SIT, avto Yugo (star) od 1500 do 2000 ex DEM... Čuda!

Državno prvenstvo v preskakovanju zaprek v Mariboru

Gašper Kolar najmlajši državni prvak

Najbrž ni potrebno ponovno poudarjati, s čim se ukvarja Gašper Kolar iz Planinske vasi. O njegovih uspehih v konjeniškem športu smo lahko že večkrat prebirali, tudi v našem časopisu. Tokrat je 15-letni Gašper na svoji kratki športni poti dosegel še en izjemen rezultat. Osvojil je naslov državnega prvaka v preskakovanju zaprek za leto 2002 v članski konkurenci. Postal je najmlajši jahač v zgodovini, ki je osvojil državno prvenstvo med člani.

Tekmovanje, ki je potekalo tri dni v naslov. Temu uspehu je nato dodal še ekipno zmago s klubom Velenje, za katerega tekmuje.

Mariboru, je bilo izjemno napeto in naporno. V treh dneh se je zvrstilo pet izjemen težkih tekem, tako da koncentracija med tekmovalci ni smela popustiti niti za trenutek. Po prvem dnevu je bil Gašper s svojo kobilico Gipsy šele na tretjem mestu. Vendar se v nadaljevanju ni pustil zmeti in je z svojo mirnostjo in hladnostjo zadnje tri tekme odjahal brezhibno ter tako osvojil

prvenstvo, ki bo v začetku avgusta v Hagnu v Nemčiji. Žal v Sloveniji omenjeni šport ni dovolj cenjen in priznan in zato niti najboljšemu zveza finančno ne pomaga, tako da bo moral Gašper vso finančno breme nositi sam. Nagrade, ki si jih je prislužil skozi celotno sezono, bo sedaj vložil v nekajdnevno evropsko prvenstvo.

Špela Kovač

Atletska scena

Naša zvezda je Luka Novak

Konec junija in v juliju je bilo po Sloveniji več tekmovalj, ki so se jih udeležili tudi nekateri člani šentjurskega AK Koval.

Prejšnji konec tedna je bilo v Ljubljani člansko državno prvenstvo, ki so se ga udeležili tudi šentjurčani. Najuspešnejši je bil Slivničan Luka Novak, ki je v teku na 400 metrov osvojil odlično sedmo mesto s časom 50,14. Na pol krajši razdalji se je uvrstil v polfinale in z rezultatom 23,2 tekmovalje končal na 11. mestu. Sicer pa se je Novak sredi junija v Velenju v teku spustil tudi pod 23 sekund (22,90), kar ga po tablicah atletske zveze uvršča med najboljše šprinterje Slovenije. Še boljši rating ima 20-letni študent športne fakultete v tekih na 300 in 400 metrov, kjer ima letos celo peti najboljši rezultat v Sloveniji.

V Ljubljani je na 400 metrov nastopil tudi njegov mlajši brat Urban. Med prijavljenimi za 5000 metrov smo našli tudi Natašo Oset, ki pa ni nastopila. Sicer pa ima Osetova na tej razdalji z rezultatom 19:17,22 letos drugi najboljši rezultat v Sloveniji, ki ga je odtekla v začetku junija v Novi Gorici. Med najboljšimi slovenskimi atleti najdemo tudi Martino Ratej, ki v zadnjem času ne nastopa, njen februarSKI met, dolg 46,73 metra, pa jo uvršča na tretje mesto med metalkami kopja.

V začetku julija je dober rezultat dosegel tudi Luka Žgur, ki je na DP za mlajše mladince v Kopru v teku na 300 metrov z ovirami dosegel 5. mesto z rezultatom 43,44.

L. H.

Davorin Škornik, košarkar

Šentjur je najlepše mesto na svetu

Davorin Škornik že tri leta študira in igra košarko v ZDA. 21-letni Hruševčan je junija prišel domov na počitnice, sredi avgusta pa se vrača preko luže. V košarkarskem smislu je bila sezona solidna, prav tako pa ni imel problemov v šoli. Škornik redno spremlja dogajanje v šentjurskem klubu, še vedno pa si želi igrati profesionalno košarko.

Svojo kariero je pričel že v osnovni šoli. Začel je trenirati pri takratnem Kemoplastu in se hitro prebil v člansko moštvo. S svojim znanjem in višino (meri okrog 210 cm) je vzbujal zanimanje tudi širše košarkarske javnosti. Odlično je nastopal v šolski košarkarski ligi, kmalu pa je postal tudi kadetski

Največje uspehe je Davorin Škornik dosegel s slovensko reprezentanco. S kadeti je bil sedmi na EP, leta 2000 pa je na Ohridu s selekcijo do 21 let postal celo evropski prvak. Lani je z isto zasedbo nastopal na SP na Japonskem in osvojil peto mesto. Nekoč si želi zaigrati tudi za člansko izbrano vrsto.

reprezentant Slovenije. Leta 1999 je odšel na poletni kamp v ZDA, kjer so ga opazili in mu ponudili angažma. Davorin se je po dolgem premisleku odločil za Ameriko, najprej zaključil srednjo šolo, nato pa se vpisal na Univerzo Bucknell, kjer je letos zaključil drugi letnik študija menedžmenta in ekonomije.

Kako bi ocenil zadnje leto v ZDA?

V košarkarskem smislu solidno. Na začetku sezone sem veliko in dobro igral, potem pa mi je šlo nekoliko slabše. Tudi minutaža se mi je zmanjšala. Kljub vsemu moram biti zadovoljen. Sistem igre je drugačen kot v Evropi, več je individualnih hitrih

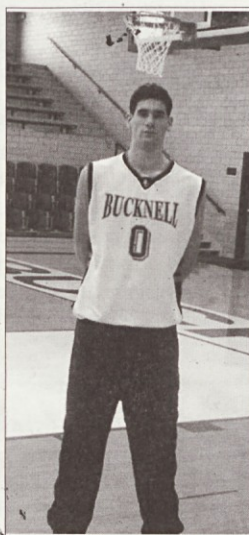
akcij. Kakovost lige je primerljiva s slovensko prvo ligo. Z ekipo moje univerze smo nastopali v t.i. Patriotski ligi, kjer smo osvojili četrto mesto, zmagovalci pa se je uvrstili v elitno študentsko ligo. V študijskem smislu sem uspešno zaključil drugi letnik, navadil pa sem se tudi na ameriški način življenja.

Kje živiš, koliko treniraš, kakšni so stroški?

Živim v študentskem domu, kjer je v bližini tudi naša dvorana, ki sprejme kakšnih 3000 gledalcev. Z nami delajo štirje profesionalni trenerji, treninge pa imamo med sezono enkrat dnevno, veliko pa vadimo tudi v fitnesu. Stroški so kar veliki, vendar jih uspešni pokriti s štipendijo. Še največji strošek je letalska karta, ki jo moram plačati sam.

Kako se počutiš v Šentjurju in kaj počneš?

Odlično. Šentjur je najlepše mesto na svetu. Opažam, da se je v zadnjih letih veliko spremenilo, porasel pa je tudi standard. Vedno se rad vračam in preživim poletje z domačimi in prijatelji. Petkrat na teden hodim v fitnes, v Hruševcu pa tudi mečem na koš. Pogrešam nekdanje »baskete«, zdaj se je scena

pač preselila v Šentjur. Veliko tudi debatiram s prijatelji, malce sem delal, zdaj pa se odpravljam na morje.

Spremljaš šentjursko košarko?

Seveda. Formalno sem še vedno član Alpos Kemoplasta in se bom tudi pridružil ekipi na začetku priprav. V ZDA sem dogajanje spremljal preko interneta, veliko pa mi je poročala tudi mama. Moram čestitati ekipi, ki je dosegla fantastičen rezultat.

Kakšni so tvoji načrti? Se boš vrnil v Šentjur?

Do konca študija imam še dve leti, potem bomo pa videli. Želim si profesionalno igrati košarko v Evropi. Ali bom morda igral za matični klub, je brezpredmetno

ugibati, saj ne vem, kaj bo z mano in šentjursko košarko čez dve leti. Poklicno kariero bi rad gradil v ZDA, kjer bom imel z mojo izobrazbo veliko boljše izhodišče in možnosti kot v Sloveniji. Seveda pa bomo videli, kako se bo razpletlo.

L. H.

Kaj se dogaja s šentjursko košarko?

V šentjurskem košarkarskem prvligašu je vse tiho. Pravzaprav preveč tiho, da bi bilo dobro. Zaenkrat še ni znana zasedba za prihodnjo sezono, saj se pogajanja z igralci in trenerjem zaradi neizplačanih lanskih obveznosti še sploh niso začela. Seveda je zato vprašljiv tudi datum začetka priprav, ki naj bi se predvidoma pričele 15. avgusta. Fiksno pa je že znan razpored tekem v prvi ligi, ki je ostala brez predpone Hypo. Šentjurčani bodo v prvem krogu, 28. septembra, gostili Kraškega Zidaria. Časa torej ni na pretek.

KEMO & PIAST
alpos
KK ŠENTJUR

Po besedah predsednika **Petra Lapornika** lanske ekipe dolgujejo denar za mesec in pol. V kratkem naj bi končno prišli na čisto in potem tudi pričeli s pogajanji za novo sezono. Zaenkrat vsaj uradno kluba ni zapustil še nihče. Skoraj zagotovo v Šentjuru ne bomo več videli centra **Nedžada Spahića**, ki je preko svojega menedžerja v sporu z Alposom Kemoplastom. Seveda zaradi neizplačanih obveznosti.

Proračun za novo sezono bo še manjši kot zadnje leto, torej bo verjetno moral oditi kdo od bolj plačanih igralcev, saj je težko verjeti, da bi zvezdniki lanske sezone pristali na slabše pogoje. Slihi se, da bosta moštvo zapustila veterana **Damjan Novakovič** in **Husein Kahvedžić**, pod vprašajem naj bi bil tudi kapetan **Vinko Rovšnik**. **Ilija Petrović**, ki ima največ ponudb, naj bi bil blizu obstanka v Šentjurju. Nič se

ni jasnega niti okrog trenerja. Igor Pučko je navkljub

Nekdanji Šentjurčani

Zanimivo je pogledati, kaj se dogaja z nekdanjimi šentjurskimi košarkarji. Legendrni Živko Misirača je lansko sezono pričel v Republiki Srbski v moštvu Igokea, februarja pa je prestopil v prvo avstrijsko ligo, kjer je bil med najboljšimi tujci. Letošnje poletje je Beograjčan preživel na dopustu v Bolgariji, pred kratkim pa je podpisal pogodbo s francoskim drugoligašem Besanconom. Jadranko Čović je po lanskem nenadejanem odhodu iz Šentjurja eno tekmo odigral v Franciji, se poskušal v Osijeku, v novi sezoni pa naj bi nastopal v drugi ligi za Maribor. Še en šentjurski center, Matej Črešnik, je lani študiral v ZDA, zaradi poškodbe noge pa ni igral.

nekaj ponudbam še vedno prost, kot njegova edina

alternativa pa se omenja dosednji pomočnik **Tomo Golob**.

Seveda pa je zaenkrat vse še plod predvidevanj, čeprav bo moralo v kratkem biti več ali manj vse jasno. Karte bodo odkrite v drugi polovici avgusta v prestopnem roku. Dejstvo je, da Šentjurčani nekoliko zamujajo s pripravami za novo sezono, saj bo prva tekma že čez dva meseca. Resda tudi njihovi konkurenti niso veliko pred njimi, kljub vsemu pa je občutiti padec motivacije. Začetna euforija je popustila, vse pa se seveda začne in konča pri denarju. Vodstvo kluba je bržkone v domačem okolju izčrpalo vse potenciale, na pomoč občine pa seveda tudi v novi sezoni ne gre preveč računati. Cilj kluba je obstanek v ligi, če ne drugače, tudi z močno pomlajeno domačo zasedbo. Konec koncev bodo v prihodnji sezoni prav vse mlajše selekcije nastopale v prvi ligi, tako da potencial zagotovo obstaja. Morebitni izpad pa tudi ne bi bil katastrofa.

L.H.

Sportne novice

Športna zveza razdelila sredstva

Šentjurska športna zveza je pred kratkim s popolnim soglasjem sprejela predloge razdelitve proračunskih športnih sredstev, namenjenih dejavnosti mlajših selekcij. Ustvarili so tudi postavko rezerva, iz katere bodo podprli nekatere naše mlade športnike (konjenišтво, smučanje), ki dosegajo vrhunske rezultate, a niso člani šentjurskih klubov. Razdelitev sredstev bomo objavili v naslednji številki ŠN.

Nogometaši remizirali z Nemci

Šentjurski nogometaši, ki nastopajo v celjski medobčinski ligi, so se prvič zbrali minuli petek. In že takoj na začetku odigrali prijateljsko tekmo z nemškim petoligaškim moštvom Baden See, ki je prenočevalo v Hotelu Žonta in se pripravljalo v Šentjurju. Rezultat je bil 2 : 2. Sicer pa šentjurska zasedba za novo sezono, ki se pričena 19. avgusta, ostaja nespremenjena. Igralci se bodo pod taktirko **Igorja Saviča** naslednjih 14 dni pripravljali v Športnem parku.

Košarkarice na pripravi

Pionirke in kadetinke ŽKK Šentjur - ŠD Šmarje bodo 9. avgusta pod vodstvom trenerjev **Tatjane Kampuš** in **Janija Čedeta** pričele s pripravami. Nekaj dni bodo preživele v Šmarju, kjer bodo spale v šoli in dvakrat dnevno trenirale v bližnji telovadnici. V prihajajoči sezoni bodo v vzhodnih skupinah prve lige nastopale mlajše in starejše pionirke, kadetinke pa v drugoligaški konkurenci, saj jim je uvrstitev med elito za las spodletela. V klubu bodo še naprej delali s podmladkom, ki ga vodi **Tanja Mihevc**. Pripravljajo se tudi na jesensko skupščino, zaenkrat pa jim uspešno uspeva sanacija finančnega stanja.

L. H.

Šahovske novice

Šah postaja v naši občini vse bolj popularen. Odkar imamo prostor pri Kajzlerju, prirejamo mesečne turnirje v aktivnem (15 minut) in hitropoteznem (5 minut) šahu.

Na štirih doslej odigranih turnirjih v pospešenem šahu je sodelovalo kar 55 igralcev iz vseh koncev Slovenije. Aprila je zmagal Penko s 5,5 točke pred Huremovičem (5,5), Plahotu ter Ivačičem. Maja se je prvega mesta veselil Ivačič (6 točk), pred Plahoto in Gazvodom (5,5).

Skupni vrstni red: Ivačič 23 točk, Plahuta 19, Matko 19, Gazvoda 18,5, Diaci 15,5.

Hitropotezni turnirji

Aprila je zmagal Pešec (7,5 točk) pred Plahuto (7), Kolmanom (6,5), Pišekom (6) in Gajškom (5). Tudi v maju je bil zmagovalc Pešec (7,5) pred Plahuto (7,5), Gazvodo (7), Vrankičem (5,5).

- Junija smo imeli tradicionalni piknik turnir, na katerem je slavil Gazvoda (13 točk) pred Plahuto (11,5), Vrankičem (11), Biščanom (10) in Streicherjem (9).

Na šestih doslej odigranih turnirjih je igralo 21 igralcev. V skupnem seštevku je na vrhu Plahuta s 44,5 točkami, Gazvoda jih ima 39, Pišek 33, Toromanovič 28,5, Kolman 25.

V pokalnem tekmovanju se je članska ekipa pomerila z Impolom iz Slovenske Bistrice. Kljub neodločenemu rezultatu (2 : 2) se nam ni uspelo uvrstiti v drugo kolo.

Mladinska ekipa je na državnem prvenstvu osvojila 10. mesto.

Vse ljubitelje šaha vabimo, da se nam ob ponedeljkih in petkih od 18. ure dalje pridružite v gostilni Kajzler.

Andrej Pišek

radio

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>

e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Podsreda

87,6 MHz

Boč

93,7 MHz

Studio

Tel.: 03 817 10 30
03 817 10 40

Centrala

Tel.: 03 817 10 11
03 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2002

KONČAN SPOMLADANSKI DEL LIGE MALEGA NOGOMETA.

STRELCI

1. Liga :

Brečko V. -Radio Fantasy	(22 golov)
Zafran R. - Koval Loka	(16 golov)
Vojšk M. - Koval Loka	(14 golov)

2. Liga

Iskrač G. - Elektro Selič	(24 golov)
Plavsteiner A. - Sokoli ŠKMŠ	(22 golov)
Recko A. - Mladi forum ZLSD	(19 golov)

Naj-boljši napad : Elektro Selič (76 golov), Koval-Loka (59 golov), Sokoli-ŠKMŠ (58 golov), Milijonarji (58 golov), Radio Fantasy (53 golov) in Šentvid Roki Klub (46 golov).

Naj-slabši napad: Kelti (18 golov), Miki Miške (24 golov), Makrokom (24 golov), Obr. Zbornica (25 golov), Švedi Montpreis (27 golov).

Naj-boljše obrambe: Koval- Loka (23 golov), KMN Ponikva (24 golov), Šentvid (28 golov), Radio Fantasy(29 golov).

Naj-slabše obrambe: Miki Miške (62 golov), Potepuhi (61 golov), MARATONIKA (59 golov), Grafoplast (53 golov), Kelti (51 golov).

Ekipe RADIO FANTASY

Radio Fantasy: Smole V., Jurkovšek Silvo, Jurkovšek S., Brečko V., Zenzanovsky M., Kolar A., Inkret B., Adrinek M., Kolar B., Zatler B., Vrečko R., Doberšek A., Vezenšek M., Runjak D., Jager.

RAZPORED ZA POKAL Šentjurja 2002 ČETRTFINALE:

SOKOLI-ŠKMŠ	:	KMN-PONIKVA
ŠENTVID	:	ELEKTRO SELIČ
SAMORASTNIKI	:	DRAMLJE
OBR. ZBORNICA	:	MILIJONARJI

LESTVICA (točke, gol-razlika):

1. Liga: 14. kolo

Radio Fantasy	28	24
Šentvid Roki Klub	27	18
Koval Loka	23	36 (-1)
Gremlini	22	0
Obrtna zbornica	19	-6
ŠD Cezar	18	3
Maratonik Marco Polo	15	-22
Jakob Gostišče Bohorč	14	-12
Dramlje	13	-15
Švedi Montpreis	12	-11
Makrokom	11	-19

Jakob : Dramlje 4:0; Radio Fantasy : Obrtna zbornica 4:0, Švedi : Makrokom 0:2; Gremlini : Maratonik 5:2; Cezar : Loka PRELOŽENO; Šentvid PROSTI.

2. Liga: 14. kolo

Sokoli - ŠKMŠ	31	19
KMN Ponikva	27	27
Elektro Selič	25	36
Mladi forum ZLSD	41	15
Milijonarji	22	21
Samorastniki	22	11
Simpl Žegar	17	-1
Kelti	11	-33 (-1)
Miki Miške	10	-38
Potepuhi	7	-31
Grafoplast	3	-26 (-3)

KMN Ponikva : Mladi forum 3:3; Samorastniki : Sokoli - ŠKMŠ 1:3; Elektro Selič : Milijonarji 7:2; Potepuhi : Miki Miške 1:3; Grafoplast : Kelti 0:3 (b.B.); Simpl Žegar PROSTI

TURNIR ZA POKAL ŠENTJUR 2002

Že petič je društvo za mali nogomet Šentjur organiziralo turnir za pokal Šentjurja. Turnirja se je udeležilo 12 ekip iz celjskega in ena iz sosednje Hrvaške, ki so se borile za bogate denarne nagrade. Denarni sklad je znašal 100.000,00sit. Vrstni red: **1. MLA&CAR 2. Kalimero 3. Vulkanizerstvo Mulej 4. Veronika Pub.** Za najboljšega igralca je bil proglašen Ardišek

Milan(MLA&CAR) za naj vratarja pa **Hvizdak Janko(Kalimero)**. FRANC Plošnik: Iskreno se zahvaljujem vsem donatorjem in jih vabim k sodelovanju tudi prihodnje leto, ko bomo poskusili organizirati velik nočni turnir za Pokal Šentjurja 2003.

SPONZORJI TURNIRJA za POKAL ŠENTJUR 2002 :

ALPOS d.d.Šentjur, hotel ŽONTA Šentjur, MLA&CAR Stopče, MAKARENA Šentjur, MULEJ Dejan s.p., MODEA Ozis B. S.p., MODRO NEBO Dole, BLUE EYES Šentjur, TINA Ribič s.p, Mladi forum ZLSD, BOHORČ Šentjur

Turnir Dobje 2002

1. mesto: Šentvid Roki Klub
2. mesto: Gremlini
3. mesto: Voduce

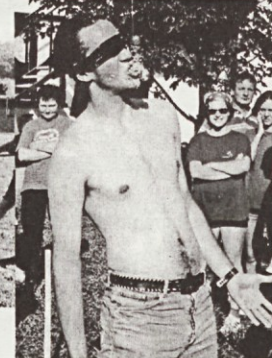
Zakaj zadnje mesto?

ŠN: Lansko leto se je vaša ekipa zadrževala na vrhu lestvice, letos ste na zadnjem mestu 1. Lige.

Š Jug: V začetku lige je kazalo dobro, premagali smo tudi vodilno ekipo Radio Fantasy, potem je sledilo sedem porazov. Nobena ekipa nas ni nadigrala, kajti tekme smo izgubljali za en gol. Poškodovana smo imeli Lesjaka, Majcena in tudi sam sem imel težave z nogo. Verjetno je kriva EMSO ekipa, pa tudi sobotne tekme nekaterim igralcem zaradi službe ne odgovarjajo. V zadnjem kolu igramo proti Švedom in z zmago se lahko odlepimo od dna. Jeseni se bomo okrepili z novimi igralci, tako da bomo 20 letnico ŠD Dole pričakali na višjem mestu.

Igre brez meja v Gorici pri Slivnici, že 6. po vrsti, so obiskovalce razveseljevale zadnjo nedeljo v juniju. Pet ekip: Miške, Voduce, PGD Slivnica, Rasta in PD Gorica so zakuhali štiri ure zabavnega merjenja moči na igrišču pri Kulturnem domu. Po opisih sodeč so se obiskovalci, ki se jih je nabralo za kakšne štiri avtobuse, zelo dobro počutili na omenjeni veselici, čeprav so bili občasno delžni mokrega špricanja z loško vodo. Bučno navijanje, obilica nagrad, toplo pivo, lepo vreme je marsikoga prepričalo, da je ostal dlje, kot je nameraval. Organizator Športno društvo Gorica pri Slivnici je igre z manjšimi organizacijskimi zapleti, ki niso pozročili hude krvi med ekipami, zaključil z podelitvijo pokalov najboljšim. Skupni zmagovalec iger in vlečenja "štrika" je postala ekipa PGD Slivnica.

Igre brez meja

NAGRADNA KRIŽANKA

ŠENTJURSKA NOVICE	ŠČETINE	OMILJENJE	RADODARNI ŠENTJURSKI NOGOMETNI FUNKCIONAR	AMERIŠKI BOKSAR MUHAMMED	NEKATERI	ITALIJA	GORA V SVICI	MALEZUSKI SESALEC	PRITOK DONAVE V ROMUNJI
MESTO NA FINSKEM			8			2			
IME PISATELJA ZOLAJA						SEV. IRSKA ARMADA NEPTUNOVA ŽENA			7
SILICIJEV DIOKSID Z VODO		5							
PRITOK BALKAJ- ŠKEGA JEZERY				KRAJ PRI PODČETRTRKU MESTO V LIKU				4	
KRNICA PRVI SEKRETERAR ZN	6				DEL OBČINE RAČE OGLJIK				
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	TEKOČA VODA	PRIPOVEDNE PESNITVE	SODRGA DRHAL	ŠENTJURSKA NOVICE	ODISEJEV OČE	AVSTRIJA	PREBIVALCI LETONIJE CELOTA		
ŠTEVNIK	11		IZRASTKI NA GLAVI POLMER				EMILJA (KRAJŠE) LEOPOLD (KRAJŠE)	12	TELEVIZIJA
NASLON PRI STOLU				16	TEMPERA- RA 273° OTILJA (LJUBKOV.)			3	GL. MESTO LETONIJE KONEC ŠAH. PARTIJE
TANKA TKANINA			GR. BOG VETROV OS. ZAIMEK			ŠPANIJA EG. BOG SONCA	PREDLOG ZADNJI IN PRVI SOGLASNIK	TREFALT RIMSKI 1000 IN 50	ERBU
KISIK		MESTO OB JADRANU PREDLOG			10		15	ŽENSKO Z OTROKI AMPER	14
SOKRATOVA ŽENA					1	JUNAK TV RISANK			17

SLOVARČEK: KRNICA - CIRK; NEPTUNOVA ŽENA - AMFITRITA

Šentjurske
NOVICE
Nagradna križanka
JULIJ 2002

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Izžrebani reševalci junijske nagradne križanke so: **Drago Kodrnja** iz Vrbnega, **Katarina Tojnko** iz Grobelnega in **Metka Jezovšek** iz Šentjurja. Nagrade (Sok Dr. Steiberger, Unicap minerali za hujšanje in prva pomoč za kolesarje) poklanja zeliščna lekarna **Sanima**.

Lahko bi bilo res

Skrb za delavce

Nova slaščičarna v nekdanji Tolovi trgovini ima tudi opazen pozitiven pomen: uspešno odpravlja grenak priokus nekdanjih delavk, ki se občasno znajdejo na pogorišču svoje nekdanje firme.

Barve imajo značaj

»Krematorijska Marinka« je dimnik, skozi katerega spušča v zrak svoje prečiščene pline, simbolično pobarvane z ekološko sprejemljivimi, toda dokaj »strupenimi« barvnimi odenki. Kar naj bi bilo še eno znamenje, da šentjurskim občanom ničesar ne mara prikrivati?

Odločajo naj tisti, ki znajo

To je temeljno načelo demokratičnih pridobitev, zato je najmanj čudno, da se nekateri zmrdujejo nad odlokom občinske uprave, ki je položila v roke župana gradnjo skoraj dve milijardi tolarjev vredne čistilne naprave: župan predlaga, župan sprejema in

župan rešuje pritožbe. Le kaj naj bi bilo tu narobe? Saj je tudi Malgaja postavil sam, pa je zelo v redu.

Smrad bo ostal

Zdaj že precej jasno, da nas šentjurska čistilna naprava ne bo rešila smradu: zdaj smrdijo odplake, potem nam bodo pa smrdeli računi.

Čudež v Lokarju?

Ni še uradno potrjen, vendar pa dobro kaže: lokarski gasilci so z 1,5 milijona SIT z lahkoto plačali svoj 4 krat dražji paradni avtomobil. Poznavalci ugrabijo, ali se je čudež zgodil na priprošnje blaženemu Martinu ali Juriju.

Posebno obvestilo

Podžupan Čokl obvešča vse stranke, da vsak delavnik od 7. do 8. ure neuradno uraduje v prostorih gostilne Bohorč. Vse drugačne informacije so zlonamerne.

Vsi so za vse

Liberalci gredo na volitve s krščanskim človekom, prvi častni občan občine Dobje je Šentjurčan, šentjurski župan pa bo menda Planinčan. Ali bi bilo sploh še čudno, če bi združeni Cveto kandidiral na primer za Janšo, Malovrh pa za bivše komuniste?

Uvrstitev z zamudo

Med nastopajočimi na srečanju muzikantov v Dolgi gori je menda zelo uspešno nastopil tudi župan Malovrh. Kako se je odrezal, bomo izvedeli šele po jesenskih volitvah. Nastopila je tudi konkurenčna koalicija - s ploskanjem.

Na ladji

Na zadnji seji občinskega sveta je imel župan kar precej težav s svojimi eseslovskimi svetniki. Pa ne, da nekateri že preizkušajo temperaturo vode?

Samaritani

Planinsko klumpanje je zelo uspelo za vse sodelujoče, razen za organizatorje, ki so ostali neto plačniki te zabave. Hvala bogu, mladi niso materialisti

Srečko Tonjko, s.p.
GSM: 041 713 888

Aleksander Lugarič
GSM: 041 714 977

- **NOVOGRADNJE**
- **ADAPTACIJE**
- **ZAKLJUČNA DELA
V GRADBENIŠTVU**
- **UREJANJE OKOLJA**
- **ŠKARPE...**

Vi naročite - mi naredimo!

AKCIJA

Ob razvijanju filma Vam
PODARIMO NOV FILM!

**UGODNA PONUDBA
FOTOAPARATOV ZA
ENKRATNO UPORABO!**

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

89.900 sit

**zrcalno refleksni
fotoaparat
(28-90mm)**

**CANON
EOS
- 300 KIT**

v prodajnem centru AKVONIJI

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur

tel.: 03 749 27 60

*Petek
Aleš*

DEL.ČAS

PON-PET
8 - 12
13 - 18
SOB
8 - 13

Zlatarstvo - galerija

**DOŽIVITE
SREBRNO
POLETJE
PRI
ZLATARSTVU
PETEK
ALEŠ!**

TRGOVINA

pri Wiharju

SELIČ

LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/749 14 80

**Vse za Vaš
piknik!**

**ZA NAKUPE
KI SE SPLAČAJO!**

Celje - skladišče

D-Per

18/2002

5000010979,7

COBISS

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

**Osvežite
se na našem
LETNEM
VRTU!**

